

Magasházi Mónika

Álomvalóság

amiről az iskolákban sem mernek beszélni

MAGASHÁZI MÓNIKA

Álomvalóság

amiről az iskolákban sem mernek beszélni

Édesapám emlékére, aki már nem ismerhetett meg.

"A lélek végre betölthette a neki szánt új testet, végtelenül boldogok voltak együtt, mert a lélek és test immár harmóniát talált egymásban."

/Magasházi Mónika/

*„Csak akkor van szükséged hatalomra, amikor valami ártalmatlan akarsz tenni,
minden más esetben a szeretet elég, hogy elérd a céljaidat.”*

Sir Charles Spencer Chaplin (közismertebb nevén Charlie Chaplin,) London, 1889.”

A könyv kizárólag saját, szerzői finanszírozásban készült, melyben semmilyen hazai vagy külföldi civil, politikai vagy egyéb szervezet, párt, magánember, jogi személy nem vett részt!

Copyright © Magasházi Mónika 2025

Minden jog fenntartva!

Grafika: ChatGPT 4.0 (AI), Magasházi Mónika

Szerkesztette: Sári Edina

ISBN: 978-615-02-2632-3 (E-book, PDF)

Tartalom

[Köszönetnyilvánítás](#)

[Eltávolodás](#)

[Rigófütty](#)

[Mélyen megérintve](#)

[NERia](#)

[Finom? Főzelék!](#)

[Bűnbeesés](#)

[Lábbelik plázája](#)

[Bárcsak](#)

[Hazádból kirekesztve](#)

[Kétlelkűek túrája](#)

[Pörgess meg!](#)

[Fonal túsarkúval](#)

[Gyémánthegy tetején](#)

[Szivárványszínű papírrepülő](#)

[Ősök](#)

[Üzenet a palackban](#)

[Tudtad? Kulisszatitkok](#)

[Epilógus](#)

Köszönetnyilvánítás

Ezúton szeretnék köszönetet mondani Édesanyámnak, hogy támogatott mindenben a transznemű tranzícióm előtt, alatt és után. A csodálatos gyermekeimnek, akik mindig szeretettel fordulnak felém, és megértették, hogy egy transznemű tranzíció után sem veszítik el az édesapjukat. Diána, Kitti, Viki barátnőimnek, akik a nagyon nehéz nemi diszfóriával terhelt időszakom alatt végig mellettem voltak, támogattak, és barátságunk azóta is töretlen.

Köszönöm Jeremy Luke Bolatagnak a gyönyörű dokumentumfilmet, amit a transznemű tranzícióm elején forgatott rólam, amelyet 2023-ban a Budapesti Nemzetközi Dokumentumfilm Fesztivál és a 2024-es Melbourne Queer Filmfestival is a versenyprogramjára tűzött.

Köszönetet mondok Dalmának a legnagyobb aktivista példaképemnek, aki biztatott arra, hogy megírjam ezt a könyvet.

Köszönöm az egyik barátnőmnek, aki az azonos neműek Dániában kötött házasságáról beszélt nekem.

Köszönettel tartozom azon transznemű sorstársaimnak, szülőknak, hozzátartozóknak, akik támogattak az aktivista munkámban.

Köszönetemet fejezem ki azoknak a hazai, és külföldi szervezeteknek, online rádiós médiumok műsorszerkesztőinek, akik befogadtak soraikba, és támogatták azt, hogy a rendezvényeiken előadásokat tarthassak, felszólalhassak, rádióműsoraikban elmondhassam gondolataimat.

Köszönöm azon médiumoknak, akik megjelentették publikációimat, és a közös együttműködésben készült videóinkat, ezzel támogatva, segítve az aktivista munkámat.

Hálásan köszönöm azoknak az egészségügyi szakembereknek, klinikai szakpszichológusoknak és pszichiátereknek, magánlaboratóriumi cégeknek az áldozatos munkáját, akik a mai magyarországi körülmények között segítik a transznemű közösségünket!

Minden köztisztviselőnek és közalkalmazottnak köszönöm, akik a hivatalos dokumentumaimat látva megkérdezték, hogyan szólíthatnak, majd egyenlően kezeltek többi ügyfelükkel.

Végül, de nem utolsó sorban mindenkinek, akit véletlenül kifelejtettem a fenti felsorolásból.

Eltávolodás

2023. június – Debrecen

A lakótelep betontömbjei már kora reggel ontották a meleget az ablakon keresztül a konyhába. Keresztúri Ferenc négy órakor ébred általában, amikor a szomszéd utcában lévő kertes házban a kakas ébresztőt kukorékol. Első útja mindig a konyhába vezet, és negyvenöt éve ugyanazokat a mozdulatokat teszi meg. Kávét főz, egy féldeci rumot tölt és rágyújt. Évről-évre egyre fáradtabban ereszkedik le a konyhaablak melletti sámlira. Az akkumulátorgyár megtöri az ember testét.

„Hallottátok, hogy jönnek az olcsó ázsiai gazdasági migránsok a magyar munkaerő helyére?”

Ez a kérdés már napok óta ott motoszkált a fejében, melyet a futószalag mellett, a kantinban, az öltözőben egyre gyakrabban mondogattak a kollégái, ami a lelkére is egyre sötétebb felhőket kergetett. Pár éve a közmédia hírei még arról szóltak, hogy a migránsokat nem szabad beengedni az országba, és ennek jelképéül egy végeláthatatlan szöges drótkerítést is felhúztak a határ mentén. Akkor most minek jönnek ezek ide? Én ezt nem értem, morfondírozott. Álmodom, vagy ez a valóság? Ez talán egy *Álomvalóság* bukott ki Ferencből, a fura groteszk események alapján összerakott szó.

Egyszerű ember volt, a nyolc általános után szinte mindig alkalmi munkából tartotta el a családját. Sokat gondolkodott azon, vajon miért és egyáltalán hogyan jönnének az ő helyére migránsok. Átugorják a kerítést vagy valahogy beszöknek az országba? Azt már végképp nem tudta értelmezni mit jelent az, hogy „gazdasági migráns”. Ennek megértéséhez nem tartotta magát elég okosnak, az egészből csak annyit fogott fel, hogy hamarosan nem lesz munkája. Ezek az emberek valamilyen meghatározhatatlan népcsoportot jelentettek számára, akik valahonnan, egy nagyon távoli országból jönnek majd ide. Miért pont ide, és miért pont az ő munkája kell nekik, nem tudta, de már most utálta őket. A kávéfőző hangosan eresztette ki magából a fekete lötytyöt,

véget vetve eszmefuttatásának, aztán egy utolsó nagy pöffenéssel jelezte gazdájának, hogy ideje indulnia, mert lehet, hogy mire beér a futószalaghoz, ott már érthetetlen nyelven beszélő, fura emberek fognak állni. Ennek tudatában gyorsan hajtotta fel a kávéját, hanyagul és mérgesen dobta a mosatlan kupac tetejére a csészét, ami a koccanástól talán meg is repedt egy picit.

– Az anyátokba hozzátok a gazdag migránsokat! – mormolt el egy káromkodást magában, kissé bután összekeverve a migránsok jelzőit.

Felhajtotta a rumot is, elnyomta a cigarettát, és már indult volna a bejárati ajtó felé, amikor a kisszoba ajtaja hangosan kivágódott. A szőke, kócos hajzuhatag teljesen eltakarta a vékonyka arcot, a hozzátartozó sovány kis test pedig bizonytalanul állt az ajtóban.

– Na, végre, hogy a kis herceg is méltóztatott felkelni – morogta Feri maga elé, de a megszólítást határozottan gúnyosan ejtette ki a száján.

– „Elmész te a francba!” – gondolta a hajzuhatag, de nem szólt semmit, hanem kábán megindult a konyha felé, ám apja ekkor hirtelen útját állta.

– Jó lenne, ha már végre normális kinézetet ölténél kisfiam! Vágasd már le ezt a borzalmas loboncot magadról! Mit gondolnak a szomszéd Kati néniék rólunk? Hogy valami csavargó vagy?

– Egyáltalán nem érdekel, Kati néniék mit gondolnak a hajamról! – azzal félretolta apját a konyhaajtóból.

– Mikor fogod ezt az „Anikó–kislányos” baromságodat már végre abbahagyni, és felnőtt férfiként viselkedni?

– Soha! El fogok menni Belgrádba! – háborodott fel a szőkeség.

– Hogy beszélsz te velem? Nem méysz te sehova, az anyád úristenit! Miért mennél te Belgrádba? Mit keresnél ott? Ezt még délután megbeszéljük!

Ferenc mérgesen becsapta maga mögött az ajtót, és elindult a munkahelyére, hogy a kínai gyártulajdonos zsebébe megtermelje a következő luxusjachtra

valót.

A durva, kemény férfihang hallatára Mici cica is összerezett, akinek két hónapja halt meg gazdája, Rózsika néni, így azóta a gyönyörű sziámi macska magányosan kóborolt a debreceni lakótelepen. Éppen a reggeli betevőért kutatott a ház előtti parkban. Megállt, és mintha megcsóválta volna a fejét, aztán lassan, de büszkén lopakodott tovább. Nem sokkal Ferenc után a háztömb kapuja hatalmas csattanással hirtelen újra kinyílt, és egy szőke, vékony lány viharzott ki rajta, hátán egy nagy hátizsákkal, de pár lépés után lelassította a lépteit, és irigy pillantást vetett a cicára, ahogy magabiztosan, büszkén ment a parkban. Jaj, én mikor fogok így kimenni az utcára? Ilyen magabiztosan, büszkén, ahogy Mici lépked? – sóhajtott fel Anikó magában, és a vágyakozását még apja durva hangos mondatai sem tudták elnyomni a fejében, amelyek még mindig ott kolompoltak, mint a közeli templomtorony nagy harangja. Ahogy félve és bizonytalanul lépkedett a közeli nagyáruház felé valami kaját venni, azon gondolkodott, hogy milyen igazságtalan, hogy neki Belgrádba kell mennie azért, hogy új életet tudjon kezdeni. Megnézte tegnap délután a térképen, pontosan négyszáz kilométer! Ekkora távolságra van attól, hogy boldog életet kezdjen, de volt még valami, ami ennél is jobban aggasztotta az úttal kapcsolatban. Pénz kellene, rengeteg pénz, annyi pénz, amennyit még soha nem látott egyben. Több, mint négymillió forint és négyszáz kilométer. Sok a négyes.

Anikó pár hónapja, májusban töltötte be a tizenkilencet, amikor sikeres érettségi vizsgát is tett a Várnay Gimnáziumban. Alig várta, hogy végezzen az iskolában, mert nem érezte ott jól magát. Minden nap rosszul volt, amikor a pisiszagtól bűdös férfi mellékhelyiségbe kellett belépnie. Nem, őt nem a szagok zavarták a legjobban, hanem az, hogy az ajtóra az volt kék filctollal kiírva: „Férfi”. Nem voltak barátai, barátnői az osztályban, Berta Tomival beszélgetett néha, talán ő volt az egyetlen, akivel megértették egymást, és habár a belső

készítés nagyon erős volt, soha nem mondta el senkinek, hogy a szőke hajkorona alatt igazából ki lapul meg. Nagyon félt attól, hogy ha kiderülne, akkor bánthanák az osztálytársai. Inkább próbált észrevétlen maradni, és kimaradni minden eseményből. Az osztályban a tesztoszterontól megtáltosodott, folyamatosan kanszagot árasztó srácok egymást ugratták minden szünetben, néha kipécézték egy-egy csendesebb társukat, és azzal szórakoztak, hogy mindenféle megszégyenítésben, megalázásban részesítsék. Olykor őt sem kímélték.

Zsuzsa néni sosem tudta kezelni ezeket a helyzeteket. A srácok csak „Szuzimacinak” nevezték egymás között, mivel elég molett testalkata volt. Talán sokkal jobban várta az érettségit és a ballagást, mint az osztályában a fiatalok. Nehéz év volt ez. Mindenkinek. Osztályfőnökként meg kellett volna tartania idén azt az órát, amin a szexuális irányultságokról és a nemi identitásokról világosítja fel az osztályt, de jobban meggondolva a dolgot, váratlanul beteget jelentett inkább aznap, és utána sem pótolta be soha az elmaradt tanórát.

Ki a fene akar ebbe az egészbe belekeveredni? Amúgy is készülnie kellett a NER-es vizsgára. Vagy NAT-os? NER-es, NAT-os, mindegy, egymás között a tanárban csak „tanárszivatósnak” hívták. Az osztály irodalomtanára sem beszélt Homérosz magánéletéről már többet, feladta a tanulóknak, hogy olvassák el otthon az Iliászt, aztán ügyesen átsiklott a történet lényege felett az órán. Egyszer hallott Zsuzsa a tanári szobában egy beszélgetésfoszlányt, ahol arról vitatkoztak a tanárok, hogy a szöveggyűjteményben vajon lesz-e jövőre Homérosz vagy nem? Arról is gyakran gondolkodtak, hogy a tanároknak kell majd talán egyes könyvekről a piros, „*Vigyázat, szexualitás öncélú ábrázolása!*” figyelmeztető szöveggel ellátott fóliákat is letépni? Sohasem gondolta az elmúlt negyven év tanári pályán eltöltött idő után, hogy egyszer azzal fog szembesülni, hogy könyveket úgy szégyenítenek meg, hogy elrejtik őket az

olvasók elől. A transzneműség ma már olyan témává vált, *amiről az iskolákban sem mernek beszélni.*

Néha azon is eltűnődött az utolsó évben, vajon hány fiatal lehet az osztályában, akik melegek, leszbikusok, vagy akár transz...transz... transzmicsodák is? Transzszexuálisok? Transzneműek? Transzvesztiták? Fogalma sem volt arról, hogy ezek a szavak pontosan mit jelentenek, de valahol mélyen sejtette, hogy ez műveletlenség részéről. Nem értett egyet azzal, ha csak a szülők világosíthatják fel a fiatalokat, hiszen pontosan tudta, hogy ebben a témában nagyon kevés szülőnek van pontos, pláne szakmai tudása ahhoz, hogy ezt a gyermekével megossza. Neki sem volt. Így könnyen előfordulhat az, hogy az osztályban az egyik gyerek semmit nem tud erről a témáról, a másik pedig rendelkezik valamilyen információval. Ki tudja, ők is milyennel? Azt sem értette, hogy miért pont az iskolából kell kitiltani a fontos felvilágosító tartalmakat, amikor bárki, egy kattintással az internetről olyan tartalmat tölt le, és néz meg, amit akar. Ki garantálja, hogy az interneten fellelt információk hiteles és jó források, hogy a szülők arról a gyerekeknek otthon beszéljenek? Emiatt néha aggódott az osztályfőnök, mert szilárd meggyőződése volt, hogy szakmai, pedagógiai szempontból a szexuális és nemi felvilágosítás súlyponti oktatási feladat, ezért alapvetően az iskola felelőssége és nem a szülőké, hogy a szexuális felvilágosítást egy strukturált, ellenőrzött, jól felépített rendszerben adják át a fiataloknak. Hogy ez vajon miért lenne káros a fiataloknak, nem tudta felfogni, pláne, hogy emlékezett még azokra az időkre, amikor ez így működött, és senkinek nem volt problémája ezzel. Persze ők, mint pedagógusok, beszélhetnének erről, de a félelem és a tudáshiány többségében megakadályozta az ismeretátadást. A civilszervezetek, akik korábban már tartottak ilyen órákat, a törvény erejénél fogva nem mehettek el hozzájuk többé, a beígért szabályozási rendszer pedig sosem készült el. Vajon miért?

Anikó zsebében hirtelen megcsörrent a telefon, „Ismeretlen szám2” olvasta. Két hónappal ezelőtt szerkesztette át anyja névjegyet a telefonjában, amikor apjához költözött. Remegő kézzel pötytyintett a kijelzőn lévő, villogó, zöld ikonra.

– Anya? Minek hívsz azok után, hogy megmondtad, ne menjek addig haza, amíg nem jött meg az eszem? Végeztünk! – és már nyúlt a piros ikon felé.

– Várj! Kérlek ne tedd le! Megvan, összeszedtem! – szólt bele egy halk, remegő, női hang.

– Mit szedtél össze?

– Tudod, napok óta nem aludtam. Sokat gondolkodtam azon, hogy miért ne élhetnél úgy, ahogy szeretnél. Ki vagyok én, hogy megakadályozalak ebben? Kölcsönkértem a rokonoktól és felvettem személyi kölcsönt is. Életem végéig fogom fizetni, de a boldogságod nem mérhető pénzben. Az anyád vagyok, szeretlek, és azt szeretném, ha boldog lennél! Megvan a pénz a nemi megerősítő műtétedre! Négymillió forint, ott van a számlán, mondd meg mikor, hova, kinek kell utalni!

Anikó remegő, izzadt tenyeréből kiesett a telefon és elsírta magát. Zokogott, felszedte a telefont, megtett pár lépést, és a közelben lévő padra ült.

– Halló?! Ott vagy? Mi történt veled, kisfiam? Ö...Izé kislányom, akarom mondani, gyermekem.

– Itt vagyok anya, köszönöm! Nem tudok most többet mondani – suttogta elhaló hangon Anikó.

Még jó félórát üldögélt a padon, és próbált megnyugodni, mert anyja szavai felkavarták. Nem is volt olyan régen, amikor anyja elvitte egy pszichiáterhez azzal, hogy „csináljon már vele valamit, mert nőnek képzelem magát a gyermeke”.

Rigófütty

2021. január – Budapest, belváros

Még a tizennyolcat sem töltötte be Anikó, ezért az anyja jelenléte és beleegyezése szükséges volt a vizithez. Debrecenből Budapestre kellett utazniuk, mert helyben nem volt szakember, akihez elmehettek volna. Anikó nem akart menni, mert úgy volt ezzel, hogy ő nem beteg, minek menjen el egy dilidokihoz, de végül beleegyzett.

– Keresztúri Anikó, kérem jöjjön be!

Anikó és édesanyja felugrottak az előszobában elhelyezett székekről, és a nyitott ajtó felé léptek. Nagy doktornő fiatal, mosolygós, alacsony, vékony, kissé törékeny nő volt, és nagyon kedves. Rendelője nem is igazán rendelőnek tűnt, hanem egy barátságos szobának. Halk, nyugtató zene szólt a rejtett hangfalakból, sok díszítés volt a polcokon, cserepekben egzotikus növények, és egy távol-keleti diszkrét illatosító illata lengte be a szobát. Az asztalon egy nagy legyező a szivárvány minden színében pompázott, rajta felirat „A barátod vagyok...”. Anikó meglepődött, amikor belépett a szobába, de úgy érezte, hogy jó helyen van, nyugtatóan hatott rá a környezet, a színes legyező a felirattal, pedig kifejezetten tetszett neki, el is időzött a szeme rajta.

– Tetszik? Az ülés végén neked adom, ha szeretnéd. Jó napot kívánok! Nagy Mária doktornő vagyok, pszichiáter.

– Jó napot – vetette oda Anikó halkán, a fogai között átszűrve a szavakat. A kérdést válasz nélkül hagyta. Nem szívesen jött ide.

– Jó napot, doktornő – anyja már határozottabban és hangosabban mutatkozott be. - Tarnai Judit vagyok, Anikó édesanyja.

A doktornő levegőt sem tudott venni, sőt még csak kérdést sem tett fel, de Juditból már akkor áradtak a szavak, miközben helyet foglaltak a kanapén és a székeken.

– Doktornő, a fiam lánynak tartja magát, voltunk már pár hónapja egy pszichológusnál, de úgy éreztem, nem tud rajtunk segíteni. Elkezdett egy terápiát, amit ő valamilyen „megjavító terápiának” nevezett, amivel Anikót visszaalakítja majd férfinek, ahogy született. Mintha a gyermekem egy autó lenne, amit egy nagy generállal meg kellene javítani...

– Reparatív vagy konverziós terápiának is hívják – vetette közbe a doktornő.

– Igen az! – vágta rá Judit.

– Sajnálom, hogy így történt. Ha befejezte, elmondom miért, de kérem folytassa.

– Pár alkalommal mentünk oda, és a gyermekem – még sokszor kerülte a lányom megnevezést idegenek előtt – egyre rosszabbul érezte magát. Folyamatosan magyarázta neki a pszichológus, hogy ezt csak beképzeli magának, és biztos valamilyen gyerekkori trauma ennek az okozója. Úgy gondolta, hogy egyszerű a feladata, csak meg kell találni ezt a traumát a gyerekek életében, és ezen dolgozni egy kicsit, aztán újra nagyszerű férfi válhat belőle.

– És megtalálta? – Nagy doktornő egy halvány, de keserű grimaszt nyomott el a szája szélén a kérdése közben.

– Nem, nem találta meg, pedig már tíz alkalommal voltunk ott, nagyon sok pénzembe került, de csak folyamatosan azt hajtogatta, hogy meséljen a gyermekem a gyerekkoráról, és én is meséljek a családról, hogyan éltünk, milyen kapcsolat volt a családtagok között. Érte-e valamilyen szociális trauma a gyermekemet? Ilyesmik. Nekem is zavaró kérdések voltak. Persze, nem voltunk mintacsalád, azt nem mondom, néha megestek hangos szavak, és egy kamasz gyereket sem könnyű mindig nevelni, de nem talált végül semmit a pszichológus. Az viszont tény, hogy a gyermekem egyre rosszabbul lett minden alkalom után, amíg egyszer csak ráborította az asztalt a pszichológusra. Azután nem mentünk oda többet.

– Ranschburg Jenőről hallott esetleg, Judit?

– Kiról?

– Egy elismert pszichológus, szaktekintély volt a szakmában. 2011-ben meghalt sajnós. Sokat foglalkozott a gyermekek mentális fejlődésével.

– Értem – mondta bizonytalanul Judit.

– Egyik könyvében ezt írta a professzor: „*A biológiai nemmel ellentétes nemi identitás esetén a pszichoterápia (akár dinamikus, akár viselkedésterápia) eredménytelen: az egyénnek önmaga neméről kialakult meggyőződése a lényeget tekintve megrendíthetetlen.*”

– Ez mit jelent doktornő? Én ezt a blikkfangos nyelvet nem értem.

– Azt jelenti, hogy hiába jártak volna oda még akár ezer alkalommal, a kolléga – itt egy kicsit fanyar hangsúlyt adott a szónak – nem tudta volna, ahogy ön mondta, „megjavítani” a gyermekét – tette ki az idézőjeleket a két ujjával Nagy doktornő.

– Nem?

– Nem.

A kérdés-válasz után hirtelen hatalmas, nyomasztó csend telepedett a doktornő szobájára. Anikó a párbeszéd alatt párás szemekkel nézett ki a nyitott ablakon, és fürkészte a rigókat az ablak előtti nagy tölgyfán, akik óriási dalolásban voltak. Ők legalább távol vannak az emberi gonoszástól, és szabadon, vidáman mennek oda, ahova csak akarnak. Irigykedett, szeretett volna rigó lenni, és elrepülni.

– Akkor, hogy fog meggyógyulni a gyermekem? – kérdezte Judit, megtörve a rigófüttyös szoba csendjét.

– Sehogyan Judit, ugyanis a gyermeke nem beteg.

– Nem beteg? – kérdezte ámulva Judit.

– Nem.

A második körben lefutott két nem szócska után újra nagy csend lett. Judit arcán látszott a teljes tanácstalanság, Anikó könnyben úszó szemei azonban

felcsillantak. Érdeklődését a rigók világáról áthelyezte a szobába, és egyre gyakrabban nézett a doktornőre. Fura volt ez a sok szünet a beszélgetésben a heves kezdés után.

– Akkor mi lesz velem? – Anikó türelmetlenül törte meg a csendet.

– Megnézzük, hogy van-e olyan kontraindikációja a tranzíciónak, amire esetleg tekintettel kell lennünk, és utána, ha betöltöd a tizennyolcat, kapsz egy szakvéleményt, és elkezded a tranzíciót, később pedig, ha szeretnéd, majd a műtéteket.

– Kontra micsoda...? – kérdezte bizonytalanul Anikó.

– Ez azt jelenti, van-e olyan mentális betegség, amivel foglalkoznunk kell.

– Doktornő! Látszik, hogy beteg, hiszen lánynak képzelet magát! Ez a gyerek skizó...skizó.... kereste a megfelelő szót Judit. Nem kell még egyebeket is keresni ennél a gyereknél, elég bajunk van így is!

– Nem vagyok beteg, anya!

– Nyugodjanak meg kérem! – próbált a hangzavarban rendet tenni a doktornő. – Nem, Anikó valóban nem beteg, és nagyon kicsi az esélye annak, hogy szkizofrénia állapota állna fenn, de természetesen ezt is meg fogjuk vizsgálni. A Világegészségügyi Szervezet 2018 óta nem tartja mentális betegségnek a transzneműséget, hanem egy állapotnak írja le.

– Állapot... – meredt maga elé Judit, és most ő kezdte úgy kutatni a rigókat a nyitott ablakon túl, mintha segítséget kért volna tőlük. – Azért hétköznapi állapotnak sem nevezném. Meddig tart ez az állapot...? – kezdte Judit a kérdést, de a doktornő félbeszakította.

– Nem, bizonyára nem mindennapi. Magyarországon még a feltételezése, kimondása is szinte bűnnek számít, de elmondhatjuk, hogy sajnos a világ egyik táján sem számít hétköznapi. Ahogy említettem, megnézzük, hogy a tranzíció megkezdésének van-e akadály, aztán ha Anikó nagykorú lesz,

megírjuk a szakvéleményt. Ha valóban szeretné, elkezdheti a hormonterápiát. A második kérdésére válaszolva, ez az állapot egész életében meg fog maradni.

– Milyen hormonterápiát? – kérdezte kétségbeesetten Judit.

– A transznemű emberek a születési nemükkel nem tudnak azonosulni. Laikusok sokszor úgy fogalmazzák ezt meg, hogy „rossz testbe leszületett lélek”. A testüket próbálják igazítani a nemi identitásukhoz, mivel ez fordítva nem lehetséges, ahogy többek között Ranschburg professzor is megmondta.

– Hogy női testük legyen? – vetette közbe Judit.

– Igen, amennyire ezt a mai tudományos-orvosi lehetőségek engedik.

– Doktornő, egy XY kromoszómából nem lesz soha XX és nő!

Anikó kezdte egyre kényelmetlenebbül érezni magát a székben. Fészkelődött, és úgy érezte, mintha egy darab test lenne csupán, és oda egyszerűsödik le a beszélgetés, hogy milyen betűk vannak a génjeiben, és milyen nemi szervei voltak, amikor megszületett. Soha nem értette, hogy ha a megszületés olyan nagyszerű dolog, akkor miért nem emlékszik senki erre? Ő biztos rosszul volt akkor, ez szilárd meggyőződése már egy ideje.

– Az attól függ, ki hogyan definiálja a nőt. A nemiségnek nagyon sok megközelítése lehet. Nem szeretném szakszavakkal terhelni, de nem elég azt vizsgálni, hogy kinek milyen a kromoszómája, és milyen nemi szervei vannak. A hormonok is például meghatározzák egy ember nemi jellemzőit.

– Már megint ezek a hormonok.... – aggodalmaskodott Judit.

– Igen, vannak olyan nemi jellemzők melyek megváltoztathatók, és szinte ugyanolyanná alakíthatók, mint ahogy azok az ellenkező nemre jellemzők, de vannak melyek nem. Hacsak a nem megváltoztatható tulajdonságok - például csak a kromoszómák - alapján soroljuk be az embereket, az igazságtalan, és rendkívül tudománytalan is lenne.

– Mi változtatható meg, és mi nem? – kérdezte szorongva Judit.

– A kromoszómaállomány nem cserélhető ki a tudomány mai állása szerint. Nem lehet XY kromoszómákat valamilyen kezeléssel XX kromoszómákká alakítani, de ahogy említettem, ez csak a nemiség egyik szempontja. Viszont ma már többféle műtéti eljárással lehet külső nemi szerveket kialakítani, amik szinte ugyanúgy funkcionálnak, mint a született nőknél, és a teljes hormonháztartást is ki lehet cserélni.

– És akkor lehet unokám is? – kérdezte reménykedve Judit.

– Lehet, de az orvostudomány ma még nem tart ott, hogy transznemű nők, akik született férfiak, és nőként azonosítják magukat, mint Anikó, megfogjanak, gyermeket tudjanak kihordani, és megszülni. Kísérletek voltak már erre, de ez egyelőre még etikai kérdéseket is felvet. A világ ennyire még nem haladt előre, de nem tartom kizártnak, hogy a közeljövőben majd ez is megvalósulhat.

– Akkor hogyan lehet unokám? – ragaszkodott a kérdéséhez Judit.

– Ma egyelőre csak örökbefogadással. Hogy az mennyire lesz nehéz folyamat, attól függ, hogy Anikónak milyen nemű párja lesz. Ha hivatalosan az irataik szerint azonos neműek lesznek, akkor ez is nehezített pálya Magyarországon, mert az azonos neműek házassága, és közös gyerek-örökbefogadása nem engedélyezett. Esetleg még lefagyasztott spermiumok beültetésével egy nőbe, mint harmadik személybe, de ez pedig a béranyaság elkövetését merítheti ki, ami szintén tiltott bűncselekmény Magyarországon.

– Doktornő, az én gyerekem nem buzi, hogy lenne azonos nemű párja?

– Attól, mert valaki transznemű, még nem lehet azonosítani azt, hogy kihez vonzódik szexuálisan. A szexuális orientáció meghatározását, azonosítását a nemi identitáshoz képest definiáljuk. Ha Anikónak női nemi identitása van, és született férfiakkal, vagy transznemű férfiakkal vonzódik, akkor heteroszexuális, ha nőkhöz, akkor lesbikus, ha mindkettőhöz biszexuális, és ezen kívül még rengeteg különböző szexuális orientáció létezik. Az egy másik,

immár jogi kérdés, hogy neki milyen nem szerepel az okmányában, és a törvények ezeket a kapcsolatokat jogilag elismerik-e vagy nem, az ő nemi identitásával együtt.

Anikó szemében megjelent egy könnycsepp, amit észrevett a doktornő is. Kicsit megállt a gyors mondatok darálásában, és átnyújtott egy zsebkendőt Anikónak.

– Szóval, ha a férfi nem szerepel, és a nőkhöz vonzódik, akkor ez jogi szempontból még talán könnyebb helyzet, mert ugye ellentétes nemű a pár két tagja hivatalosan, de ez a helyzet, ahogy a könnycseppekből látom, Anikónak nem komfortos, és nem jó – folytatta Nagy doktornő.

– Szeretnék új papírokat is kapni.

– Ez nem lehetséges Anikó, a magyar állam 2020. május óta ezt nem engedélyezi. A nem- és névváltás jogi lehetőségét szabályozni kellett volna önrendelkezési alapon, de helyette aljas politikai célokból a magyar kormány végül ezt inkább ellehetetlenítette.

– Ellehetetlenítette? – kérdezett vissza hitetlenkedve Judit.

– Mondhattam volna azt is, hogy egyszerűen betiltotta.

– Az „önrendelkezési alapon”, mit jelent?

– Azt jelenti, hogy ha Anikó holnap meg szeretné változtatni a hivatalos okmányait, akkor bemegy bármelyik kormányhivatalba, ott kitölt egy nyomtatványt, az állam minden egyéb kérdés, feltétel nélkül pár héten belül kipostázná az új születési anyakönyvi kivonatát, átvezetné ezt a változást az állami rendszerekben, és ezentúl jogilag is nőként élhetne. Ez ma tizenkét Európai Unió országban így működik.

– Semmilyen akadály nincs annak, hogy alapvető emberi jogokkal éljenek azok ezek az állampolgárok. Magyarország a másik véglet, itt erre nincs lehetőség egyáltalán. Vannak országok, ahol bizonyos feltételek mellett

tehető ez meg, de a lehetőség adott. Magyarország szinte egyedülálló ezzel a szabályozással az Unióban.

– Akkor, ha jól értem, ez álom marad egyelőre, doktornő – mondta mérgesen Anikó.

– Igen, egyelőre álom, Anikó.

– Ha külföldre megyek, akkor kaphatok új papírokat?

– Sajnos, ez sem olyan egyszerű. Ahhoz az adott országban jellemzően öt-tíz évig folyamatosan ott kell tartózkodnod, bejelentett lakcímmel, és munkahellyel, utána állampolgársági vizsgát és esküt kell tenned, majd kérvényezed a nemed jogi elismerését az államtól. Ez hosszú évekbe telik, és persze annak rizikója is nagy, hogy új életet kell kezdeni egy idegen országban. Jelenleg a magyar, transznemű embereknek nincsen más lehetőségük, és a külföldi országban való változtatás elfogadásának ellenére, a magyar hivatalos papírjaid ettől még nem változnak meg. Azokat lehúzhatod a WC-n.

– Akkor menedéket kérek valahol, mint üldözött magyar menekült! – esett kétségbe Anikó.

– Sajnos, ez sem lehetséges az Európai Unión belül, mivel, amikor megalakult az Unió, akkor nem feltételezték azt, hogy lesznek olyan országok, ahol az alapvető emberi jogokat nem tartják be! Ma az Unió területén értelmezhetetlen fogalom a menedékkérelem két tagország között.

– Nagyszerű, akkor sakk-matt! – mondta kétségbeesetten, szinte üvöltve Anikó és arcát tenyerébe temetve sírva fakadt.

– Az Európai Unión kívül vannak olyan országok, ahol civilszervezetek foglalkoznak a szivárványos közösség menekültügyeivel Kanadában, Amerikában, Ausztráliában.

– Én ezeket nehezen értem, és nehezen tudom feldolgozni miért viselkedik így az állam egyes saját állampolgáraival – mondta elgondolkodva Judit.

– Igen, ehhez sok türelemre, megértésre és párbeszédre lenne szükség még a társadalomban és nem utolsó sorban a politikából száműzni kell ezt az egész témát, mert semmi keresnivalója ott.

– Ebben a magyar társadalomban párbeszéd? – kérdezte felcsattanva Judit. Anikó hirtelen összerezsent, a rigók fáról felrebbentek.

– Ez manapság valóban egyre nehezebb, ez az én tapasztalatom is, mert ismerem, és követem a közösséget. Látom, hogyan küzdenek egyes aktivisták a megértésért és elfogadásért. Sajnos kevés a hangjuk az évek óta erőltetett, milliárdos kormánypropagandával szemben. Én nagyon szeretem a transznemű embereket! Óriási szívük van, és nagyon jó emberek! – mosolygott kedvesen a doktornő, ami teljes hitelt adott a szavainak.

– Mi lesz a gyermekemmel?

– Miért nem használja a nevét? Anikónak hívják – kérdezte Juditot kedvesen unszolva a doktornő.

A csend súlyos lett a szobában, a doktornő és Anikó szemei Juditra szegeződtek, és mintha a madarak is vádlón néztek volna az anyára.

– Ehhez nekem még idő kell – nyögte ki Judit hirtelen, majd hangos zokogásban tört ki. Aztán mintha a Niagara gátja tört volna át, elkezdett ömleni belőle a szó. – Bizonytalan vagyok, tele kérdéssel, félelemmel, kétellyel. Miért akar ez a gyerek nő lenni, amikor ma a nőket elnyomják, kihasználják, férfiuralom alatt élünk? Nem normális ez a gyerek, hogy feladja a férfi nemi identitását egy ilyen világban! Nemhogy örülne ennek! Jaj, ha én férfinek születtem volna, sosem akarnék nő lenni, az biztos. Amúgy meg nem teljesen mindegy, hogy fiú vagy lány vagy? – fordult oda hirtelen Anikóhoz, az egy szusszantás alatt elhadart kétségbeesett kérdések után.

– Nem – mondta szemét lesütve Anikó. - Ezt csak az tudja, aki benne van. Nem tudom megmagyarázni, mi ez, anya. Egy óriási belső feszültség, ami folyamatosan ott van bennem.

– Ezt szaknyelven szorongásnak hívják, nemi szorongásnak, vagy nemi diszfóriának, ma már inkább nemi összeférhetetlenségnek – vetette közbe a doktornő, és érdeklődve figyelte Anikó hirtelen megnyílását. – Amiről pedig Judit beszél, az a szülői gyász teljesen természetes folyamata. Amikor egy transznemű fiatal előbújik otthon a szüleinek – már ehhez is nagy bátorság kell –, akkor a szülők sokszor pont azokat a kérdéseket teszik fel saját maguknak, amiket teljesen jogosan ön is. A fiatalok ilyenkor sokszor elvárják a szülőktől azt, hogy az előbújás után azonnal őket megértsék, elfogadják, támogassák. Kicsit ilyenkor talán vissza is élnek a szülői szeretettel, ami normális hétköznapi példát véve, mondjuk úgy, hogy valóban feltétel nélküli. Azt mondják, hogy a szülőnek feltétel nélkül kell szeretni a gyermekét, teljesen mindegy, hogy a gyereke minek tartja magát. Ez természetesen ilyenkor is így van, csak nem ennyire könnyű a szülőnek.

– Miért ne lenne az? – kérdezte felháborodottan Anikó.

– Azért, mert gondolj bele, te is mennyi ideig vívódtál magadban, hogy ki is vagy, kihez vonzódsz, vagyis milyen a te nemi identitásod? Mi lesz a jövőddel, a munkáddal, a társkereséssel, hogyan alapítasz családot? Hogyan fog elfogadni téged a társadalom, a környezeted? Akár hosszú évek is eltelhetnek ezzel, amíg benned ezek letisztulnak. Millió kérdés, kétely, bizonytalanság volt benned, és persze bizonyára még most is van, amikre talán keresed a válaszokat. Az előbújásod után pedig azonnal elvárnád édesanyádtól, hogy neki ne legyenek kétségei, kételyei és kérdései? Ne legyél igazságtalan a szüleiddel!

– Akkor mit tegyek? – kérdezte durcásan Anikó.

– Segítsd abban édesanyádat, hogy a kérdéseire megpróbálsz válaszokat adni, már persze, amire tudsz, azért, hogy ne legyenek álmatlan éjszakái. Vagy közösen próbáljatok válaszokat keresni, itt vagyok én is, és még pár pszichológus kolléga is, akik tudnak segíteni neked és anyukádnak is, Tudod, Anikó én nagyon sok transznemű fiatallal találkozom, akik szülőikkel jönnek

hozzám úgy, mint ahogyan te is jöttél. – Én nem jöttem, engem hoztak! Nagy különbség doktornő! – tiltakozott Anikó. Judit a leleplezéstől szomorúan pillantott rá.

– Az esetek elég jelentős részében úgy mennek el a szülők tőlem, hogy nekik is fel kell írnom valamilyen szorongásoldó vagy alvást segítő készítményt. Neked több türelemre van szükséged, és segítsd a szüleidet a megértésben, önnek pedig, asszonyom, alapvetően nyitottságra, megértésre, és persze sok szeretetre van szüksége a gyermeke felé. – nézett Juditra a doktornő, de a leleplezésre nem reagált. – Sok beszélgetésen kell túlesni, és akár sok síráson is! - folytatta.

– Sírtam én már eleget az életben, doktornő! – mondta keserűen Judit.

– A sírás az egyik legjobb belső feszültségoldó, egyáltalán nem szégyen.

– Sok beszédnek, sok az alja doktornő, ha az apja lekevert volna neki két pofont, akkor talán nem szorongana tovább! – folytatta Judit a belső küzdelmét önmagával.

– Nem, az borzasztó lenne, Judit! Ezek az esetek vezetnek oda, hogy a transznemű fiatalokat kiteszik otthonról, aminek a következménye az is lehet, hogy akár öngyilkosságot is megkísérelnek. Eszükbe ne jusson ilyet tenni! – mondta határozottan Nagy doktornő.

– Judit kényelmetlenül fészkelődött a széken és elszégyellte magát.

– Egyébként is a hormonoknál tartottunk, engedje meg, hogy ott folytassam. A hormonok nagyon fontos szerepet töltenek be az emberi testben. Meghatározzák az emberek nemi érését, kialakítják a másodlagos nemi jellegeket, és az egész életünk során később is hatással vannak a szervezetünkre. Ebbe most nem mennék bele mélyebben, de a lényeg, hogy vannak női nemi hormonok és férfi nemi hormonok. Ezeket ma már az orvostudomány meg tudja cserélni, azaz egy született férfiban le lehet állítani férfi nemi hormonok termelését, és kaphat női nemi hormonokat. Vannak

országok, ahol már kiskorú személyek is kaphatnak úgynevezett pubertás-blokkolókat.

– Azok mire jók?

– A nemi érést gátló készítménynek hívják, amik Magyarországon sajnos nem engedélyezettek. Tévhitekkel ellentétben ezek a készítmények semmilyen hormont nem tartalmaznak, hanem az agyalapi mirigy hormonszabályozására vannak hatással úgy, hogy lassítják, illetve felfüggesztik azt.

– Ez miért jó?

– Azért, mert addig nem indul el a nemi érése a fiatalnak, amíg ezt a készítményt alkalmazzák. A hatása teljesen visszafordítható, folyamatos orvosi felügyelet melletti alkalmazása veszélytelen. Így a fiatal időt nyerhet addig, amíg felnőttkorú nem lesz, és később a valódi hormonokkal nem kell már elnyomni azokat a nemi jeleket, amelyek a serdülőkorban fejlődésnek indultak. Egyre több országban Európában, illetve Amerikában is sajnos egyre több államban betiltják ezek alkalmazását. Magyarországon felnőtt korban kaphat Anikó női hormont, ha ezt szeretné.

– Hányszor fog kapni ilyen hormonokat? – a kérdés végén már szinte remegett a hangja.

– Élete végéig. Ha így lesz boldog Anikó, akkor kérem, próbálja úgy szemlélni ezt a kérdést, hogy a gyermeke boldogsága múlik ezen.

– És ez nem veszélyes az egészségére?

– Nem, folyamatos, éves egészségügyi kontrollvizsgálatok mellett semmilyen probléma nem lehet.

– Valóban boldog lesz, nem fogja ezt az egészet megbánni? – kérdezte hirtelen Judit.

– Nézze, a kutatások és az én tapasztalataim is azt mutatják, hogy a megbánások aránya rendkívül alacsony. Aki már odáig eljut, hogy belekezd a terápiába, az már nagyon komoly elhatározással érkezik meg. Én még nem

találkoztam olyannal, aki megbánta volna, pedig nagyjából nyolcszáz transznemű páciens járt nálam az elmúlt pár év alatt. A világon is nagyon alacsony ez a szám, minden száz páciensből egy-két ilyen eset van csupán.

– Miért bánják meg? Mégsem akarnak nők lenni?

– Dehogynem. Nem azt bánják meg, hogy belekezdtek a tranzícióba, hanem szinte kivétel nélkül az a megbánás oka, hogy a család, a szűkebb és tágabb társadalmi környezet nem fogadja el a transznemű embereket, diszkriminálják őket, nehezen vagy egyáltalán nem tudnak beilleszkedni a társadalomba, és akkor feladják.

– Hány sorstársa él a gyerekeknek Magyarországon?

– Nehéz ezt megmondani, mert kutatni és statisztikát készíteni ebben a témában nagyon nehéz. Egyrészt, mert ezek az emberek sokszor még útkeresésben vannak. A tranzíció egy nagyon hosszú folyamat, évekbe telik. Másrészt ilyen kérdések pontos megválaszolásához, tudni kellene, hogy milyen módszertannal kérdezik a kutatók. Kit tekintenek egyáltalán transzneműnek, és hogyan teszik fel a kérdést. Nem mindegy, hogy azt kérdezik-e például, hogy bizonytalanodott-e valaha el abban, hogy a születési nemétől eltérő a nemi identitása, vagy kapott-e már klinikai diagnózist is erről? Gyakorlatilag ez a két véglet. A kettő között ki mit érez, gondol, mi van a tudatában, nagyon széles skálán mozog. Másik, hogy ezt a populációt nagyon nehéz rávenni bármilyen kutatásban való részvételre. A transznemű emberek többnyire nem akarják magukról ezt felfedni, mert nagyon sok kellemetlen tapasztalatuk van az egészségügyi rendszerekben is. Harmadrészt ezekhez a kutatásokhoz hosszú idő kell, több éven át tartó vizsgálatra van szükség. Válaszolok a kérdésre, általában azt szokták mondani a társadalom fél - másfél százaléka transznemű.

– Van valamilyen külső segítségük, van ezeknek az embereknek közössége, csoportja, összejönnek valahol?

– A közösség általában azért emberek csoportja, mert valami közös bennük. A transznemű emberekben az mindenképpen közös, hogy a születési nemüktől eltérő nemi identitással azonosítják magukat. Én kicsit messziről ugyan, de belelátok ebbe a közösségbe, ezért azt kell mondjam önnek, hogy ezek az emberek is nagyon sokszínűek, sokfélék.

– Sokfélék? Azt hittem, ők legalább több dologban azonosak.

– Különböző szociális háttérrel rendelkeznek, képzettség, szülői támogatás, munkahelyi elfogadottság, satöbbi... Aztán a mentális és testi egészségük is nagyon különböző. Van, aki könnyebben, szinte stresszmentesen birkózik meg a mindennapokkal, azonban a többségnek ez sokkal nehezebben megy. Az sem mindegy például, ki mikor kezdi el a tranzíciós folyamatait, már azt a kettőt, amit ma lehet Magyarországon, a szociálist és az orvosit. A jogit ugye lehetetlen, ahogy azt már megbeszéltük. Nyilván annak, aki már megteremtett maga körül egy biztos egzisztenciát, van munkahelye, állása, jó fizetése, annak könnyebb finanszíroznia a kezeléseket, gyógyszerkészítményeket, és túlélnie a mindennapokat, mint esetleg egy fiatalnak, aki most indul el az életben, és még akár az első munkahelyét keresi transzneműként, illetve még otthon sem megértőek és támogatók a szülei. Ha belegondol, ez pont a veszélye is lehet a késői, idősebb korban bekövetkező előbújásnak, mert az addig felépített egzisztencia egy felvállalt előbújás után akár kártyavárként omolhat össze egyik pillanatról a másikra. Az érintettek családja, rokonsága az előbújás után, sokszor elfordul, és megszakítja a kapcsolatot a transznemű emberrel.

– Miért tesznek ilyet? – háborodott fel Judit

– Többnyire saját magukat féltik a társadalom megbélyegzésétől, esetleg bántásoktól a lehetségesen megélt szégyentől. Így az érintett sokszor teljesen magára marad a küzdelmével.

– Miért pont én? Miért vagyok transznemű? Mi az oka ennek? – kérdezte kétségbeesve Anikó.

– Egyelőre a tudomány nem tudja egészen biztosan meghatározni. Ma a szakemberek között a legelfogadottabb nézett az, hogy biopszicho-szociális okai lehetnek.

– Bio micsoda?

– Biológiai, pszichológiai és szociális összetevői lehetnek, és ezeknek a folyamatos egymásra hatásából, kölcsönhatásából alakulhat ki.

– Más az agyuk nekik? – bökött Anikóra Judit kissé közönségesen.

– Nem, az agyuk ugyanolyan, mint bárki másé, viszont az agyi és genetikai működésben már a kutatók találtak bizonyos sajátosságokat, amelyek csak a transznemű emberekre lehetnek jellemzőek.

– Miket? – nézett nagy szemekkel Anikó.

– Például a kutatások azt mutatják, hogy a transznemű nők több jobb agyfélteke-feldolgozást mutatnak, amelyek jellemzően a nőkhöz kapcsolódnak. A transzneműek eltérő idegi válaszokat mutatnak a szociális és érzelmi ingerekre is. A nemi identitásunkat nem mi választjuk, egy példával élve, ha szerencsénk van, megválaszthatjuk, hogy mit eszünk, de azt nem, hogy éhesek vagyunk-e vagy nem. A DNS sejtosztódásban is találtak a tudósok különbségeket egy sor génben, amelyek közül néhány a nemi fejlődéshez kapcsolódik.

– Nem is gondoltam volna doktornő, hogy ez ennyire bonyolult. Köszönöm, hogy ezeket elmondta! Akkor hogyan tovább? – kérdezte kicsit nyugtalanul Judit.

– Anikóval legközelebb kettesben beszélgetek, megvizsgálom, és mivel addigra betölti a tizennyolcat, már szakvéleményt is fogok neki adni arról, hogy transznemű.

– Ön honnan tudja, hogy transznemű? – akadékoskodott Judit.

– A több éves szakmai tapasztalatom alapján, objektíven viszont vannak olyan jelek, olyan események, olyan vágyak Anikó életében, melyek alapján a

szakirodalom egyértelműen azonosítja a diagnózist, illetve fogunk tesztek is elvégezni ezzel kapcsolatban és a szakirodalom meg is fogalmaz egy kritériumrendszert, ami alapján a diagnózis felállítható. Ezeket mind átbeszéljük legközelebb.

– Olyan jó, hogy a doktornő legalább foglalkozik ezekkel a fiatalokkal! Miért van ennyire kevés szakember Magyarországon, aki ért a transzneműséghez?

– Összetett kérdés ez, Judit. Egyrészt tudomásom szerint ma itthon nincsen képzés az egyetemeken. Volt ugyan kezdeményezés a transzegészségügyi alapképzések elindítására, de végül nem engedélyezték azokat. Aztán benne van persze az egyéni döntés is, hogy van olyan szakember, aki fél ettől a témától, vagy egyszerűen nem akar olyan államilag lekérdezhető statisztikákba bekerülni orvosként, pszichológusként, ami kimutathatja azt, hogy transznemű ellátásokkal foglalkozik. A szakma nagy része – gondolom az undorító politikai befolyásolások miatt – igyekszik távol tartani magát ettől a kisebbségi társadalmi csoporttól.

– Megtehetnek ilyet, hogy embereket egyszerűen nem látnak el?

– Nézze, annyira katasztrofális az egészségügyi helyzet, hogy az már fel sem tűnik senkinek, hogy pár ezer transznemű ember szinte teljesen ellátás nélkül van az országban hosszú évek óta.

Anikó hirtelen felrezzent. Furcsa volt felidéznie a két és fél évvel ezelőtti alkalmat, ami elindította őt az orvosi tranzíciójában. Időközben már megkapta a szakvéleményét, és a hormonterápia is elindult. Most pedig édesanyja hívása után a következő lépést is meg tudja tenni, meglesz a műtét is!

2023. augusztus – Belgrád

Hajnali öt óra volt, egy piros autó kanyarodott be az utcába. Anikó már elkészült, a bőröndöt bepakolta, a nappali ablakából figyelte az utcát és várta barátnőjét. Lenézett a lába közé, és most már nem fogta el az a szorongás, ami eddig. Tudta, hogy hamarosan megszabadul attól, aminek sosem kellett volna ott lennie.

– Hello, szivi! - Dia vigyorogva ugrott ki a kormány mögül, köszöntve barátnőjét.

– Halihó! Jövök! – kiabált ki a nappali ablakán Anikó.

Gyorsan felkapta a bőröndöt, magára dobta kis bőrkabátját, és határozott léptekkel szaladt ki az autóhoz, mögötte a nagy bőrönd vidáman gurulva kíséerte hosszú útjára kis gazdáját.

Anikó és Diána pár évvel ezelőtt ismerkedtek meg egy családállításon. Anikó transznemű útkeresésében egy ismerőse javaslatára keresett fel egy ilyen alkalmat. A családállítás arról szól, hogy vannak olyan érzések, viselkedési minták, amelyeket a családukból, szüleinktől, felmenőinktől vettünk át. Ennek mentén próbálja megfejteni többnyire tizenöt-húsz, egymást nem ismerő ember a saját, problémáját. Általában egy szakértő vezeti ezeket az alkalmakat, ahol minden ember elmondja, milyen gonddal küzd, majd a jelenlévőkből a vezető leképezi annak eredetét. Anikó a transzneműségére keresett magyarázatot.

A családállítás vezetőjének szinte minden esetre van egy forgatókönyve. A transzneműséget az ikervesztésekre vezette vissza, így Anikóval is ezt a képet állították fel. A jelenlevők alkották Anikó szüleit, nagyszüleit, rokonait. Félkör alakban álltak fel, egy anyaméhet formáltak az emberek. Egy fiatal lányt is kiválasztott a vezető, akit megkért, hogy térdeljen le. Anikó is letérdelt, és megfogták egymás kezét. Néma csend volt a teremben, mintha senki nem vett

volna levegőt. Becsukták a fiatalok a szemüket és elképzelték, hogy egy meleg, biztonságos anyaméhben vannak.

A vezető megkérte a fiatal lányt, hogy lassan engedje el Anikó kezét, álljon fel, és lépjen ki a körből, a feltételezett anyaméhből. Így Anikó egyedül maradt benne. Ha erre kell visszaemlékeznie, mindig beleborzong azóta is, pedig ez már régen történt vele. Nagyon megérintette az ikertestvérének a hiánya, az elvesztése. Sokat gondolkodott azon, hogy mennyire valóság vajon, és mennyire lehet az oka a transzneműségnek egy ikerverztés, de az élet eddig nem adott neki választ, csakúgy, ahogy a tudomány, és a kutatások sem bizonyították azt egyértelműen. A családállítás szünetében keveredett beszélgetésbe Diával, aki láthatólag nagyon érzékeny volt minden emberi történetre, nehézségre. Hamar kiderült, hogy nem is laknak messze egymástól, így később többször találkoztak, és végül barátnők lettek.

A kis piros autó már az autópályán robogott kettejükkel Belgrád irányába, amikor a nap felkelt, és sugarait álmosan kezdte nyújtóztatni a föld felé. A lányok csendben voltak. Anikó fejében gondolatok, kétségbeesett, nyomasztó kérdések keringtek. Miért nincsen ebben a nyomorult országban valaki, aki elvégezné a műtétet? Miért nem lehet ellátni a transznemű embereket? Miért vagyunk mi mások, mint a cukorbeteg, a vesebeteg, vagy a szívbetegek? Nekik jár a megfelelő ellátás, nekünk pedig nem jár az az ellátás amire szükségünk van? Gondolatait a déli hírek szakították meg, miközben az autó éppen egy óriásplakát mellett száguldott el:

„*No Migration, No Gender, No War*”. (nem kérünk a migránsokból, a genderből és a háborúból) „Mi ezzel nem akarunk foglalkozni, nem is értjük pontosan, mi ez, nekünk van egy életünk, mi úgy szeretnénk élni, ahogy eddig is éltünk” – olvasta be a hírbemondó a kormányfő szavait.

Anikó gyomra összeszorult, és émelygés fogta el, mintha valaki úgy gyomorszájon vágta volna, hogy ne kapjon levegőt. Ha nem értitek, akkor

miért nem kérdeztek? Emlékei szerint, már az általános iskolában is arra bíztatták, hogy ha nem ért valamit, nyugodtan kérdezzen. Kérdezni nem szégyen, tudatlanságban maradni annál inkább! Ennél már csak a rosszindulatú tudatlanság rosszabb. Én miért nem élhetek úgy, ahogy szeretnék? Tudjátok mit? Akkor én meg nem kérek belőletek! Belső monológja után olyan sírógörcsöt kapott, amire évek óta nem is emlékezett. Egyre inkább szédült a száguldó autóban, majd váratlanul mély álomba zuhant.

Az autó kis döccenéssel állt meg, és a zümmögő motor is hirtelen halkult el.

– Megjöttünk, szivi! Kiszállás, végállomás!

Anikó felriadt Dia kedves, és mindig mosolygósan kimondott szavait meghallva. A gyomra elszorult, és most tudatosult benne, hogy egy négymillió forintos, nagyjából ötórás műtét miatt utazott ide, hogy új életet kezdjen. Eddig még sosem volt kórházban, csak látogatóban, amikor a nagymamája már végstádiumos csonttrákosként utolsó napjait töltötte egy borzalmasan leromlott állapotú, állami kórházban. Kicsi volt még, talán kétszer-háromszor vitte magával az anyja, amikor „nem tudta hova tenni”, ahogy mindig mondogatta neki. Ez az időszak úgy maradt meg benne a mai napig, mintha ő valami óriási pálma lett volna, amit nem tudnak hova tenni az iskolában. Talán azért is ugrott be neki ez a hasonlat, mert Zsuzsa néni mondogatta az iskolában gyakran, nagyokat sóhajtozva, hogy ezek a szülők idehordják az aulába a panellakásokból ezeket az óriási, gyönyörű pálmákat, mert már kinőtték a lakást, és „nem tudják hová tenni szegényeket”. Sokszor érezte életében azt Anikó, hogy őt „*senki nem tudja hova tenni.*”

Kikászálódott a hátsó ülésről, és nagyot nyújtózott az autó mellett. A belgrádi nap lemenő sugarai öntötték belé az erőt, mielőtt elindult volna Diával a magánkórház felé. A recepció adatfelvétel után elkísérték a szobájába, ahol kipakolt és átöltözött, betette a cuccait a szekrényébe. A recepción több nyilatkozatot is ki kellett töltenie, köztük a sterilizálási kérdőívet is, ami arról

szólt, hogy a műtét után megszűnik majd a spermium termelődése, ezért még a beavatkozás előtt a kórház vállalja a spermiumok lefagyasztását és tárolását egy bizonyos éves díj ellenében. Ez egy fontos döntés és lépés mindenféle sterilizáló műtét előtt. Ő is megtette ezt, és kérte a lefagyasztást, tárolást. Aláírta a műtéti beleegyező nyilatkozatot.

– Are you ready Anikó? – egy fiatal, szerb műtősfíú jelent meg az ajtóban, egy guruló hordágyat maga előtt tolva, széles vigyorral az arcán.

Anikó felült az ágyon. Kissé már bódult volt a műtét előtt kapott nyugtatóktól, de átkaszálódott a jóképű fiú ágyára. A srác betakargatta, és az autósiskolákban megtanult ipszilon manőverrel irányba állította a hordágyat, aztán határozott lendülettel indult meg a folyósó végén lévő lifthez. Szürreális világot látott Anikó, miközben tolták őt, bár alig tudott már mozogni, távoli hangokat hallott maga körül, és azt érezte, hogy nagyon fázik. Sokáig kanyarogtak a kórház folyósóin, átjáróról, átjáróra haladtak, csapóajtók nyíltak, zárultak, aztán beértek egy nagyon fényes helyiségbe, ahol szerencsére melegebb volt egy kicsit. Mintha a mennyországban lett volna, a hatalmas fény sziluettjében feltűnt egy maszkos ember, szakálla szerencsére nem volt, így Anikó megbizonyosodhatott arról, hogy még nem tolták át a túlvilágra.

– I am Miroslav – mutatkozott be a sebész, Anikó elnyomott egy mosolyt, megpróbált bólintani, de az altatótól hirtelen álomba zuhant.

Amikor nagyjából öt óra múlva felébredt, már a szobájában az ágyán feküdt, nem igazán tudta hol van, és hirtelen azt sem, hogy mi történt vele. Ismét elaludt, csend töltötte be a szobáját, ahol egyedül volt. A fájdalomcsillapítók és az altatók hatása alatt újra álmodott.

Egy monumentális neobarokk épület előtt állt, a tetején nagy boltíves kupolákkal, aranszobrokkal. Gyönyörű, lenyűgöző építészeti alkotás! Közepén cirádás betűkkel a felirat: *Palais Garnier*. Megérkezett, ujjongott álmában, ez a művészet fellegvára, az a hely, ahova mindig szeretetett volna

eljutni! Ez a párizsi opera! Egy középkorú hölgy sietett elé, és köszöntötte: Madame Dupont vagyok, az operaház művészeti igazgatója. Miss Anikó, már nagyon vártuk! Kérem, jöjjön velem, megmutatom az öltözőjét. Ezzel sarkon perdült, és olyan gyorsan haladt a hatalmas kétszárnyas kapu felé, hogy Anikó alig tudott vele lépést tartani. Az öltözőben rengeteg virág volt, rózsák, orchideák, liliomok, méretes tükör az egyik falon, vele szemben egy kis forgószék. Szóljon bátran, művésznő, ha szüksége lenne valamire! – bátorította őt Madame Dupont.

– Szivi! Szólj, ha szükséged lenne valamire!

– Jó rendben, de nagyon fáradt vagyok, szeretnék még aludni – válaszolta félig kómában Diának, majd visszazuhant az óriási tükör elé az öltözőszobába.

Az asztalkán egy pár nappal azelőtti francia újság volt. Nem tudott franciául, bár egyszer próbált megtanulni, de hamar feladta. A címlapon egy vékony balett táncos, éppen egy siklólépést csinált. A kép felett nagy betűkkel ez állt: La danseuse hongroise de renommée mondiale Anikó Keresztúri est en visite au Palais Garnier. Ebből csak a nevét tudta kisilabizálni, és talán azt, hogy magyar, illetve felismerte magát a képen, ami még Milánóban készült, amikor a Carmenban táncolta a főszerepet. Az öltözőben a szokásos bemelegítő gyakorlatokat végezte, spicc, pipa, bokakörzés, újra spicc és Na mi lesz? Érezte, nem tudja visszahajlítani a lábfejét, és hirtelen kétségbeesett. Mi történt velem, hogy fogok így táncolni? Hogy fogok táncolni?

– Minek akarsz táncolni szivi, örülj neki, hogy ha egy ilyen műtét után fel tudsz állni! – mosolygott Dia.

Anikó visszatért az álomból a valóságba, és látta, hogy a jobb lábfeje iszonyú görcsben áll a kórházi takaró alatt, de mozgatóssal fokozatosan enyhült a feszültség, és végül be tudta hajlítani. Szomorúan konstataálta, hogy a párizsi jelenet nem a valóság volt, hanem csak egy álom, egy *Álomvalóság*.

Dia felsegítette az ágyon és felült.

– Túl vagyok rajta? – kérdezte Anikó.

– Igen, szivi, minden rendben van veled, a műtét jól sikerült.

Anikó lenézett a lába közé, de ott csak egy hatalmas fehér gézgombócot látott, érezni nem érzett semmit, mert még tele volt fájdalomcsillapítóval.

Pár nap múlva már könnyebben tudott sétálni, és az étvágya visszatért. A fehér kötésrengeteg is egyre kisebb lett. Elégedett volt az eredménnyel, tökéletes női nemi szervet kapott, és ezzel egy teljesen új életet is. Amire mindig is vágyott. *A lélek végre betölthette a neki szánt új testet, végtelenül boldogok voltak együtt, mert lélek és test immár harmóniát talált egymásban.*

Mélyen megérintve

2023. november – Budapest, II. kerület

Nagyon hideg volt, az órát nemrég állították át, még szokni kellett, hogy délután öt órakor sötét van. Anikó befordult a sarkon, és majdnem átesett Mici cicán. Rámosolygott, megsimogatta. Most már én is büszke vagyok és magabiztos. Vett egy nagy levegőt, és belépett a kerületi szakrendelő ajtaján.

Rengeteg ember volt bent, többnyire középkorú, de inkább idősebb férfi várakozott az urológia feliratú rendelő előtt. Ülőhely sem volt, mindenki gyanúsán méregette a másikat. Anikó megállt egy nagy virág árnyékában. Nem akart elbújni senki elől, de az iskolai bántalmazások óta annyira nem szerette, ha kis helyen túl sok ember gyűlt össze.

Idegese volt, mert a prosztatata vizsgálat – hiszen a hüvelykialakítás után a prosztatata megmarad – úgy, ahogy a mellrák szűrés is kötelező része az éves transzegészségügyi kontrollvizsgálatnak, melyet a nemi megerősítő műtétje után el kell végeztetnie a nagylaborral, a csontsűrűség vizsgálattal, és a hasi-mellkasi ultrahangvizsgálattal együtt.

– Receptért jött valakinek, kisasszony? – szólt hozzá mellette egy idős, jól szituált úr.

Talán ügyvéd lehet gondolta Anikó, vagy ő is orvos. Őszes haj, sportos, magas, napbarnított bőrrel, kis borostával. Anikó végignézett az öltönyös, nagyon jól szituált férfin.

– Nem, nem – válaszolta halkán.

Azért megadhatnád a telefonszámodat – ezt már csak gondolatban tette hozzá, és újra elkalandozott, távoli tájakon járt, és elképzelte, ahogy egy gyönyörű szigeten zöldellő pálmafák alatt, a kellemesen meleg homokon kézen fogva sétál az ő ügyvédkéjével. Hm, igen, a társkeresőkben ilyen pasik nincsenek.... – ábrándozott.

– Keresztúri József! – szólt egy határozott hang, mivel a sorszámosztó automata már hetek óta nem működött a rendelőben.

Senki nem válaszolt. A rendelő alapzaja elcsendesedett hirtelen, és Anikó is visszatért a homokos tengerpartról a jelenbe. Mintha egy filmet vágtak volna el. Mindenki a másikat kezdte fürkészni, vajon ki lehet az? Ki a szerencsés, aki végre bemehet a hosszú várakozás után?

– Keresztúri József! – ismételte az asszisztens hangosabban, és kicsit erőszakosabban a folyósón kutatva tekintetével, hogy ki fog megmozdulni végre.

Anikó megrázkódott, a Keresztúri ismerős név volt neki, hiszen apját is így hívják, de a József, az olyan hatással volt rá, mint amikor a híreket hallgatta az autópályán a rádióban. Úgy gondolta, hogy sok transznemű társával együtt feláldozta magát egy politikai rendszer fenntartásáért, amivel az a legnagyobb probléma, hogy ezt nem önként, hanem kényszer alatt teszik meg.

– József...József – motyogta Anikó maga elé, és tett két bizonytalan lépést az asszisztens felé, mintha a kivégzésére indulna.

Hirtelen minden tekintet rászzegeződött, majd a középkorú férfiak többségének tátva maradt a szája, amikor meglátták, hogy egy nő indult el a rendelő felé. Anikó ügyvédkéje arcáról is lehervadt a mosoly, és hirtelen komor ráncok jelentek meg az amúgy feltűnően kisimult, szép barna homlokán. Anikó ilyen szégyent még talán soha nem élt meg. Szerencsére az őt jótékonyan elrejtő növény nem volt messze a bejárati ajtótól, így szinte beesett a rendelőbe két lépés után. A bezáródó ajtó szerencsére elrejtette a megdöbbsent és kíváncsi betegpáciensek elől.

Dr. Kovács, az urológus, Budapest egyik legjobb szakembere volt.

– Katika, ki ez a hölgy? – nézett rá Anikóra az orvos, orrán lecsúszott szemüvege felett. Mondtam, hogy Keresztúri Józsefet hívjuk be! – Ennyit sem tud megtenni? Jaj, csak nőkkel ne kezdjen az ember.... – nézett a plafon felé Kovács doktor és rákezdett volna a szexista patriarchátus legelitebb társaságának kőbe vésett hitvallásának részletes kifejtésébe.

Katika elsápadt, és szóhoz sem tudott jutni. Anikó segítette ki az asszisztentst a kellemetlen helyzetben.

– Én vagyok – mondta halkán.

– Maga? Maga kicsoda? – dörögte mérgesen Kovács doki, mert bosszantotta, hogy ilyen értetlenkedésekkel kell a drága rendelési időt húzni.

– Keresztúri Anikó vagyok doktor úr.

– Akkor miért lenne Keresztúri József?

– Mert hivatalosan még az vagyok. Én egy transznemű nő vagyok, aki Anikó, az irataiban meg József.

– Tessék? Ő...értem, azt hiszem értem. Miért nem íratja át a papírjait?

– Mert nem engedélyezi az állam! – csattant fel türelmetlenül Anikó, mivel ezt a mondatot nagyjából hetente ötször, hatszor kell elmondania és már meglehetősen kényelmetlenné kezdett ez válni.

– Nem en–ge–dé–lye–zi? - hüledezett Kovács doki mintha azzal időt akarna nyerni, hogy megértse az egészet, hogy szótagolva lassan mondja ki a kérdést.

– Nem. Lehetne, hogy túlessünk a vizsgálaton doktor úr?

– Igen, persze! De tudja, hatvankét éves vagyok, azt hittem már mindent megéltem, amit csak lehet, de ilyen pizsokságot még nem hallottam. Mintha álmodnék sokszor, de aztán hamar rájövök, hogy ez a valóság.

Álomvalóság – bólintott Anikó, és a rendelőben három teljesen megzavarodott ember próbálta megérteni egymást, és azt a képtelenséget, amit egy felsőbb politikai hatalom erőszakosan rájuk kényszerít.

Anikó megalázva érezte magát a kellemetlen vizsgálat után, a szituáció viselte meg a legjobban. Pedig nem először élte ezt át, és nem is utoljára, ebben biztos volt. Teljesen összetörve ballagott a novemberi hidegben, és alig várta, hogy Mici cicát átölelje, és szeretetet adjon és kapjon végre valakitől a világban. Egy olyan világban, ahol a transznemű emberek „megoldandó problémákká” zsugorodnak a társadalomban. Az senkit nem érdekel - Mici cicán kívül -, hogy Anikó is élni szeretne. Magához ölelte, potyogtak a könnyei, és a novemberi hideg estén mély álomba sírta magát a park padján.

– Helló, kisasszony! Helló! Jól van?

Messziről jöttek a hangok, Anikó Brazíliában járt, távol a világ zajától. Álmában egy sűrű, nehezen járható ösvényen próbált haladni az esőerdőben, ahova még ember sohasem tette be a lábát. Olyan küzdelem volt ez az előrehaladás, mint a hétköznapi megélés a mai Magyarországon. A Földnek ezen a pontján nem számított, ki kicsoda, a flóra és a fauna befogadott mindenkit olyannak, amilyen. Ha te nem bántod őket, akkor ők sem bántanak téged. Ez egy alaptörvény, de nem a tizenöt alkalommal módosított gránitszilárdságú magyar verzió, hanem a természet alaptörvénye.

A természetben ez így működik, az emberek között nem. Ők akkor is bántanak, ha te nem bántod őket. Mi lenne, ha az emberi faj is példát venne

néha a természet törvényeiből, és nem akarna mindent ő uralni az egójával? Sokkal egyszerűbb lenne ezt a természeti törvényt követni, mintsem azon gondolkodna taláros emberek hada, hogyan definiálja a nőt. Nem nevetséges az egész? Egyes - elsősorban politikai véleményvezérek - féltik a világ társadalmi berendezkedését a társadalom fél százalékától! – mérgelődött még álmában is Anikó. Ahogy az ösvényen haladt, hirtelen elkapta valami a lábát, és szorította piszkosul. Egyre jobban fájt neki, és kezdte úgy érezni, valami megbénította. A szorítás nem enyhült, viszont valami meleg puha szőrös az arcát simogatta közben, amitől levegőt is egyre nehezebben kapott.

– Helló, kisasszony! Helló! Jól van?

Anikó kinyitotta a szemét, és egy láthatósági mellényt viselő fickó állt a pad felett, egyik kezével a lábát szorította, a másikkal a vállát lökdöste. Mici pedig a farkát legyezte az orra előtt.

– Maga kicsoda? – kérdezte kissé zavartan Anikó.

– Szociális munkás vagyok, segíteni szeretnék. Hideg van, nem maradhat itt éjszakára. Van hova mennie?

Apját júniusban, nagyjából fél éve hagyta ott, nem bírta már elviselni a sorozatos verbális bántalmazást, anyjával pedig a kapcsolata ugyan kicsit rendeződött, miután kifizette neki a nemi megerősítő műtétet, de nem volt lehetősége hozzáköltözni, hiszen időközben már Londonban élt egy üzletemberrel. A nyarat átbulizta, szinte minden fesztiválon ott volt, csapódott egyik társaságtól a másikig, de barátokra nem lelt közöttük. Ezek az alkalmak inkább csak a buliról szóltak. Megfelelő mennyiségű alkohol elfogyasztása és füves cigaretta elszívása után már szinte teljesen mindegy, hogy ki van mellette, ő úgyis a „barátja” lesz.

– Nincs – igazából nem is gondolkodott ezen túl sokat, az őszinteség viszont kilökte belőle ezt a rövid egyszerű szót, mintha benne is most tudatosult volna ez a helyzet.

– Ilyen fiatal és nincsen hova mennie? Szülei, családja?

Hosszú csend következett, Mici pedig úgy döntött, hogy újdonsült gazdájára bízza, hol fognak lakni ezentúl, igazából neki aztán teljesen mindegy, csak legyen valami kaja a környéken és néhány kandúr. Bízott Anikóban, rossz sora úgysem lesz. Anikó elnézett a rikító mellényű fickó mellett, és két lányt szemlélt, akik kézen fogva sétáltak keresztül a parkon.

Ránézett a tenyerére, kinyitotta, és egy könnycsepp gurult ki a szeme sarkából. Neki talán az óvodában fogta meg a kezét utoljára Zsoltika, amikor Éva néni az óvónő sorba állította őket, mielőtt kimentek volna az udvarra játszani.

– Nincs – hagyta a fickóra a döntés jogát, hogy a két kérdése közül melyikre érti a válaszát, vagy esetleg mind a kettőre.

– Kérem, jöjjön velem, van itt egy hajléktanszálló két utcányira, átmenetileg ott aludhat.

– Micivel mi lesz?

– Kivel?

– A cicámmal, neki is jönnie kell.

Állatot sajnos a szállóra nem lehet bevinni, de van egy kis kertje a szállónak, ott maradhat kint.

Anikó feltápászkodott a padról, hátára dobta a hátizsákját, felkapta Micit, és jelezte, hogy készen áll az indulásra. A szociális munkás megigazította a hátizsák szíját, megvakarta Mici állát, aki egy kis barátságos dorombolással hálálta meg ezt a gesztust, majd határozott léptekkel elindult. Anikó hátranézett a padra, sóhajtott egy nagyot, és elindult a negyvennégyes bakancsok után.

A hajléktalanszálló egy hosszú, földszintes épület volt, valamikor talán zöld vaskerítése már rozsdabarna. A bakancsok tulajdonosa olyan hirtelen állt meg az ajtó előtt, hogy Anikó majdnem fellökte hátulról.

– Megérkeztünk. Micitől – mutatott a cicára – most el kell búcsúzni, őt nem vihetjük be.

Anikó leguggolt, mire a cica kicsit kedvetlenül mászott ki a kabátja melegéből, majd szemrehányóan nézett vissza kis gazdájára. A fickó kinyitotta a nagy ajtót, és egy új világ tárult Anikó szemei elé.

– Jöjjön velem, az irodába, ott megcsináljuk a papírmunkát, aztán keresünk magának egy helyet.

A szőke lány nem szólt semmit, csak bólintással jelezte, hogy rendben, majd beléptek egy kis irodába, ahol az asztal mögött egy középkorú ember ült, nagy feketekeretes szemüveggel, és láthatóan valamit írt.

– Jó napot! – köszönt szinte egyszerre a két szobába belépő, majd pár lépést megtéve, az asztal előtt álltak meg közvetlenül.

Az asztal mögötti ember írt tovább, látszólag nagyon elmerülten, majd miután kitette a mondatvégi pontot, fel sem nézve az írásból, megállt a munkájában.

– Segíthetek?

– Igen, hoztam valakit, átmenetileg be tudná fogadni a szállás?

– Nő, férfi? – kérdezte az írást folytatva anélkül, hogy felnézett volna.

– Nő.

Erre már megállt az írásban, felemelte a fejét, és mélyen Anikó szemébe nézett, majd végig futtatta a szemét rajta.

– Mit keres a hajléktalanszállón egy ilyen fiatal és gyönyörű nő?

– Talán hajlékot? – kérdezte kicsit kurtán Anikó

A hivatalnok már hozzászokott, hogy nehéz sorsú emberekkel foglalkoznak, de az viszonylag ritkán fordult elő, hogy ilyen fiatal lány áll vele szemben.

– Meddig maradna?

– Amíg meleg nem lesz kint – úgy vágta rá Anikó, mintha erre a kérdésre csak ez az egyetlen, nyilvánvaló válasz lenne.

– Hm, most november eleje van. Hány éves?

– Tizenkilenc.

– Iratokat kérnék.

– Ágyat keresek, ahhoz minek irat?

Itt mindenkit úgy szállásolhatunk el, ha regisztráljuk. A bekerülést követő első harminc napban minden ellátott térítésmentességet élvez. Az ellátott ideiglenes távolléte esetén, ha például kórházba kerül, vagy rehabilitációs kezelésre szorul, a fizetendő térítési díj számítása a kormányrendeletben meghatározott módon történik – darálta el a férfi az intézet szabályzatát.

– Akkor harminc napig!

– Személyit kérek!

Anikó arca elkomorult, a hátizsákját a hátáról a hivatalnok asztalára penderítette óriási robajjal, majd turkálni kezdett benne, és közben azon gondolkodott, milyen lehetőségei vannak. Húzta az időt. Vagy odaadja az igazolványát, és akkor kerekedik egy nagyon kellemetlen vita arról, hogy ő most férfi vagy nő, vagy hagyja a fenébe az egészet, felkapja a hátizsákot, Micit, és gyorsan továbbáll. De akkor hova fog menni? Nehéz döntés ez, a pulzusa megemelkedett, a szíve úgy kalapált, mint a szomszédban zajló építkezésen valaki, aki jól hallhatóan egy vaslemezt próbált arra rávenni, hogy végre úgy álljon, ahogy annak kell, az irodista pedig egyre türelmetlenebbül nézett rá.

– Tessék – nyújtotta át az igazolványt, meghozva a nehéz döntést.

– Keresztúri József – olvasta az igazolványt a hivatalnok. – Ezt meg honnan lopta? A magáét kértem – mondta, azzal már nyújtotta is vissza az igazolványt Anikónak.

– Ez az enyém, nézze meg a képet, némileg hasonlítok, a képen is itt van az anyajegy, csak ott még rövid hajam volt – mutatott az arcán egy pontra Anikó.

– Mi van? Most akkor maga nő vagy férfi?

– Nő. Transznemű nő.

– Transzmicsoda?

– Transznemű nő.

– Férfi van és nő. Ön most melyik?

– Nő.

– Akkor miért van férfi igazolványa?

– Mert nemet váltottam, az állam pedig nem engedi, hogy megváltoztassam az irataimban a nevemet és a nemem megjelölését.

– Na, na lassabban! Nekem ez nagyon gyors. Akkor én most hova tegyem önt? Itt férfi részleg van, és női részleg, nincsen transzmicsoda részleg.

– Nemsemleges részleg sincs?

– Micsoda?

– Oké, hagyjuk, akkor a nőibe természetesen – mondta ellentmondást nem tűrően Anikó.

– Szóval, maga csalásra akar rávenni engem. Regisztráljam férfiként, mert ugye a papírja alapján csak úgy tudom, de tegyem a női részlegre? Mit szólnak maga szerint ott majd a nők? Jelentsem le az állam felé mintha elhelyeztem volna egy férfit, de foglaljon le egy női ágyat? Belebolondulok ebbe mindjárt, ez így nem legális eljárás!

Anikó kezdte egyre kellemetlenebbül érezni magát, és már a türelme is elfogyott, hogy egész életében magyarázkodnia kell, hogy kicsoda ő. Mintha valami csodabogárra nézne rá mindenki, akit soha „*senki nem tud sehova tenni.*”

– Akkor tegyen csak a pálmák közé! – buggyant ki kétségbeesetten belőle a válasz.

– Hova?

– Mindegy, hagyjuk. Én csak a női részlegre megyek – erősködött, és maga sem tudta, hogy fenyegetni vagy meggyőzni akarja-e az irodistát.

A férfi kivett egy nyomtatványt a fiókból, az aljára rányomott egy körpecsétet, a papír tetejére pedig ráírta nagybetűkkel: NŐ. Utána kitöltötte a nyomtatvány megfelelő részeit Anikó férfi igazolványa alapján.

– Ezt biztos, hogy elteszem magamnak emlékébe. Itt írja alá – mutatott a pecsét melletti vonalra.

Anikó félretolta a hátizsákját, az alatta lévő könyv lapjai hangos sercegéssel és gyűrődéssel vették tudomásul ezt a vehemens mozdulatot, amitől az asztal végén több papír és dosszié is leesett, majd odakanyarított valami teljesen olvashatatlan nevet, végül nagyot sóhajtott.

NERia

2023. október – Maldív-szigetek, Male

Az Odyssey hatvanöt láb hosszú, gyönyörű luxusjacht volt. Vidáman, szelte az Indai-óceán tarajos hullámain, és már látszottak a horizonton Male szigetének kikötőjében a színes vitorlák. A hajó kormányánál egy középkorú, pocakos, nagykarimájú szalmakalapos férfi állt, kezében egy kristálypohárral. A fedélzeten egy csinos, szintén középkorú nő napozott, egy húszas évei elején járó lánnyal.

Male, a Maldív-szigetek fő, és egyben legnagyobb városa. A majdnem kétezer szigetből álló szigetcsoport szigeteiből mindössze százkilencvenkettő lakott. A Temesi család minden évben itt töltött pár hetet a tengerparti nyaralójában. Odysseynek saját kikötő helye volt a malei kikötőben, több világhírű színész és művész hajója mellett. A házikójuk néhány hektáron terült el a szikrázóan fehér, homokos tengerparton, amit egy ötvenméteres úszómedence, egy négyállásos garázs, benne két old-timer Forddal, egy Ferrarival és egy behemót nagy terepjáróval, egészített ki. A villa kétszintes, modern épület, hatalmas ablakkal és több, tagolt terasszal. Senki nem értette a helyiek közül, hogy három embernek minek hatszázötven négyzetméter lakótér, amihez volt, aki hozzáadta a kétszázötven négyzetméternyi rekreációs pincszintet biliárdal, és moziteremmel, a belső huszonöt méteres medencét és szaunavilágot, volt, aki nem. Azt sem tudta senki, hogy hány szoba van benne, és hogy egy szobához kettő vagy három fürdőszoba tartozik-e.

Temesi Sándor nagyvállalkozó volt, papíron több kőbánya tulajdonjoga volt az övé Magyarországon, és ami ennél fontosabb, az elmúlt években az összes focistadion, út- és vasútépítés alapanyagát ő szállította azokra az építkezésekre. Minden közbeszerzési eljárás elindult, amiket kivétel nélkül, mindig meg is

nyert. Nemhiába a sok év tapasztalat, komoly referenciák, ez a kemény munka sokat számít az értékeléseknél. No meg az is, hogy soha nem volt más pályázó az adott feladatra a közbeszerzéseken, így aztán a siker íze sem érte annyira váratlanul, az viszont annál inkább, hogy mikor, melyik pályázat után, kinek, és mennyit kellett különböző módokon kifizetnie. Nem aggódott ezen hiszen, ha nem jött ki a matek – ahogy egymás között mondták –, akkor a kivitelezés során egy-két szerződés módosítással mindig lehetett a milliárdokat feljebb tornáztatni. A sok utazgatás mellett nem is akart, és nem is tudott ezzel foglalkozni, nem maradt rá ideje.

Megvolt otthon a csapata, akik ezt helyette menedzseltek, őt folyamatosan tájékoztatták arról, hogy éppen milyen pályázatot nyert meg, milyen értékben, és kik benne a „szereplők”. Sokszor mondogatták neki, hogy te egy stróman vagy, de ő ezzel sem foglalkozott, mivel a szó jelentését sem értette teljesen. Nem is volt rá szüksége, hogy megértse.

A hajó motorja leállt, ahogy beért a kikötőbe, és megtalálta a parkolóállását. Kicsapódott a gyalogátjáró, és előbb Temesi felesége, majd lánya sétált át a vakítóan fehér, csodaszép hajóról a partra, majd Sándor billegett át, az előző két emberhez képest sokkal bizonytalanabban, még mindig szorongatva a kezében egy kristály poharat. Fekete, nagy terepjáró várta a családot a parton, egy fehér kesztyűs indiai sofőrrel, a hölgyek előtt kinyitotta az autó hátsó ajtóit, amin azok szólanul szálltak be. Ezután a sofőr melletti ajtót nyitotta ki, és Sándor behuppant az ülésre.

– Hullaéhes vagyok anya!

– Evelin, a hajón ettünk lazacot, nem lehetsz megint éhes! Mi a fene van, terhes vagy kislányom? – viccelődött lányával a tökéletes sminkkel szárazföldre lépő édesanyja.

Evelin nem beszélt arról a szüleinek, hogy ő várhatóan nem fog teherbe esni soha. Nem, az egészségével semmi probléma nem volt. Egy vékony, de mégis

sportosan izmos, rövidre nyírt hajú, sok helyen tetoválásokkal teli lány volt. A teherbe esést azért tartotta kizártnak, mivel lesbikus volt és feminista és alapjáraton gyűlölt minden férfit. Nehezen viselte azokat a híreket, amelyeket apja politikai körei, mint szivárványközösség ellenes propaganda sorozatosan hangoztattak különféle médiumokban, pláne úgy, hogy pontosan ismerte azokat az embereket ezekből a körökből, akik szintén a közösséghez tartoztak. Apja sokszor vitte el őt és anyját különböző rendezvényekre, vacsorákra, ahol mindenki tényként kezelte a másik, sőt a hozzátartozóik szexuális orientáltságát is. Többször próbálta apjától megtudni, hogy azok az emberek miért beszélnek maguk ellen az „alattvalóiknak” – ahogy hívták a magyar embereket, de mindig azt a választ kapta: „Kislányom, ez a nagyok dolga. Nem kell nekünk mindent megérteni!”

És valóban, ebben igaza volt apjának, mert Evelin sok mindent nem értett. Fogalma sem volt, hogy két vagy háromszámjegyű százmillió forint érkezhete a család bankszámlájára havonta, csak azt érezte, hogy gyakorlatilag nagyon kevés olyan dolog létezett a világon, amit ne engedhettek volna meg maguknak. Ha jobban belegondolt nem is volt ilyen.

A jachton és házikón túl még egy Bombardier Global 6000 magánrepülőgép is parkolt a Velana reptéren, arra várva, hogy bármikor Budapestre repítse a kis családot, vagy hogy akár átugorjanak Franciaországba egy születésnapot megünnepelni a legutóbb megvásárolt nyolcvanöt hektáros szőlődombon álló francia villájukba.

Mindene megvolt, egy amerikai alapítványi iskolába járt, angolul előbb tanult meg, mint magyarul. Huszadik évét éppen a nyáron töltötte be, a kerek évfordulóra hatalmas bulit szervezett, kaviárral, pezsgővel, nagyjából háromszáz ismerőst és barátot hívott meg a kerti partira. Már tizenkét éves kora óta legyeskedtek a srácok körülötte, és próbálták megkörményékezni, de senki sem járt nála sikerrel.

Egy idő után el is terjedt a pletyka, hogy kár nála próbálkozni, mert vagy teljesen frigid, vagy egyszerűen a lányokat szereti. A lányok közeledését kicsit kedvesebben fogadta, de még egy igazi barátnőt sem tudott szerezni magának soha. Magányos volt, és sokszor szomorú, állandóan evés- és testképzavarral küzdött, pedig tökéletes BMI indexet produkált minden orvosi vizsgálat alkalmával. Folyamatosan éhes volt, de soha nem evett, pláne nem édességeket, tortákat.

– Anya! – kiáltott Evelin a hatalmas nappaliból a kültéri medence felé, ahol anyja egy napozóágyon feküdt, és éppen egy pohár pezsgőt töltött magának.

– Igen szívem, itt vagyok kint!

– Nem láttad Gizit?

– Kicsodát, drágám? – ismeretlenül csengett a név neki, hiszen a három hónapos labrador kuttyusuk kan volt és Ronnienak hívták, más élőlényt pedig nem ismert a szigeten magyar névvel.

– Gizit, tudod, a mobilomat.

– Gizinek hívod a telefonodat? Ilyet még nem is hallottam – nevetett fel az anyja, nyugtázva a kijelentését, és egy húzásra tüntette el a pohárból a francia méregdrága pezsgőt, de már nyúlt is az üveg felé, hogy a maradék pezsgőcseppek a pohár alján véletlenül se essenek súlyos depresszióba a magánytól.

– Ja, de most ez mindegy, nem láttad valahol?

– Nézd meg szívem, a nappaliban, a konyhában a biliárdnál, a benti medencénél, a könyvtárszobában... – és anyja gyakorlatilag felsorolta a hatszázötven négyzetméter összes helyiségét, majd segítségül még hozzátette a végén, esetleg még a kertben lehet valahol, vagy a hajón hagytad.

– Veled is csak hátrébb vagyok... – mondta Evelin, aztán bement a házba.

Nem éppen abban a sorrendben, ahogy anyja javasolta, de elkezdte feltúrni a házat, pár szoba után apja dolgozószobája előtt állt, és kicsit hezitált. Ide

bemenjen egyáltalán, napok óta nem járt erre, miért lenne pont itt? Végül úgy döntött, hogy egy gyors körbetekintést megér, aztán majd robog le a pincébe is. Benyitott a szobába.

A szobában pedáns rend uralkodott, de ez természetesen nem apja rendszeretének volt köszönhető. A hatalmas tölgyfa íróasztalon bárki megpillanthatta a mindent elborító papírrengeteget, és teljes káoszt – ami úgy általában Sándor életét is jellemezte –, viszont a szoba többi része, berendezése, padlója, mind a négy sarka tökéletesen ragyogott. Ez az ellentmondás akkor oldható fel csupán, ha valaki tudja, hogy az íróasztalhoz senkit nem engedett apja, a személyzet annak kivételével takarított, és tartott rendben mindent.

Túl sok bútor nem volt a szobában, Evelin először egy polcos szekrényhez lépett, ahol könyvek sorakoztak, volt egy nagy üvegvitrintes szekrény, ami tele volt piával. Perzsaszőnyegek díszítették a falakat, egzotikus növények a földön, az egyik sarokban pedig egy hatalmas kitömött indiai tigris vicsorgott a vendégre. Aztán az asztalhoz lépett, és bizonytalan mozdulatokkal kezdte tologatni a dossziékat jobbra-balra. Nem nézett bele a papírokba, mert nem sokat értett a grafikonokból és a számokból, hosszú leírásokból. Az egyik dossziét felemelte, alul kicsúszott belőle Gizi, a fehér mobiltelefon, és nagy koppanással esett egy másik dossziéra, ami az asztalon hevert.

Ahogy emelte fel a telefont a dossziéről, megakadt a szeme az első lapon. Fejlécén nagy betűkkel ez állt: KIMUTATÁS – 2022. Egy táblázatot látott, ahol az első oszlopban dátumok álltak, aztán cégnevek és állami intézmények nevei, majd a következő oszlopban összegek, hol forintban, hol euróban, hol dollárban, végezetül az utolsó két oszlopban emberek nevei. Láthatóan a papír azokat a pénzmozgásokat tartalmazta, amelyeket apja számlájára utaltak, valamint azt, hogy ő kinek, hova, és mit utalt abból tovább. A cégnevekkel is találkozott már korábban, és a személyek nevei közül is ismerős volt neki a

legtöbb. Vagy személyesen találkozott velük akkor, amikor apjával a család üzleti rendezvényekre vagy vacsorákra volt hivatalos, vagy egyszerűen csak olyan közszereplők – elsősorban politikusok – voltak, akiket mindenki ismert Magyarországon.

Fura émelygő érzés fogta el, nem tudta mihez kezdjen ezzel a rengeteg nem rá tartozó információval, de felkapta a telefonját, és készített két fényképet a lapról, majd megpróbált mindent elrendezni az asztalon úgy, ahogy volt, végül nagy mosollyal az arcán, Gizivel a kezében kilépett szobából. Ahogy kitette a lábát majdnem fellökte apját, aki egy rumos poharat szorongatva az egyik kezében, a másikban pedig a telefonját, próbált rohamléptekkel bemenni a szobába.

– Te meg mit kerestél a dolgozószobámban?

– Gizit! – mondta félelemmel a szemében Evelin.

– Kicsodát? Milyen Gizit?

– Gizit, a telefonomat, és meg is találtam, egy dossziéba csúszott bele, talán a nappaliból vitted véletlenül magaddal.

Sokszor fordult elő, hogy apja kihordta a dossziékat, papírokat a dolgozószobájából a nappaliba, mivel gyakran keresték Magyarországról, és kérdeztek tőle valamit, amire a válaszokat legtöbbször a dossziékban találta meg, miközben a kétméteres átmérőjű televízió nézett valami bugyuta sorozatot.

– Már többször kértem, hogy ne járkálj be a szobámba, és pláne ne kotorásszál az asztalomon! Ezt a személyzet sem teheti meg, de te sem! – helyezte ezzel a mondattal egy kasztba lányát az indiai takarító személyzettel, ami talán megtisztelés volt a takarítóknak, de megalázó Evelinnek, ha ezen az indiai kaszt dolgozik ilyen esetben bárki elmerengett volna

„*Menj a picsába!*” – gondolta Evelin.

Apja kezében a telefonja megszólaltatta az Örömdát, ami a csengőhangja volt. Komoran nézett a kijelzőre, ahol annak az ápolónak a neve és száma jelent meg, aki idős édesanyját ápolta Budapesten.

– Parancsoljon, figyelek! – szólt bele határozott, pattogó hangon, mintha egy katonai tábournok adna utasítást egy tizedesnek arra, hogy beszélhet, a figyelme talán ott lesz, amit a másik mond.

– Temesi úr? – kérdezte egy bizonytalan hang a Föld másik végéről.

– Igen, persze hogy én vagyok, mondja már, nem érek rá!

– Az édesanyjáról van szó, uram. Hajnalban meghalt – azzal az ápoló hangos zokogásban tört ki a vonal másik végén.

– Te jó isten!

– Mi történt apa?

– A nagy meghalt hajnalban.

Anyai nagyszüleit nem ismerte Evelin, ők már születése előtt meghaltak. Apai mamáját nagyon szerette, mert finom süteményeket sütött minden vasárnap, és apjával ellentétben mindig nagyon kedves, megértő és aranyos volt vele. Sokat tanultak együtt, segítette amikor nehezebb feladatokat adtak fel neki matematikából vagy fizikából. A nagy ugyanis matek-fizika tanár volt, amikor még tanított.

– Szólj anyádnak, csomagoljatok, indulunk Budapestre! – Ezt úgy ordította a lányának, hogy a vonal másik végén is hallotta az ápolónő. Neki azonban már csak ennyit mondott – Azonnal indulunk haza.

Evelin anyja nem igazán kedvelte anyósát. Az apósát nem ismerte, mert ő már a házasságuk előtt meghalt. A férjével egy üzleti bálban ismerkedett meg. Akkor Temesi Sándor még a TETÜ cég vezetője volt, azaz a Temesi Tüzép nevezetű céget vezette, ami egy építőanyagtelep volt. Nem is csak a telepet vezette, hanem azt a nagy teherautót is sokszor, amivel hordták a házakhoz az építőanyagot. Egyből beleszeretett a férfiba, a nyári nap sokszor barnította le a

férfi izmos testét, de a bal könyöke és alkarja mindig feltűnően nagyon barna volt még télen is. A teherautósofőröknek mindig barna a bal karjuk, hiszen ezt lógatják ki hanyagul az ablakon, ujjaik végében általában egy cigarettát tartva. Megismerkedésük után egy évvel terhes lett Evelinnel. Gyors eljegyzés, majd esküvő következett, ahol már héthónapos nagy pocakkal ünnepelt. Aztán elment GYES-re, valahogy túlélte a kismama depressziót úgy, hogy a férjének fel sem tűnt, hogy nincsen jól lelkileg.

Akkoriban még nem vette körül nagy gazdagság, nem volt segítsége sem. Anyósa néha váratlanul betoppant, és utasításokat osztogatott, hogyan kellene a gyereket szoptatni, mikor vigye ki a levegőre, mikor ne vigye ki, mit adjon neki enni, miért sír, miért nem alszik. Mindenhez volt véleménye, amit Katalin nehezen viselt, mert sosem volt az az ember, aki megtervezett módon élte volna az életét, és ez a gyerekgondozásban is meglátszott. Ahogy az anyósa mindig is mondta neki, *„szalad a lakás, csak az a baj, hogy nem te kergeted...”* – utalva lustaságára, hiszen Katalin sosem volt a házimunka, de úgy általában semmilyen munka hőse.

Elkezdtek összepakolni a nagy bőröndökbe, és az indiai személyzet négyet-ötöt fordult, mire minden csomagot bepakoltak a nagy terepjáróba.

– Hiányozni fogsz te kis csibész, de hamarosan jövök vissza! – bízta a kutyáját Evelin, azzal megsimogatta a fejét, aki meleg, nedves nyelvével és orrával jelezte a lány arcán, hogy nagyon várja vissza kis gazdáját.

A labrador akkor még nem gondolta, hogy a „hamarosan” –t, kicsit tágabb értelmezésben kellene vennie.

A repülőjük előkészületei befejeződtek a Velana reptéren, a két Rolls-Royce repülőgépmotor halkán duruzsolt. A majdnem harminc méter fesztávolságú és harminc méter hosszú gép szinte vadonatúj volt, nemrég gurult le a montreali gyár futószalagjáról. Tizenhét személyt képes elszállítani egyszerre nagyjából tizenegyezer kilométer távolságra, egyetlen tankolással, így Budapestre a kicsit

több mint hétezer kilométert, leszállás nélkül, közel kilenc óra alatt könnyedén teljesítette. Kilenc óra összezárva egy kis kabinba a szüleivel, Evelinnek egy rémálommal ért fel. A repülő ugyanúgy hozta azt a luxust, amit a villájuk a tengerparton, mert minden kényelemmel fel volt szerelve, de az összezártság mindig kínszenvedés volt a lánynak. Nehéz volt kivárnia, amíg végre feltűnt előtte a felirat: „Liszt Ferenc Nemzetközi Repülőtér”.

A hosszú repülőút alatt többnyire filmeket nézett és olvasott. Nagyon szerette a romantikus történeteket, főleg azokat, amiben lányok szerelmét mutatta be az író. Nyomkodta a telefonját, különböző logikai játékokkal szórakoztatta magát, vagy a mobiljára letöltött filmeket nézte. Apja többnyire a gépen is lefuttatott pár kört abból a végtelenített ciklusból, ami úgy jellemezhető, hogy *berúgás–másnaposság–kijózanodás–berúgás*. Evelin nem bírta elviselni az alkoholt. Sem a szagát, sem az ízét.

Talán az apja sorozatos piaciklusai miatt gyűlölte meg ennyire, mivel tudta, hogy aki több évtizeden át ebben a bűvös körben él sokszor csak úgy tud kikeveredni belőle, ha „lekapcsolják villanyt”, – vagy bekövetkezik a „Black-Out”, ahogy ezt az iskolában a srácok mondogatták neki.

Mivel a repülőgép a mamája temetésére repült haza Budapestre, eljátszott a gondolattal, hogy mi lenne, ha az apja meghalna. Valahogy a nagyi halála, apja mérhetetlen alkoholizmusa, annak várható végkifejlete és a lámpalekapcsolás, mintha ugyanazt jelentené: Halál. Mivel tudomása szerint ő az egyedüli gyerek, ráadásul lány volt, az öröklés kérdése egy nagyon kényes dolog volt apja életében.

Finoman szólva sem ragadtatta el magát az apja attól, amikor a bába felkiáltott a kórházban húsz évvel ezelőtt: „Sándor, gratulálok, lánya született!” A huszonegyedik században apja még azt a feudális elvet vallotta, hogy a lánygyerek, nem gyerek. „Mindegy, hogy fiú vagy lány” – ugratták az építőanyagtelepen is a kollégái – „csak egészséges fiú legyen!” Nehéz úgy

felnőni egy családban, ha mindig azt érzed az apádon, hogy „nem igazán téged akart” – gondolta Evelin. Ez akkora feudális fal apa-lánya között, amelyet talán még Dobó István is elfogadott volna az egri vár megerősítéséhez, amikor Szulejmán felsorakozott a vár alatt.

Evelin egy nagy döccenésre riadt fel álmából, ami szerencsés esetben egy repülőút alkalmával azt jelenti, hogy a kerék megérintette a leszállópálya betonját. Felült az ágyában, amely semmivel sem volt kisebb és kényelmetlenebb a repülőn, mint otthon a szobájában.

Felhúzta a kerék ablak árnyékolóját, és megpillantotta az ismerős repteret és irányítótornyot. A repülő a régi egyes terminálon, a megszokott parkolóhelyére gurult. Sándor a fix pontot jelentő pohárral a kezében riadt fel és kócos hajjal támolygott elő a repülő hátsó részéből.

– Hol vagyunk, kapitány úr? – kérdezte a repülőt vezető barátját, akivel már több mint tíz éve repkedett a világ minden tájára.

– Itthon, uram.

– Melyik itthon, kapitány? Nekem az egész világ itthon van! – mondta és pohárral a kezében széttárta karjait, majd nagy vigyorral az arcán átölelte vele a kapitányát. Ebben az ölelésben sokkal nagyobb jelentősége volt az egyensúly biztonságos megtalálásának és megőrzésének, mint a szeretet kimutatásának.

– Budapesten vagyunk, uram.

– Nagyszerű. Katalin és Evelin hol van?

– Már kint vannak a terminálban.

Sándor kiszabadította magát a kapitány támogató öleléséből, megpróbált egyensúlyt találni, kicsit várt, aztán pár bizonytalan lépéssel lebotorkált a repülőajtóhoz állított lépcsőn. A reptéren már várta a családot a sofőr és a kisbusz, beszálltak a teljesen lesötétített tolóajtón, amit határozott mozdulattal húzott rájuk az amerikai FBI ügynökre hasonlító testőrük. A kisbusz a

szemerkélő, október éjszakai esőben gyorsan kihajtott a reptéről, és hamar elnyelte a főváros forgataga.

2023. október – Budapest, II. kerület

Az amerikai alapítványi iskola udvarán egy magas rúd tetején büszkén lobogott az amerikai zászló. Evelin sokszor nézett fel a rúd tetejére, és úgy tűnt neki, hogy ez a zászló még akkor is lobog, ha teljes szélcsend van. Minden órája befejeződött, és most az udvaron üldögélt egy díszes szökőkút mellett. A telefonján nézegette a képeket, amelyeket akkor készített, amikor Ronnie-t hazavitték a Maldív-szigeteki menhelyről. Aranyos, aprócska zsemleszínű bundagombóc volt, gyönyörű, kerek, barna szemekkel. Pörgette a telefonban a képeket, közben mosolygott, és arra gondolt, hogy milyen furcsa az élet. Egyszerre járt a gondolataiban egy kutyakölyök, aki csak pár hónapja kezdte meg kalandos életét a világban, és a nagymamája, akinek a temetése pár nap múlva lesz. Születés-élet-elmúlás-halál vette sorba.

Ahhoz képest, hogy húsz éves volt, sokat gondolt a halálra. Sokan félnek meghalni. Evelin nem félt, de különben is nagyon kevés dolog volt a világon, amitől ő félt volna, hirtelen nem is jutott ilyen eszébe. Az iskolában tanultak vallástörténetet is, és megismerkedtek különböző hitvilágokkal. Hozzá talán a hinduizmus állt a legközelebb, mert erősen hitt a lélekvándorlásban. Húsz év alatt eljutott oda, hogy nagyon sokat és sokszor csalódott az emberekben, amiatt azt gondolta, hogy a földi élet a pokol, ahonnan már csak kizárólag jobb helyre lehet kerülni. Gondolatait éles sipító hang törte meg:

– Evelin, Evelin, de jó, hogy még itt találsz! – rohant zihálva a lány felé egy szemüveges, hosszúhajú srác.

– Helló Adam, kicsit még leültem ide, mielőtt hazaindulok.

– Otthagytad a matekfüzetet a padban – nyújtotta Evelin felé a fiú a füzetet.

– Köszönöm, drága vagy!

Evelin gyakran használta ezt a szófordulatot, mert kedvesnek tartotta, de a fiúk többet gondoltak bele ebbe a mondatba, és szinte biztatásnak is vették, hogy talán megmozdul irányukba valamilyen érzelem is, de ez persze mindig hiú ábránd maradt. Elvette a füzetet, és hanyagul hajította a hátizsákja mélyére.

– Jaj, de cuki! – mutatott Adam Ronnie-ra, ahogy a kutyus éppen a hátán feküdt a malei fehérhomokos tengerparton, négy lábát az égnek emelve, és nagy, barna szemeivel szinte kérlelve, hogy „Na, akkor tessék vakargatni a hasamat!”.

– Ó Ronnie, a kutyusom, Maldívon. Nem hozhattam haza, de nemsokára megyünk vissza hozzá.

– Most ki vigyáz rá?

– A személyzet, és jön hozzá Pari is.

– Pari?

– Igen, Pari egy nagyon kedves lány, aki tanítja Ronnie-t. Tudod mit jelent az a név, hogy Pari?

– Persze, hogy tudom! Paradicsom – próbált humorizálni Adam.

– Nem. Pari hindi nyelven angyalt jelent. Pari egy csodálatos angyal a valóságban is.

Ahogy Evelin húzogatta a telefonjában a képeket váratlanul a kutyus képei után felbukkant a dosszié első oldaláról is készített két kép.

– Ez micsoda? Elég bonyolult táblázatnak tűnik, itt csináltad az iskolában?
– kérdezte Adam meglepetten.

– Nem – Evelin arca és hangja elkomorult – Apám dossziéjából fényképeztem ki.

– Minek?

– Nem is tudom, valahogy aggaszt ez a táblázat, de nem értem az egészet. Tele van nevekkal, számokkal meg összegekkel.

- Az én öregem is hülye táblázatokkal van elfoglalva egésznap.
- Miért mi az öreged? – kérdezte kíváncsian Evelin.
- Ügyész.
- Esetleg beszélhetnék veled?
- Igen, persze, összehozlak titeket, de figyelmeztetek, fura figura az öregem
- nevetett Adam.

Adamék szintén a második kerületben laktak, csupán pár utcányira Evelinétől, gyönyörű villában, óriási kerttel. A megbeszélte időpontban Evelin határozottan nyomta meg a videokamerás csengőt.

- Tessék, ki az? – szólt bele egy női hang.
- Temesi Evelin vagyok, jó napot! Adam apukájához jöttem.
- Igen, már vártuk, nyitom az ajtót.

Az elektromos zár halk zúgással adta tudtára Evelinnek, hogy szabad az út befelé. Óvatosan meglökte az ajtót, ami egy kis nyekergéssel, de engedett, majd Evelin elhaladt a tujasor mellett a villa bejáratáig, ahol egy idősebb hölgy várta.

– Jó napot Evelin, Zsófia vagyok a házvezetőnő. Jöjjön utánam kérem, bejelentem az úrnak.

Bejelent az úrnak nevetgélte magában Evelin. Ha engem bejelentenek az Úrnak, az már azt fogja jelenteni, hogy végre megszabadulok ebből a földi pokolból, és kezdenek már nőni a szárnyaim, hogy végre madárként repkedjek a következő életemben. Amíg ezen gondolkodott, közben a villa elrejtett labirintusán át vezette őt Zsófia, egy hatalmas könyvtárszobába, amihez foghatót Evelin még soha nem látott. Annyi könyv volt a csodálatosan kifaragott polcokon, szekrényekben, mintha a világ minden tájáról tartottak volna itt egy példányt az összes kötetből. Hatalmas kristálycsillár világította meg a szobát, aminek közepén egy nagy tölgyfaasztal és négy szék volt.

– Foglaljon helyet, Evelin, hozhatok önnek egy teát? – kérdezte a házvezetőnő.

– Nem, köszönöm szépen.

– Rendben – Zsófia hátrálva kiment a teremből, és a kétszárnyú súlyos ajtót nagy csattanással csukta be maga mögött.

Evelinnek még mindig tátva volt a szája a látványtól. Pár perc múlva a kétszárnyú ajtóval szemben egy sokkal kisebb tolóajtó megmozdult, majd belépett rajta egy szemüveges, kopasz, alacsony ember. Pár fura tánclépéssel odapenderült Evelin elé:

– Kisasszony, nagy szeretettel köszöntöm szerény hajlékomban, Mertiz Oszkár vagyok. Örülök a szerencsének, hogy megismerhetem és otthonomban köszönhetem – a mély meghajlás miatt a szemüvege kicsit lecsúszott az orrán, de ahogy felegyenesedett a szemüveg magától, illedelmesen a helyére ugrott.

Evelin ilyen udvarias bemutatkozásról csak az iskola etikett óráján hallott, de ott csak esetenül próbálkoztak a fiúk elsajátítani ezeket a mozdulatokat, miközben a lányok igyekeztek a bugyborékoló röhögőgörcsöt magukba fojtani. Mertiz úr minden mozdulata és szava elegáns és hiteles volt. Mintha valaki az ezernyolcszázados évekből bezárta volna őt a villa labirintusába, hogy megőrizzen valamit a huszonegyedik századra az illedelmesség korából.

– Temesi Evelin – nyújtott kezét a megdöbbent lány, és nagyon bízott benne, hogy a kézcsók kimarad Mertiz úr repertoárjából. Tévedett.

– Foglaljon helyet, Evelin, és kérem mondja el miben segíthetek.

– Ki kéne elégíteni a tudásszomjamat, vagy talán kíváncsiságomat, esetleg a tudatlanságomra gyógyírt adhatna – próbálkozott Evelin a mondatának végét szintén a pár századdal korábban használt nyelvjárásnak megfelelően kerekíteni.

– Értem, kisasszony, mire gondol konkrétan? – érdeklődött szelíden Mertiz úr.

– Evelin előhúzta a telefonját, és megkereste a két képet a dossziéről majd odanyomta Mertiz úr orra elé.

– Ez micsoda, kérem? – nézett rá értetlenül Mertiz.

– Táblázatok. Apám dossziéjában találtam, és szeretném megérteni, mit jelenthet.

Mertiz nézegette a képeket, forgatta a telefont, mint a ringlispírt jobbra-balra, két ujjával belenagyított bizonyos részekbe, és közben sűrűn hümmögött. Evelinnek nagyon furá volt a tizennyolcadik századból a labirintusba és könyvrengetegbe zárt talpig úriembertől az a jártasság, ahogyan a mobiltelefonnal bánt.

Mertiz úr nagyjából két-három percig nézegette a képeket, majd feltett egy furá kérdést Evelinnek:

– Kisasszony, tanultak már az iskolában az állam szerepéről? Engedje meg, hogy picit meséljek róla, hogy megértse majd később, mit talált az apja dossziéjában. Az államnak különböző funkciói vannak a gazdaságban. Négy fő funkciót különböztetünk meg, amelyeken keresztül az állam az országot működteti. Nagyon leegyszerűsítve, az egyik ilyen funkció az, hogy az állam adókat és járulékokat szed be az állampolgároktól, cégektől, vállalkozásoktól, bankoktól, majd az állami vállalatokon keresztül bizonyos szolgáltatásokat biztosít a lakosságnak, vagy infrastruktúrát épít az országban. Például utakat, autópályákat, vasutat.

– Focistadiont is?

– Igen azt is... akár kell, akár nem – tette hozzá pikírten Mertiz.

– Inkább kórházakat építene.

– Össztársadalmi szempontból az valóban jobb lenne, egyetértek.

– Nincs vita, ön az én emberem. Tehát beszedi a pénzt, amiből aztán csinál nekünk ezt-azt – Evelin lefordította a saját nyelvére és értelmezésére a bonyolult bevezetőt.

– Pár kérdés mindenképpen fontos kisasszony. Ki csinálja meg ezeket az infrastruktúrákat, miért pont ők és mennyiért?

– Hm, gondolom, akik értenek hozzá.

– Jó felé tapogatózik, de mi van, ha sok olyan cég van, akik ezeket meg tudják csinálni?

– Ki kell választani a legjobbat, aki a legolcsóbban számítja meg! – vágta rá Evelin a számára egyértelmű választ.

– Igen, nagyon jól mondja. Ez úgy működik, hogy az állam eldönti, mit szeretne fejleszteni, megvalósítani, és hol. Megnézik, mennyi pénz van erre, és készítenek egy vastag, sokszáz, akár sokezer oldalból álló dokumentumot, amiben leírják, hogy mit, hol, hogyan kell csinálni, és ahhoz milyen feltételekkel kell rendelkeznie annak, aki ezekre a munkákra jelentkezik.

– Tiszta sor, de hogy jön ide apám dossziéja? – türelmetlenkedett Evelin.

– Türelem, kisasszony, mindjárt eljutunk oda is. Ezt a dokumentumot sokféleképpen meg lehet írni, és persze az is kérdés, hogy aki tudna erre pályázni, az időben tudomást szerez-e erről egyáltalán? Vannak olyan országok tőlünk nyugatabbra – mutatott a szoba egyik sarka felé Mertiz – a világban, ahol ezek a dokumentációk mindenki számára nyilvánosak, megnézhetők, és eldöntheti bárki, hogy a feltételeknek megfelel-e a cége. Ha megfelelnek, és szeretnének ajánlatot tenni egy megadott időpontig, akkor azt megtehetik. A kiválasztási folyamat átlátható, a döntés indokolható, és mindenki által elfogadható.

– Ajánlatot tenni? – akadt meg Anikó Mertiz mondata közepén – Nekem is tettek már sok ajánlatot, de azok fiúk voltak többnyire sajnos.

– Nem kisasszony, ez üzleti ajánlat és nem szerelmes ajánlat. Nagy különbség! – emelte fel görbe mutatóujját Mertiz úr.

– Folytassa, egyre izgalmasabb!

– Viszont vannak országok, ahol ez nem mindig úgy működik, ahogy elmondtam. Azaz nem ismerheti meg bárki, hogy mit, hol, miért...

– Megmondja most a PIÉRT! – vágta rá Evelin.

– Elnézést, tessék?

– Anyám sokszor mondogatja, ez egy nyolcvanas évekbeli reklám volt. „Mit, hol, miért? Megmondja most a PIÉRT!”, Papír–Írószer Értékesítő Vállalatnak volt a reklámja – mosolygott Evelin.

– Imádom a fiatalokat, mindig tanulok valamit. Én a nyolcvanas években a mozambiki szavannákon kutattam az oroszlánok után, ez sajnos kimaradt nekem, elnézést kisasszony.

– Oroszlánok? Hű, ez nagyon izgi Mertiz úr, de térjünk vissza, kérem az államhoz.

– Szóval van, ahol ez nem publikus, hanem mutyis.

– Mutyis? Ez így nincsen rendben! – kiáltott fel Evelin – Mindig az az egy nyer?

– Mindig.

– Miért pont az az egy?

– Mert ez az érdeke bizonyos embereknek, akiknél a pénz van, akik odaadják a pénzt a vállalkozónak.

– Végül is elkészül a dolog nem? – kérdezte Evelin.

– Vagy elkészül, vagy nem. Sokszor ez nem is fontos talán.

– Akkor mi a fontos?

– A pénz áramlása. Hogy honnan hova megy a pénz – mondta, és ujjait elkezdte húzogatni a telefon kijelzőjén.

– Egyre rejtélyesebb ez az egész, és egyre büdösebbnek tűnik. Mi van a többi vállalkozóval, akik esetleg akár még jobban is meg tudnák csinálni?

– Jobban és akár olcsóbban is Evelin! Nekik nem osztanak lapot. Maradnak a kispadon, érdekkörön kívül vannak, nem kapnak munkát, és így pénzt sem. Csődbe mennek, esetleg próbálnak valahogy túlélni.

– De akkor ez nem igazságos Mertiz úr! Miért az csinálja meg, aki drágább, és aki talán nem is olyan jól csinálja meg, amit kell?

- Mert ezekben a folyamatokban és döntésekben ez nem fontos.
- Akkor mi a fontos?
- Amit már elmondtam kisasszony, csak nem tetszik figyelni. A pénz áramlása a fontos, honnan indul, és hova megy.
- Kezd hasonlítani a táblázatra az, amit elmondott Mertiz úr. Itt is valami ilyesmi van.
- Feltűnik-e valami önnek kisasszony a táblázatban? – nézte meredten Mertiz a táblázatot.
- Nekem nem, de gondolom önnek igen.
- Persze, hiszen van némi háttérinfóm, hogy a táblázat végén található nevek, akikhez a pénz megérkezik, többnyire melyik intézménynél vannak tisztségben azon intézmények közül, ami a táblázat elején a „honnan” mezőben vannak feltüntetve.
- Kezdem érteni, tehát a pénz, ami az intézményekhez közpénzként érkezik különféle befizetésekből, azok a folyamat végén magánemberekhez, vagy magáncégekhez vándorolnak, közben valami vagy elkészül vagy nem. Vagy jól, vagy rosszul, de az már mindegy is. Ez legális Mertiz úr?
- Nem, Evelin, ez bűncselekmény, mondhatjuk úgy, hogy korrupció. Egyesek erre azt mondják rezzenéstelen arccal, hogy „időközben a pénz elveszítette közpénz jellegét.”
- Mertiz úr, de hát ez lopás! Közöséges lopás! Az emberek pénzét ellopják magánemberek úgy, hogy valami ugyan talán elkészül, de közben a pénz egy része eltűnik.
- Igen, Evelin, ezt jól látja.
- Mi köze van az egészhez az apámnak? – kérdezte hirtelen Evelin.
- Hallott arról, ki az a stróman?
- Nem, de gondolom az is valami *pasi*, mivel *man* a szó vége – Evelin a *pasi* szót undorodva nyomta meg a mondatában.

– Az a személy, aki munka nélkül jövedelmet szerez abból, hogy más ember az ő neve alatt folytat olyan tevékenységet, amelyet az illető másik személy a saját neve alatt nem folytathatna – hadarta el Mertiz a definíciót.

– Hú, ezt aztán megmondtad! Az apám stróman?

– Igen – nekem úgy tűnik Evelin.

– Valószínűleg ő „nyeri” – Mertiz kitette az idézőjeleket a két kezével a levegőben – az üzleteket, így hozzá megy először a közpénz, és a látszatot fenntartandó, talán csinál is valamit ezért, de a lényeg, hogy kvázi, mint egy közvetítő működik a korábban felvázolt pénzáramlásban. Mivel foglalkozik az apja?

– Köves.

– Micsoda?

– Hát izé... kőbányái vannak, köveket szállít mindenhova építkezésekre.

– Értem. Akkor az lehet a konstrukció, hogy túlárazásokkal dolgoznak. Születik egy dokumentáció, amit úgy írnak meg, hogy csak ő nyerhet rajta, vagy publikussá teszik, vagy nem, végül is mindegy, hiszen úgysem tud más pályázni, mert olyan feltételek vannak benne, amit csak az ön apja tud teljesíteni. Utána megnyeri a munkát, és gyakorlatilag olyan áron szállítja a köveit, amilyenre nem szégyelli beárazni.

– Kik azok az emberek a táblázat végén? Ismerősek a nevek, de nem értem, hogyan jönnek a képbe.

– Úgy jönnek Evelin, hogy a folyamat elején is ők vannak, csak akkor a pénz még az állam kasszájában van, a végén pedig már az ő zsebükben.

– Azaz egy vargabetűvel az emberek közpénze a saját zsebükbe kerül, azaz ellopják, vagyis az apám egy közönséges tolvaj – vezette le a folyamatot lesütött szemmel, szégyenkezve a lány.

– Evelin, örülök, hogy nem nekem kellett kimondani, de a táblázatok szerint ez lehet a valóság.

– Akkor ezért börtönbe fog kerülni az apám?

– Egyelőre biztosan nem, Evelin, mert az egész rendszer úgy van felépítve, hogy az igazságszolgáltatás is becsukja a szemét.

– Ha valaki mégis feljelenti őket?

– Már sokszor, sokan megtették Evelin. Börtönben van az apja?

– Nincsen.

– Minden esetben arra jut az igazságszolgáltatás, hogy nincs itt semmi látnivaló. Bűncselekmény nem valósult meg, a kör bezárult, vége. Az igazságszolgáltatás is az ő kezükben van, a bíróságok, a kúria, az Alkotmánybíróság, mindenki.

– Ebből a pénzből van a repülő, a jacht meg a villa, meg minden?

– Igen.

– Az emberek pénzből van az, amit mi hárman élvezünk csak?

– Lényegében igen, irreálisan túlárazott munkákból, amit csak az apja kaphat meg, senki más, mert akkor felborulna az egész korrump, túlárazott rendszer, amiből egy szűk politikai elit jól megél.

Evelinnel megfordult a világ, és kezdte nagyon rosszul érezni magát. Lassan felállt a székből.

– Köszönöm, Mertiz úr. Az oroszlanokról szívesebben hallgattam volna. Talán majd máskor – nyújtott kezét a férfinak, majd elindult a kétszárnyú ajtó felé. Mertiz lovagias kézcsókkal búcsúzott Evelintől.

– Zsófia kikíséri, Evelin, köszönöm a látogatását.

Mertiz megnyomott egy gombot az asztal sarkán, és a bejárónő azonnal nyitotta a nagy ajtókat.

– Viszontlátásra – köszönt el Evelin.

– Viszontlátásra, Evelin! Sajnálom – tette hozzá Mertiz úr.

Evelin gyalog sietett haza Mertiz úrtól, mert tudta, hogy szülei nincsenek még otthon. Csupán pár utcán kellett átvágnia, gyorsan nyitotta ki az ajtókat,

és rohant fel a szobájába. A hátizsákja még szinte érintetlen volt, ki sem csomagolt belőle, amióta hazajöttek Maldívról, hamar kiborította, a bűdös zoknikat, alsóneműket kihajította a földre, helyette betett pár tisztát, keresett még egy-két pólót, rövid és hosszúgatyát, fogkefét, fogkrémet, pulóvert és végül Ronnie fényképét is betette a zsák tetejére. Letépte az októberi lapot a folyósón lógó falinaptárról, megfordította, és levelet írt a szüleinek:

Nem tudok tovább veletek egy házban létezni, mindenre rájöttem, apám egy alkoholista tolvaj, aki a magyar emberek pénzét lopja el, az anyám pedig egy kitarzott, aki élvezi az összelopott vagyont. Én ennek nem akarok a részese lenni, leléptem. Viszlát! Nagymamit pusziolom, majd viszek virágot! – Csá, Evelin.

Kivette a konyhafiókból a legnagyobb konyhakést, a hátizsákját a hátára dobta, kivágtatott az ajtón, becsapta maga mögött. Fogta a papírlapot, rátette a nagyjából ötmillió forintos mahagónifából készült bejárati ajtóra, aminek a közepén drágakövekkel volt kirakva a Temesi névtábla, és a konyhakést nagy lendülettel átdöfte a papírlapon. Sarkon fordult, és belevetette magát a budapesti éjszakába.

Finom? Főzelék!

2023. november – Budapest, Városliget

Evelinnek fogalma sem volt arról, hogy mihez kezdjen, egy dologban azonban biztos volt, hogy a szüleit többé látni sem akarta. Délután kezdett sötétedni, és a hőmérő higanyszála is egyre lejjebb kúszott. A városligeti csónakázótónak a betonkerítésére telepedett le, levette a hátizsákját, és ráült, mert nagyon hideg volt a kő. Nézegette az embereket, ahogy sétálgattak a tóparton, közben a lehetőségeket mérlegelte, éjszakára hova húzódik majd be, amikor egy férfi megállt mögötte, és megbökte a hátát.

– Hé, van egy cigarettád?

– Evelin hátrafordult, és egy bozontos, meghatározhatatlan korú ember állt előtte, kezében egy nagy szatyorral.

– Nincsen, nem dohányzom.

– Egy kis lélekmelegítő?

– Micsoda?

– Pia.

– Nem iszom alkoholt.

A bozontosnak felszaladt a homlokára a szemöldöke, és kibuggyant belőle.

– Akkor minek élni? Se cigaretta, se pia?

– Miért? Ezek nélkül ön szerint nem érdemes élni?

– Úgy általában véve nem érdemes élni, drágaságom.

– Evelinnek eszébe jutott, hogy ő is mindig úgy gondolkodott a földi létről, mintha az maga a pokol lenne, ahonnan csak jobb helyre lehetne kerülni. Ezt pedig más szavakkal akár úgy is mondhatjuk, hogy nem érdemes élni – merengett el, mégis az előző mederben folytatta a beszélgetést.

– Gondolja, hogy az életben nincs boldogság?

– Ahhoz sok pénz kellene, kislány! Maga szerint egy hajléktalan miben találhatja meg a boldogságot?

– Pénz kell a boldogsághoz? – ahogy ezt megkérdezte, Evelinnek bevillant az Odyssey, a Gizi, a Bombardier 6000 és a villa a malei tengerparton.

– Miért? Te talán egy milliomos csellengő vagy, aki keresi a boldogságát?

Úristen, gondolta Evelin két perce beszélget ezzel az emberrel, de szinte azonnal fején találta a szöveget. Tulajdonképpen igen, ő egy milliomos csellengő. Az kicsit közhelyesnek tűnt neki, hogy keresi a boldogságát, mert ki az, aki nem keresi? Vagy boldogulását? Nem mindegy. A kettő nem ugyanaz! Vagy mégis?

– Úgy nézek ki, mint egy milliomos? Ne röhögtesse már! – mondta kajánul Evelin.

– Hm, Converse tornacipőt azért nem a legszegényebb fiatalok hordanak – a bozontos rábökött Evelin rózsaszín magasszárú tornacipőjére.

– Kölcsönkaptam egy barátnőmtől – védekezett gyorsan Evelin.

– Miért nem mész haza?

– Nincs otthonom.

– Nincsen? – kérdezte meglepődve a férfi – Mióta élsz az utcákon?

– Úgy nagyjából három órája – jött zavarba Evelin – Miért maga hova megy éjjelre? Hamarosan nagyon hideg lesz.

– Eddig a Fenyőgyöngyénél táboroztam – mutatott Buda irányába a férfi –, de ott felszámolták a szerény hajlékomat. Pár napja beköltöztem a hajléktalanszállóra.

– Hajléktalanszállóra?

– Mit csodálkozol? Igen drágaságom, akinek nincsen hova mennie, nincsen lakása, és még olyan barátja, ismerőse sem, aki befogadná, ők a hajléktalanok, akik az utcán laknak. Te a Marsról jöttél, hogy nem tudod ezeket?

Evelin lesütötte a szemét, és arra gondolt, hogy a külvilágtól hermetikusan elzárt buborékban élt eddig.

– Na én megyek, mert be kell érni a szállóra, hat órakor lesz az ételosztás.

– Ételosztás? – Evelin szájában rohamléptekkel indultak be a nyáltermelő enzimek, reggel óta nem evett semmit.

– Igen, főzelék, vagy esetleg kis rizs hússal, ilyesmik. Szereted a finomfőzeléket?

Evelin lazachoz, báránysültekhez, mindenféle indiai, thai és távol-keleti konyhához volt szokva elsősorban, néha esetleg egy kis olaszos paszta is előfordult az asztalon.

– Finomfőzelék? Ha már a neve is finom, akkor bizonyára szeretem – ütötte el tréfával azt, hogy fogalma sem volt arról, hogy mi az a finomfőzelék.

– Nem tudod, milyen a finomfőzelék? Amit a napköziben is kaptál, amikor kisiskolás voltál! Na mindegy hagyjuk, nekem mennem kell, örültem a találkozásnak!

– Szeretném megkóstolni a finomfőzeléket!

– Akkor velem kell jönnöd – szólt a férfi, majd hátat fordított neki, és lassú léptekkel elindult abba az irányba, amerre eredetileg is tartott.

– Várj! Veled megyek! – futott utána Evelin.

– Krisztián, Tordai Krisztián – morogta maga elé a bozontos.

– Hello, Temesi Evelin vagyok.

Ezek után már nem szóltak egymáshoz, csak mentek egymás mellett, amíg egy földszintes épülethez értek, aminek hajdanán talán zöld kerítése volt, ma már a rozsdától megbarnult.

– Jó napot, Karcsikám! – köszönt be Krisztián az irodába, ahol az íróasztal mögött egy középkorú férfi írt valamit egy nagy könyvbe.

– Szevasz, Krisztián, milyen napod volt? – érdeklődött az asztalnál ülő, de fel sem nézett a könyvből, hiszen ez csak egy udvariassági kérdés volt, ami

minden ismerős betérőnek kijárt. Már a hangjáról megismerte Krisztiánt, ahhoz elég régóta ismerték egymást.

– Jó napot – köszönt bizonytalanul Evelin is az irodába lépve.

Erre az új hangra már felnézett a könyvből Károly, és alaposan megnézte a lányt. Hirtelen zavarba jött, végigfutott az agyán, hogy esetleg megint egy *nőférfi* problémába akad.

– Miben segíthetek? Ha segíthetek egyáltalán...

– Nő? – kérdezte kissé bizonytalanul a hangjában Károly.

– Tessék? Ön szerint mi lennék? Habár Krisztián szerint – mutatott a bozontosra Evelin, aki még mindig ott toporgott mellette – marslakó vagyok, de ha van olyan lehetőség, hogy női marslakó, akkor azt ikszelje be.

– Személyi igazolványt kérek!

Az irodista kitöltötte a nyomtatvány összes rovatát, majd kihúzta a felső fiókot elővett egy pecsétet rányomta a papírra, és intett Krisztiánnak, hogy jöjjön közelebb.

– Krisztián, kérem kísérje el a hölgyet a női részlegre, a kettesbe – ezt már Evelin felé fordulva mondta.

Krisztián sarkon fordult, és határozott léptekkel elindult az udvar felé, Evelin futott utána, de mielőtt becsukta volna az ajtót maga mögött, még odavetette a szociális munkásnak:

– Köszí mindent!

Sok szállodát bejárt már a világon, apja mondása volt, hogy a konyak és a szálloda öt csillagnál kezdődik, de nem találkozott még olyannal, hogy külön lettek volna szeparálva a férfi és a női részlegek. Ha itt ez így van, akkor ez egy szuper hely, végre nem macerálják majd a pasik! Mire elért a gondolat végéig egy ajtó előtt megállt Krisztián, amire rá volt írva: “NŐI RÉSZLEG”.

Evelin bólintott Krisztián felé, és benyitott az ajtón, ami egy folyósóra vezetett. Hirtelen valami nagyon furcsa szag csapta meg az orrát és a látvány sem

teljesen olyan, amit várt. A falakon a festék erősen hiányos volt, talán azok a kábelek tartották össze az egész épületet, amelyek a falakra szegezve futottak. Evelin megtorpant egy pillanatra, de mögötte egy nagydarab, idősebb nő furakodott be az ajtón, aki majdnem fellökte.

– Mi van szépségem, tedd már beljebb a segged, ne álljál itt az ajtóban! – kiabált rá, azzal hátba vágta Evelint, aki bezuhant a folyósóra.

Feltápászkodott, és éppen azon gondolkodott, hogyan is tanulták etikett órán azokat a mondatokat, amikor finoman, de nagyon határozottan kell valakit elküldeni a picsába. Mire megtalálta volna a szótárában az ideillő mondatokat, már egy másik nő állt előtte, aki neki szegezte a kérdést:

– Hányas szoba?

– Kettes – nyögte ki Evelin.

– Folyosó végén balra, aztán a második szoba jobbra. Netti vagyok.

– Hello! Örvendek, Evelin vagyok, köszönöm az útbaigazítást – felkapta a hátizsákját, és elindult a folyosón.

Megállt az ajtó előtt, vett egy nagy levegőt, és benyitott. Egy nagy teremben találta magát, rengeteg ágygal a falak mentén. A vaságyak a szoba közepén lévő kis, rozoga kerek asztalt ölelték körül, két székkal, aminek egyikén egy nagyjából vele egykorú, hosszú, szőkehajú lány és egy sokkal idősebb nő ücsörgött. Kártyáztak. Az ágyak többsége foglalt volt, az egyik nő egy könyvet olvasott, többen látszólag aludtak, vagy csak befelé fordulva bámulták a valaha fehérre mázolt falakat. Evelin arra tippelt, azon gondolkodhattak, hogyan jutottak el ide és próbálták elhessegetni maguktól a folyamatos önostorozást, és saját maguk áldozathibáztatását. Mivel pénze nem volt semmi, így beérte ezzel a lehetőséggel, örült, hogy fedél van a feje felett, és fizetnie sem kell, és végül talán még megkaphatja az áhított, bár számára ismeretlen finomfőzeléket is.

A fiatalabb nő felugrott az asztal mellől, és odalépett Evelinhez.

– Azok az ágyak még szabadok – mutatott rá két ágyra, ujjjaival „V” betűt formálva. – Üdvözöllek a paradicsomban! – Keresztúri Anikó vagyok.

– Hellóka, Temesi Evelin – motyogta, elfogadva Anikó barátságos kézfogását, de még mindig nem nagyon tért magához, hova is keveredett. Odasétált az egyik szabad ágyhoz, rádobta a hátizsákját és merev felsőtesttel dőlt mellé.

2024. október – Budapest, II. kerületi rendőrkapitányság

A pirostéglás épület az októberi ködös, nyirkos estén, mint egy szellem, magasodott a környék fölé. A II. kerületi rendőrkapitánysághoz egy nagy, fekete terepjáró száguldott be, hatalmas fékezéssel verte fel a parkoló kavicsait. Ferenc kipattant az autóból, és rohant a bejárati ajtó felé, ahol az ügyeletes várta.

– Jó estét kívánok, miben segíthetek?

– Jó estét, Temesi Sándor vagyok – lihegte hatásszünetet tartva, hátha mond valamit az ügyeletes rendőrnek a neve, de úgy tűnt semmit nem mondott, mert úgy nézett rá a rendőr, mintha azt mondaná *“nyögd már ki mi a franc bajod van haver, hogy éjjel tízenegy órakor idehozott a jószerencse!”* – Eltűnt a lányom, elment otthonról, és nem jött haza este – folytatta Sándor, miután bosszúsan nyugtázta, hogy úgy néz ki, a feltételezett ismertsége most nem fog segíteni az ügyén.

– Értem. Kérem, fáradjon be az irodába, földszint kettes ajtó. Ott van az ügyeletes tiszt, aki felveszi a jegyzőkönyvet.

– Köszönöm – vetette oda Ferenc és rohant befelé a megadott helyiséghez.

A folyosón a fal mentén pár műanyag szék volt a kettes számú iroda ajtaja előtt, leült az egyikre. Távolról hallotta a bejáratnál ücsörgő rendőr telefonhívását az irodába, aki elmondta, hogy eltűnt személyt akarnak bejelenteni.

Az ajtó pár másodperc múlva kinyílt, és egy rendőrtiszt állt vele szemben.

– Fáradjon be, és foglaljon helyet. Eltűnt személyt jelent be?

– Igen, a lányom eltűnt.

– Hogy hívják önt és a lányát?

– Temesi Sándor, a lányom Evelin.

– Hány éves a lánya?

– Húsz.

– Mikor látta őt utoljára?

– Ma reggel, amikor elment iskolába, de utána nem jött haza.

– Melyik iskolába jár?

– Az amerikai alapítványi iskolába.

– Hagyott valami búcsúlevelet?

Sándor elgondolkodott, mit is mondjon erre. Ha azt mondja igen, akkor biztosan elkérik a levelet, és a lánya eltűnésénél még nagyobb bajba kerülhet, hiszen abban leírta, hogy tolvajnak tartja az apját, aki a magyar emberek pénzét lopja el és nem mellékesen alkoholista. Talán ebben az országban már egyik sem annyira extra dolog, hiszen abban a politikai környezetben, ahol él mindenki lop, és sokan szeretik a piát is. Nem tudta honnan, de eszébe jutott a sokszor már közhelynek számító mondat: *“egymillió alkoholista országa vagyunk”*. Az még talán nem bűncselekmény, hogy iszik, lopni meg nem is lop, csak ahogy szokták egymás között mondani a haverokkal: speciális gazdasági műveleteket hajtanak végre, hasonlóan talán a speciális katonai hadműveletekhez, amiket az oroszok művelnek Ukrajnában több, mint három éve.

– Evelin hagyott valami levelet, információt? – kezdett türelmetlenkedni a tiszt.

– Nem – tagadta le Evelin levelét az elmélázásból felriadva.

– Rendben, akkor felveszem az összes adatot.

A rendőr egy órán át faggatta Evelin életviteléről, iskolájáról, baráti köréről, szokásairól és mindent szorgalmasan lejegyzett, majd váratlanul megkérdezte.

– Önnek milyen a viszonya a lányával, Sándor?

Annyira váratlanul érte ez a kérdés, hogy hirtelen nem is tudott mit válaszolni. Úgy gondolta, egy sztereotípiával elfedi a valóságot.

– Tudja, egy húszéves lányt nem könnyű kezelni, sem nekem, sem az anyjának. Ráadásul Evelin nagymamája, az édesanyám is most halt meg.

– Értem, fogadja részvételemet. Most kérem, menjen haza, és pihenjen le. Jelentkezünk, amint van bármi hírünk, vagy ha szükség lenne még valamilyen információra a kereséshez. Itt írja alá, kérem! – mutatott a lap aljára a rendőrtiszt.

Ferenc odapingálta a nevét, lassan felállt a székből, mint akiben akkor tudatosul, hogy nagyjából húsz éve mérgezi a lányát a kapcsolatukkal. Nehezen és láthatóan megtörten indult vissza az autójához.

2023. november – Budapest

– Éhen halok, mikor lesz már hat óra? – törte meg a csendet Evelin a hajléktalanszálló szobájában.

– Nesze! – nyújtott oda a lánynak három pogácsát Anikó – Hogy kerültél ide?

– Valami Krisztián hozott be, a Városligetben találkoztunk.

– Nem ismerem, sokan vannak itt, akik jellemzően csak éjszakára jönnek.

– Miért? Nappal mit csinálnak? – vágott közbe Evelin türelmetlenül.

– Van, aki dolgozik, alkalmi munkákat keres, van, aki az egészségi állapota miatt erre már nem képes, és vannak, akik palackoznak.

– Palackoznak?

– Igen, keresik a visszaváltható palackokat és visszaviszik.

– Úgy hallottam, azt nem szabad csinálni, mert büntetik.

– Ha valaki mások által elhagyott, eldobott visszaváltható palackokat gyűjt, az nem ad okot rendőri intézkedésre. Utóbbival csak annak kell számolnia, aki mindezt nem a társadalmi együttélés szabályai szerint teszi: aki például kiborítja a kuka tartalmát, megrongálja a tárolót, a lakóközösséget zavarva, hangoskodva, megbotránkoztató módon viselkedik.

Anikó magyarázata úgy hangzott mintha egy rendeletet mondana fel és elég nagy gyakorlata lenne ebben a tevékenységben.

– Hú, nagyon vágod a szabályt! Sajnálom, ezeket az embereket, igazságtalan ez a világ. Mások pedig villákban laknak, saját repülőgéppel utazgatnak a világ minden táján, lubickolnak a medencékben, és lazacot esznek meg kaviárt, mintha egy burokban élnének.

– Én nem ismerem személyesen ilyen embert, de hallottam róluk. Azt mondják azok tisztességtelen emberek, és ellopják az emberek pénzét. Szerintem azért nem mindegyik ilyen. Te ismersz ilyen embert, Evelin?

– Nem – válaszolta elmerengve Evelin –, szerencsére! – ezt már később tette hozzá megtagadva magát, a családját és az elmúlt húsz évét, mint amikor Péter tagadta meg Jézust három alkalommal.

– Én azért el tudnám viselni – vigyorgott Anikó.

– Hogy kerültél ide? Honnan jössz?

– Debrecenben laktam az apámnál, de leléptem.

– Én is leléptem az apámtól, te miért hagytad ott?

– Hosszú, mindegy, hagyjuk – lesütötte a szemét Anikó.

Végre eljött a vacsora ideje. Nem volt finomfőzelék, sem rizs, sem hús. Kettő zsemlet kapott mindenki, egy adag felvágottat, és lehetett választani, hogy teát vagy tejet kérnek. Anikó tejet öntött két műanyag pohárba, és keresett egy szabad asztalt. Evelin elvette a zsemlet, a felvágottakat, öntött egy pohár teát, és követte Anikót az asztalhoz.

– Látom, szereted a tejet – bökött a két tejjel töltött pohárra Evelin.

– Az egyiket Micikének viszem.

– A szobatársunknak?

– Nem, ő a cicám, itt van kint a kertben, a házba nem engedték be őt – nevetett fel Anikó.

– Van egy cicád? – lelkesedett Evelin, nekem egy kutyám van, Ronnie. Labrador.

– Most hol van? Őt is a kertben kellett hagyni? Mici nem nagyon szereti a kutyákat...

– Nem, ő a Ma...Ma...mamámnál van – vágta ki magát Evelin a kényes helyzetből, mielőtt a Maldív szigetekkel lebuktatta volna magát Anikó előtt.

– Nem hiányzik neked? Mikor láttad? Hány éves?

– De, nagyon hiányzik, pár napja voltam nála, ő még csak három hónapos, nemrég született.

– Biztos nagyon cucci, bár én inkább macskás vagyok – mosolygott Anikó.

Közben megették a zsemléket, és elindultak megkeresni Micit a kertben. A cica a bejárat mellett nyalogatta magát, éppen nagymosdást tartott, mert kicsit csapzott és piszkos volt a bundája. Ki tudja, merre járhatott?

– Na gyere, te csavargó! – hajolt le Micihez Anikó, és a tejet a műanyagpohárból átöntötte egy kis tálcára, amit a szálló irodavezetője helyezett ki rendszeresen, vízzel töltve azt a behozott állatoknak.

– Ez tetszik neki – állapította meg nagy mosollyal az arcán Evelin.

– Meddig tervezel itt maradni? – kérdezte váratlanul Anikó.

– Nem tudom, még nem gondolkodtam ezen, csak pár órája vagyok itt. Azt mondták, harminc napig lehet itt ingyen tartózkodni.

– Igen, az a gond, nekem ez már a huszonnyolcadik napom, és mivel nem tudom kifizetni a további napokat, el kell mennem.

– Hova fogsz menni?

– Halvány fingom sincs – sóhajtott Anikó.

– Nekem a nagynéném Bécsben él. Ágnesnek hívják, elvált, egy tízéves kislánya van, akit Lola. Esetleg megkereshetjük őket, és elmehetünk hozzájuk – lelkesedett Evelin.

– Én nem akarok rájuk akaszkodni, nem ismerem őket, de te menjél csak nyugodtan. Azért nagyon köszi, hogy felajánlottad.

Mici végzett a tejjel, még párat lökött a tálcán kissé mérgesen, hogy elfogyott a macskabenzin a tálcáról, de aztán beletörődött, és hozzádörgölözött Anikóhoz.

– Gyere, menjünk be, letusolunk, alszunk rá egyet, és majd holnap kitaláljuk, hogyan tovább – javasolta Anikó.

Anikó visszaért a szobába, a szekrényéhez ment egyenesen, és kotorászni kezdett benne, nyakig behajolva. A hüvelyképző nemi megerősítő műtétje csak pár hónapja volt. A nagy műtétből viszonylag gyorsan épült fel, de a hüvelytágítási procedúra még mindig nehezen ment neki.

Az emberi test annyira csodálatosan van megalkotva, hogy ha a szöveteken valamilyen seb keletkezik, akkor azt elkezdí begyógyítani magától. Bizonyára sokan emlékszünk kerti munkákra, barkácsolásra, konyhai főzésre, amikor elvágtuk a kezünket, vagy valamilyen kisebb baleset ért minket. Sokszor alig várjuk, hogy ezek a fájdalmas sebek begyógyuljanak, elmúljon a fájdalom és a kellemetlenség. Ez természetesen a műtétek után is így van, alig várjuk, hogy a seb gyorsan és szövődménymentesen gyógyuljon. A transznemű, hüvelyképző, nemi megerősítő műtétek kivételek ez alól. Annál is a varrások és vágások helyeinek minél előbbi szövődménymentes gyógyulása a kívánatos, de természetesen maga a hüvely is a testnek egy olyan seb, amelyet úgy érzel, hogy be kell gyógyítani. Nem azért veti alá magát valaki egy ilyen komoly, drága és hosszú, kockázatos műtéti eljárásnak, hogy a természet begyógyítsa, így azt meg kell akadályozni.

Erre használják a transznemű nők a hüvelytágítót, amely gyakorlatilag egy vibrátorszerű eszköz, ami különböző átmérőjű méreteken található egy diszkrét csomagban. A műtét utáni hónapokban óvatosan, fokozatosan a kisebbtől a nagyobbig kell használni, majd életük végéig ritkábban, de folyamatosan kezelni vele magukat.

Anikó végre megtalálta a kis halványzöld csomagot a szekrénye mélyén, betekerte a dobozt, majd a testét is egy törülközőbe, aztán elindult a közös, női vizesblokk felé. A szálló vizesblokkja megélt már szebb napokat is. A fehér csempesor több helyen hiányos volt, a zuhanyzófülkéken sem volt ajtó, csak műanyag zuhanyfüggöny, ami nem annyira biztosított intim tisztálkodási környezetet.

Nem volt kellemes a művelet, amit ebben a helyzetben végzett, ezért igyekezett a javasolt időnél is kevesebbet tölteni a hüvelytágítással, de tudta, hogy saját érdekében muszáj elvégezni. Az ágyon fekve sokkal kényelmesebben és komfortosabban lehetett volna elvégezni, de egy nyolcfős

közös hálöhelyiségben ilyen műveleteket nehéz lett volna kivitelezni. Így maradt neki a zuhanyzás előtti tíz-tizenöt perc.

Óvatosan végezte, hiszen, ha egy mozdulat is kicsit félremegy, akkor könnyen hatolhat be a hasfalába, ami komoly vérzést okozhat és egy akár életveszélyes állapotot idézhet elő. Felsőhajtott, végzett a tágítással, ami után gyorsan befejezte a zuhanyzást, és visszament a szobába.

Közben már Evelin is túljutott a fürdésen, és visszatért a szobába. A többiek még kint voltak a nagy közös helyiségben, ahol beszélgettek, kártyáztak, így ketten maradtak. Anikónak már napok óta nagyon fáj a háta. Talán még akkor fázott meg, amikor a parkban elaludt a padon. Egyik szobatársától kapott egy kenőcsöt, amit csak sárkánykrémnek nevezett, mert piros volt a tubusa, kínai feliratok voltak rajta, és iszonyúan csípte a bőrét, amikor bekente vele a fájós részt, de kenetetés után sokkal jobban érezte magát.

Előkereste a szekrényből a krémet, miközben a halványzöld dobozt visszarejtette hátizsákja aljára. Levette a hálóingét, kinyomott egy kis krémet a kezére, és megpróbálta elérni hátul a derekát, hogy bekrémezze. Evelin már az ágyán ült, nem messze Anikótól, és lógatta a lábát lefelé. Hangtalanul nézte a műveletet, és azon tűnődött, hogy Anikónak milyen szép teste van. Ő sokkal sportosabb, és izmosabb volt, Anikó rendkívül nőies vonásaihoz képest.

– Várj, segítek! – azzal leugrott az ágyról és Anikó mellé lépett, aki a kis asztal mellett ült, a szoba közepén – Mi történt veled, miért kell ez a krém?

– Napok óta fáj a derekam, talán, amikor a padon aludtam a parkban, akkor megfázhatott.

– A padon aludtál a parkban?

– Igen, ott szedett össze egy fickó, aki javasolta, hogy jöjjelek ide.

– Add ide a tubust, kérlek.

– Tessék, de vigyázz, mert utána nagyon kezet kell mosni, iszonyúan csíp. Egyszer elfelejtettem kezet mosni, és belenyúltam a szemembe. Azt hittem,

megvakulok.

– Oké – mosolygott Evelin, és elkezdte beledörzsölni a krémet Anikó bőrébe, közben azt nézte, hogy közelebbről még szebb a lány, mint ahogy az ágyáról látta.

– Nagyon szép a bőröd, szedsz valami vitamint?

– Nem – válaszolta a kissé zavarban lévő Anikó. Ritkán mondtak neki ilyen kedves szavakat, hirtelen nem is emlékezett, mikor bókkoltak neki így.

Evelin bemasszírozta a krémet, majd visszatekerte a tubus kupakját, és egy papírtörülőbe gyorsan beletörölte a kezét. Nem akart kimenni kezét mosni.

– Segítek felvenni a hálóinget, gyere! – ajánlotta.

– Nagyon kedves vagy, köszönöm.

Evelin átbújtatta Anikó fejét a hálóingen, innen már magától zuhant volna le a ruhadarab Anikó testén, de Evelin a kezével kísértc ezt a zuhanást, és közben megsimogatta Anikót a nyakától a bekent derékig. Anikó libabőrös lett hirtelen.

– Mi van, fázol?

– Nem – mondta zavartan Anikó – Nem szokták simogatni a testemet.

– Én sem simogattam – hártotta el Evelin a feltételezést, ami persze igaz volt –, csak segítetttem felvenni a ruhát.

– Köszönöm szépen neked, nagyon kedves vagy!

– Voltak kalandjaid srácokkal, Anikó?

– Nem, nem igazán – mondta zavartan.

Hirtelen arra gondolt, hogy a nemi identitását is hosszú évek alatt fedezte fel magában, és bizonyosodott meg benne, így ezen az úton nem annyira fért bele, hogy felfedezze, kihez is vonzódna igazán. Tetszettek nekik a fiúk, de érzése szerint olyan magasra tette a mércét, hogy nagyon kevés férfi felelt volna meg az elvárásainak. Igazából csak egyet kell majd megtalálnia, nyugtatta mindig magát, de valójában annyira nem is fókuszált erre a társkeresés dologra.

– Neked?

– Próbálkoztak sokszor, de nálam nem volt esélyük – mosolygott titokzatosan Evelin.

– Nem volt esélyük? – ismételte Anikó és arra gondolt, hogy talán sokan menekülnek a kapcsolati függőségük miatt egyik embertől a másikhoz, egyik ártó kapcsolatból a másikba anélkül, hogy akár magukat is megismernék alaposan.

– Nálam a pasiknak nincsen esélyük drágám, én leszbikus vagyok.

– Leszbikus?

– Igen. Miért? Probléma ez neked?

Hogyan lenne probléma, gondolta Anikó, hiszen egy szivárványos közösségbe tartozunk, megörült ennek.

– A szexualitás bonyolult. Az, hogy ki-kihez vonzódik, az teljesen magánügy. Nekem semmilyen problémám nincsen ezzel, ha megtalálod a boldogságodat.

– Azt még keresem azért...

– Neked voltak kalandjaid lányokkal? – kérdezte hirtelen Anikó, magát is meglepve a kissé tolakodó kérdéssel.

– Álmomban igen, sokszor.

– Érdekes, nekem álmomban voltak férfi kapcsolataim is, és nőkkel is voltam sokszor.

– Akkor lehet, hogy biszexuális vagy! – fejtette meg gyorsan Evelin az álmot.

– Nekem ezek a címkék nem igazán számítanak, teljesen mindegy, ki micsoda, csak találja meg a boldogságát az életben.

– Én is sokszor álmodtam egy hozzám hasonlókorú lánnyal, akivel nagyon jól megértettük egymást – kezdte, majd kicsit lehalkítva a hangját folytatta –, egymásba szerettünk és boldogok voltunk. A halkabb szavakat már egészen közel hajolva, szinte Anikó arcába suttogta, hogy a lelke mélyére hatoljanak,

aztán váratlanul a két kezét Anikó vállára tette, lágyan magához vonta és megcsókolta. Hosszú, forró csók volt lehunyt szemekkel, amit Anikó is hasonlóan viszonzott.

– Eddig csak álmodtam erről – mondta beleszédülve a csókba Anikó.

– Igen, de ez most valóra vált, ez a valóság drágám! – mondta Evelin.

– Ez az *Álomvalóság!* – vágta rá egyszerre, nagyot kiáltva, mosolyogva, megölelték egymást.

A szállón nem ők voltak az egyedüliek, akik vonzalmat éreztek egymás iránt. Voltak a szállón meleg- és hetero, azonkívül más lesbikus párok is.

Ahogy az életben ez lenni szokott általában. Az emberek gyakran azt gondolják, hogy a társadalmi többségre jellemző heteroszexuális magatartásforma általánosan jellemző. Azonban minden véletlen mentén szerveződő csoport összetétele, szinte leképezi a nagy társadalmi keresztmetszetet. Azaz egy ilyen szállón, vagy munkahelyen, sportklubban, iskolában, egyházközösségben is a társadalom ilyen szempontú megjelenítése jelen van, csak kisebb méretekben. A társadalom nagyjából tíz-tizenöt százaléka tartozik a szivárványos közösséghez valamilyen szempontból.

Anikó és Evelin kézen fogva mentek együtt reggelizni.

– Hamar egymásra találtatok, csajok! – mondta egy szobatársuk kicsit irigykedve és kacsintva, ahogy szembejöttek vele a folyósón.

– Ő talált rám – mondta Anikó, vigyorogva mutogatva Evelinre.

– Legyetek boldogok, szépek vagytok! – örült nekik a szobatárs, visszanézve rájuk, ahogy egymás mellett elmentek a folyósón, és ugrott egy nagyot örömeiben.

Befordultak az étkezőbe, ahol a lakók már sorban álltak a reggeliért, ők is beálltak a sor végére. Sokan megnézték őket, ahogy megérkeznek, és még talán egy-két dűnnyögő hang, megjegyzés is elhangzott. Mögöttük egyre több éhes ember gyülekezett, de a legfeltűnőbb egy alacsony, szakállas férfi volt. A sor

lassan haladt előre, mert a reggeliosztás egyben egy kisebb társadalmi esemény is volt a szállón. A sorban állók beszélgettek egymással, és sokszor az ételt osztókkal is. Elmondták egymásnak a gondjukat, bajukat, de ezek jellemzően mindig ugyanarról a tőről fakadtak, az állam teljesen kihúzta a szociális hálót az emberek alól, így szinte mindenki ugyanabban az ördögi körben forgott. Munkanélküliség, családi katasztrófa, válások utáni kisemmizés, családon belüli erőszak. Egyedi története volt mindenkinek, de mégis, ha valaki meghallgatná az összest, akkor a probléma gyökerét ugyanott találná. Ha ezekről a történetekről bárki hall kívülállóként, akkor talán különböző módon reagált volna, de itt a szállón ezek a történetek, már nem okoztak megrökönyödést sem. Közben Evelinék tálcákkal a kezükben, odaértek az ételosztóhoz,

– Jó reggelt, lányok! – mondta kedvesen az ételosztó idősebb hölgy.

– Jó reggelt, Erzsébet! – mondták egyszerre a boldogságtól sugárzó arcú lányok.

– Hogy vagytok, látom ki vagytok virulva! Jól indul a nap?

– Jól bizony! - mosolygott Evelin és rákacsintott Anikóra.

– Halló, az a két buzi ne tartsa már fel a sort! – kiabálta hangosan az alacsony, szakállas férfi a sorból.

Az étkezőre nagy csend zuhant és mindenki rámeredt a szakállas emberre. Páran elkezdtek hümmögni, igazat adva neki. Evelin kilépett a sorból, és nagy lendülettel megindult a szakállas felé. Anikó szaladt utána. Evelin menetközben felrúgott néhány üres széket, egy-két embert eltolt magától, mire megérkezett a férfi elé. Mélyen a szemébe nézett, kicsit kihúzta magát, és így már egy fejjel nagyobb volt nála.

– Idefigyelj, te kibaszott faszkalap! Ha még egyszer beszólsz, akkor egyesével szedem ki a szakálladat – közben megmarkolta a férfi szakállát,

határozottan meghúzta, aminek hatására a szakállas meggörnyedt előtte, és felnyögött –, aztán az egészet felgyömöszölöm a seggedbe!

– Evelin, ne csináld! – próbálta nyugtatni Anikó a barátnőjét.

Az eset az étkezőben lévő embereket azonnal megosztotta. A nők közül többen helyeslően bólogtak Evelin akcióját látva, talán morogtak is valami olyasmit, hogy *„minden pasi egy nagy geci, ez is megérdemelte”*, talán sokukban felsejlettek azok a családon belüli erőszakos esetek, amikor férjük, barátjuk, párjuk, élettársuk furcsán értelmezte az érintést, mint az egyik szeretetnyelvet.

A magyar állam védelmére sem számíthattak ezek a nők, hiszen az isztambuli egyezmény, ami a nők elleni erőszak leküzdésének átfogó megközelítését és szabályozását teremti meg, és a családon belüli erőszak megakadályozására, az áldozatok védelmére és az elkövetőkkel szembeni büntető eljárásra összpontosít hosszú évek óta nem került parlamenti jóváhagyásra, hiszen ahhoz a XXI. századi urambátyám feudális, patriarchális vezetésű magyar kormánynak több helyen kellene a nők védelmében módosítani egyes büntetőjogi törvényeket és új intézményrendszereket kialakítani. A családbarát kormány csak buzdít arra, hogy a nők szüljenek gyereket, de megvédeni már akarja őket.

Mások – főleg a férfiak – megdöbbenve nézték, hogy a vékony lány térdre kényszerít egy férfit és megfordult a fejükben, hogy *„ez azért így nincs rendben, hogy nő megalázza egy pasit, meg amúgy is csak egy buzi”*. Végül nem estek egymásnak a különböző nézeteket valló emberek csoportjai, a feministák is lenyelték magukban korábbi sérelmeiket, Evelin is elengedte a szakállat, és visszaindult a tálcájáért. Akármelyik oldalon álltak a véleményt megfogalmazók, az biztos, hogy Evelint megjegyezte magának mindenki. Ki ezért, ki azért.

Evelin a tálcával a kezében gyors léptekkel ment elől, Anikó próbált utána sietni, mögöttük pedig a többiek követték őket tálcával a kezükben. Groteszk módon az egész úgy nézett ki, mintha Egyiptom egyik legjelentősebb

istensége, az anyaistennő, a varázslás, a termékenység, a víz és szél, a tengerhajózás mindenható úrnője, a nőiesség és a hűség szimbóluma, Ízisz vonult volna fel alattvalóival, annyi különbséggel, hogy pálmaágak helyett szürke, kopott műanyagtálcákat szorongatott a kezében a menet, tudva, hogy Egyiptom istennője mindig győzedelmeskedik.

– Mikor megyünk? – kérdezte már megnyugodva az előző incidenstől Evelin Anikót.

– Bécsbe?

– Tudsz jobbat? – kérdezett vissza Evelin.

– Nem, nincs ötletem, de szerintem minél előbb. Itt nem biztos, hogy jó helyen vagyunk, főleg ezek után.

– Rendben, reggeli után csomagolunk, és lelépünk.

– Hogyan jutunk el Bécsbe? Nekem egy fillérem sincsen!

– Na látod, sok közös vonás van bennünk, drágám! – mosolyogva megölelte Evelin új barátnőjét.

– Vonaton nem tudunk ellógni Bécsig, tuti, hogy lebukunk.

– Nem is vonattal megyünk!

– Hanem?

– Autóval.

– Autóval? Én nem tudok vezetni és autóm sincsen – mondta kétségbe esve Anikó.

– Nekem még régen Ma...Ma...Martonvásáron tanítgatott egy férfi pár dolgot, automata váltóval jó vagyok, de nem fogunk vezetni.

– Stoppolunk?

– Miért ne? olvastam történeteket arról, hogy fiatalok egész Európát bejárták stoppal. Nekünk miért ne sikerülne? Csak Bécsig kell eljutni.

Evelin felpattant az asztaltól, visszatette a tálcát a gyűjtőbe, és megindult a szobájuk felé, hogy összepakolja a hátizsákját.

– Jó reggelt! – köszöntek egyszerre.

– Jó reggelt, lányok! – dünnyögött az irodavezető, hallhatóan a lányok szónál némi bizonytalansággal a hangjában.

– Lelépünk, alá kell írni valamit? – kérdezte Evelin gyorsan.

– Igen – mondta a férfi, és kotorászni kezdett a szekrényben az iratok között, és előkereste a két kartont, kitöltötte a kilépő papírokat, aláíratta a lányokkal. – Merre mennek tovább?

– Bécsbe.

– Az jó, ott már más a világ, mint ebben az országban, mennék én is szívesen, de itt vannak a gyerekeim és az idős édesanyám. Jó utat, vigyázzanak magukra!

Micike éppen a reggeli vadász körútját teljesítette, és vidáman közeledett az irodához. Anikó megörült neki, hogy azzal sem kell időt tölteni, hogy Micit keresgéljék, felkapta, magához szorította, és gyors léptekkel máris az utcán volt a kis csapat.

Eközben több, mint kétszáz kilométerrel arrébb egy kis faluban, egy vállig érő vörös hajú fiatal ült a telefonjával a kezében a kis parasztház hátsó szobájában, és valamire nagyon koncentrált a telefonját nézve.

Bűnbeesés

2023. november – Miskolc mellett egy kis falu

Az internet nagyon lassan töltötte le az oldalt, Ninának sokáig kellett várnia, hogy megjelenjen a jól ismert logó az oldal tetején, és a honlap címe: *Aphrodité Love*. Véletlenül akadt erre az oldalra több mint egy éve, amikor pornótartalmakat keresett az interneten. Nehezen tudta összeegyeztetni magában ezt a dolgot azzal, hogy minden vasárnap nagyanyja a templomba vonszolta maga után, de volt egy olyan hátsó gondolata, hogy a templomba járók sem különböznek a többi átlagembertől.

Egy friss, 2023. nyarán készült kutatás szerint a magyar Internetezők több, mint harmada fogyaszt havonta pornográf tartalmat, több időt tölt felnőtt tartalmak követésével, mint akár hírfogyasztással. Egy átlagos napon a tíz legnépszerűbb pornográf tartalmú weboldal több, mint hatszázezer magyar figyelmét köti le, egy hét alatt pedig több, mint másfél millió felhasználóét.

Nina még kereste a nemi identitását és azt sem pontosan tudta, szexuálisan melyik nemhez is vonzódik igazán. Még a huszadik születésnapjára sem fogyasztotta el, de az élet ezen területei egyre jobban kezdték érdekelni. Azt tudta, hogy nem tartja magát férfinak, ő belül nő, egy transznemű nő, de hogy ez a felismerés a szexualitását hogyan befolyásolja majd, nem tudta. Megpróbált férfiakkal és nőkkel is szexuális kapcsolatot létesíteni, mert a fürdőszobai álmodozások, nem adnak valós megtapasztalásokat. A szakirodalomban azt olvasta, hogy a bizonytalan nemi identitást a megtapasztalt szexuális vonzalom erősítheti.

Talán ez is volt a partnerkeresésének célja, bár ő alapvetően társat keresett inkább és nem szexpartnert. Az előző fél év alatt több társkeresőbe is regisztrált nőként, de az adminisztrátorok mindenhol kitették, mert annak ellenére, hogy saját profilképet töltött fel, és a leírásba is beírta, hogy

transznemű nő, mégis később, amikor kiderült, paradox módon az adminisztrátorok tiltották ki a felületről, mert szerintük megtevesztette a felhasználókat. Nem igazán értette, mert azok, akik úgy döntöttek, ők hagyták jóvá a regisztrációját. Azt pedig már végképp nem értette, hogy neki miért kellene magát igazolnia hivatalos iratokkal, hogy nő vagy férfi, amikor ezt alapvetően senkitől nem kéri el a regisztrációkor. Próbálkozott több szivárványos társkeresővel is, ahonnan nem tiltották ki ugyan, befogadták, de ott sem talált társat, mert hamar kiderült, hogy a társkeresőben is inkább szexpartnert kerestek az emberek.

Az *Aphrodité Love*-hoz végső elkeseredésében jutott el. Tudta, hogy ez nem társkereső, hanem egy szexpartnerkereső oldal, de itt legalább volt egy külön chatszoba a transznemű embereknek. Így legalább senkinek nem kellett magyarázkodnia, hogy ő transznemű nő. Aki ebben a szobában landolt, az vagy hozzá hasonló, az útját kereső transznemű volt, vagy családapa gyerekekkel, feleséggel. A kereslet és kínálat furcsa groteszk tere volt ez a szoba.

Ninának volt egy olyan gondolata, hogyha nem megy normális úton a társkeresés, amit úgy képzelt, hogy megismerkedés, szerelem, majd így fedezik fel a szexualitást a partnerével, akkor megfordítja a sorrendet, először jöjjön az érzelmektől mentes szex, aztán hátha, esetleg, talán, ha az jól működik, akkor lehet belőle szerelem, majd végül párkapcsolat.

Az oldal betöltött, a pulzusa ilyenkor már száz körül volt, vagy felette. Ez az oldal és a transznemű csevegő szoba mindig egy ugrás volt neki az ismeretlenbe. Kik lesznek vajon ott? Ki fog ráírni? Milyen ember lesz? Mindig nagyon óvatos volt, feltette a fényképét, és írt pár sort arról, hogy mit szeretne. Sosem kattintott rá senkire a virtuális szobában, azt az elvet vallotta, hogy a kezdeményezés a pasiké, ha valakinek tetszik, majd ráírnak.

Nina egyre népszerűbb lett az elmúlt hónapok alatt. Egyre több férfi írt rá, és egyre többen szerettek volna vele megismerkedni. Érdekes! A pasik a dugást mindig megismerkedésnek hívják, ezen mindig jót mosolygott Nina. Mivel nőket is keresett, így a biszexuális szobába is mindig belépett, ott pedig nők írtak rá gyakran, de férfiak is szép számmal. Sokszor már annyi emberrel beszélgetett egyszerre, hogy alig tudta követni őket. Hamar rájött arra, hogy itt a férfiak többségének esze ágában sincsen otthagyni a családját, eljönni az asszony mellől, aki cselédként szolgálja őt ki, főz, mos és takarít és még talán a sörét is kinyitva viszi oda neki a chipses tállal együtt, mielőtt délutánonként az uraság lehuppan a kanapéra, hogy órákon keresztül meccset nézzen a televízióban.

Bolond lenne egy férfi ezt feladni, ő csak izgalomra vágyik, hiszen a két-három gyerek után, már unalmas az asszony, sőt már a nőket is megunta, hiszen a munkahelyi kis mézes kalandjaival szétcsalta már a feleségét, így valami extrára, valami fétisre vágyik.

– Szia, csinos vagy! - írt rá egy férfi nemi szervet ábrázoló profilképpel rendelkező beszélgető.

Nina mindig jót mosolygott magában amikor valaki profilképének a nemi szervét állította be. Egy igazi faszfej – gondolta ilyenkor magában, persze az is lehet, hogy nem is az övé.

– Szia! Kösz!

– Kit keresel?

– Nem szexpartneret.

– Hanem?

– Társat, tartós kapcsolatot.

– Nekem családom van, én csak alkalmi kapcsolatot. Van helyed?

– Helyem? Mire?

– Szexre.

– Nincsen.

– Nekem sincsen.

– Gondoltam, hiszen családos vagy. Mondjuk itt a chaten a pasik kilencvenkilenc százaléka az. Csak te legalább őszinte vagy.

– Mit szeretsz a szexben?

Ezt a kérdést is nehezen tudta értelmezni Nina, de mindig megkérdezték. Mit szeret? Hamar rájött arra, hogy ez a kérdés arra vonatkozik ezekben a körökben, hogy milyen perverziói vannak, hogy szereti a szexet, milyen pozíciókban. Ő ezt a kérdést sokkal romantikusabb oldalról közelítette volna meg, de ebben a közegben erre nyilván nem talált soha megfelelő beszélgetőpartnert. Nem is válaszolgatott ezekre a kérdésekre általában.

– Autó?

Ezt is megtanulta egy idő után, hogy ez azt jelenti, hogy neki van-e problémája azzal, ha felveszi valahol a fickó és autóban szeretkeznek, vagy esetleg egy erdőben. Undorodott ezektől a helyektől, de mivel ő nem akart senkit beengedni anyja házába, a pasiknak meg többnyire a családjuk miatt volt ez megoldhatatlan és félt is volna felmenni bárkihez, így maradt az autó, az erdő, esetleg egy szoba kibérlése pár órára.

Utóbbiba szintén nagyon ritkán fordítottak pénzt a férfiak. A pasik minden alkalommal a legköltséghatékonyabb megoldást keresték a gusztustalan, perverz vágyaik kielégítésére. A transznemű nők azt a fétiscsoportot jelentik számukra, akikkel kiélhetik ezeket a vágyaikat. Ezen az oldalon nem profi prostituáltakat keresnek ezek az emberek, hanem gyors, ingyenes kielégülést.

A transznemű nőkkel sokszor társítják a prostitúciót is. Nina nem akarta pénzért odaadni a testét senkinek. A prostitúció semmiképpen nem jó dolog, úgy gondolta teljesen mindegy, hogy azt ki műveli, nő, férfi, vagy transznemű ember.

Úgy tekintett erre a munkára, mint egy végső megoldásra, ha már sehol nem kap álláslehetőséget, és nem tud semmiből megélni, akkor nem lesz más választása. Sosem ítélte el azokat a társait, akik ezt a munkát végezték a megélhetésükért, mert biztos volt abban, hogy ez mindenkinek egyfajta kényszermegoldás, szeretett volna inkább segíteni nekik, hogy ki tudjanak szakadni ebből a körből.

– Én miskolci vagyok, látom a profilodból, hogy te sem laksz messze...

– Igen, közel lakom.

– Na autó? – írta türelmetlenül újra a faszfej úr.

– Ha nincs más megoldás, oké. Van autód? – ment bele ebbe gusztustalan lehetőségbe Nina.

– Van. Mikor? Hol?

– Ma éjszaka tizenegykor a kis tónál a parkolóban, a falu végén. Tudod hol van?

– Tudom. Ott leszek.

– Várlak.

Nina mindig kétségekkel készülődött ezekre a „randikra”, mivel nagyon sokszor pórul járt, mert nem jöttek el a férfiak. Nyilván sokan vannak közülük, akik csak szájhősök, nincsen bátorságuk eljönni otthonról, nem tudnak kitalálni semmilyen hazugságot, vagy egyszerűen csak a képzelőerejükre hagyatkozva egy önkielégítés után már elmegy a varázsa az izgató fétisrandevúnak, és így okafogyottá válik a lebeszélrt randi.

Persze vannak, akik eljönnek, és tényleg akarják a szexet. Nem volt sok csajos kurvás ruhája, de ezekre az alkalmakra beszerzett egy tangabugyit, egy olyan miniszoknyát, ami gyakorlatilag semmit nem takart el, egy fekete combfix harisnyát, meg egy piros magassarkút cipőt. Vett egy női felsőt, egy szőke hosszú parókát, és pár sminkcuccot. Ez a pasiknak a legtöbbször bőven

elég. Szép, vékony alakja volt, hosszú nőies lábakkal. Sokszor irigykedtek rá a nők is, hogy micsoda lábai vannak!

Az autó lassan jött a földúton, sok kátyú volt. A lámpái kicsit haloványan világítottak az éjszakában. A novemberi hidegben, ebben a szerkóban Nina majdnem szétfagyott, remegett, mint egy kocsonya, több mint fél órát késett a férfi, de legalább eljött, gondolta magában.

A gyomra ilyenkor mindig egy kisebb alma méretűre szorult össze, mert nem tudta, hogy az interneten megjelenő profilok, karakterek, mondatok mögött mennyi az igazság, és mennyi a hazugság. Többnyire mindig az utóbbi derül ki, hogy abból van sokkal több. Persze mindig próbált a férfitől egy arcot is megmutató képet kérni, de a legtöbbször ezzel éppen nem rendelkezett. Félt-e, hogy valami baja esik? Persze, nagyon félt.

– Hello! Nagyon csini vagy!

– Köszí szépen, inkább kurvás.

– Úgy is mondhatjuk.

– Beszállhatok, mert szétfagyok mindjárt!

– Perszer, gyere! – Nina átment a jobb első ajtóhoz, és beszállt az első ülésre.

Ezek a találkozások nem az érzelmekről és mély, tartalmas beszélgetésekről szóltak soha. Sőt, többnyire nem is beszélgetett a férfiakkal. Erre ilyen szituációkban igazán senkinek sincsen igénye.

Nina kezét megfogta a férfi, és odahúzta a nadrágja zipzárához, jelezve ezzel azt, hogy mit szeretne, közben a másik kezével a combját simogatta, és dicsérte a lábát, milyen gyönyörű. Nina lehúzta a zipzárt, és benyúlt az alsónadrágba, ahol ösztönösen mozdult meg valami. A férfiak nagyon ritkán szeretik az óvszert azt mondják, hogy úgy nem érzik, úgy nem tudnak élelvezni, olyan, mint a zokni, és ehhez hasonló kifogások.

Nina sosem engedett ezeknek az érveknek, még az orális szexnél sem. A biztonságos szex alapfeltétele a gumióvszer. Ha olyan férfi írt rá, aki csak enélkül tudta elképzelni a szexet, akkor ő el sem ment az ilyen randikra.

– Hoztál gumit? – kérdezte csábosan mosolyogva Nina a férfire nézve.

– Igen, tessék – kotorásztta elő a farzsebéből az eperízésítésű érdesített felületű óvszert.

Nina elmosolyodott, kibontotta és felhúzta az óvszert a férfi nemi szervére, majd eljuttatta a novemberi teli holdfényénél a kékgyöngyörök birodalmába. Hogy neki ebben mi volt a jó, azt ő is sokszor próbálta megfejteni, mert ő nem akarta, hogy ilyen körülmények között, szerelem és érzelmek nélkül jusson el valahova ugyanannak a birodalomnak egy másik szegletébe. Ez neki nem működött, arra viszont nagyon jók voltak ezek az alkalmak, hogy kezdte megerősíteni a nemi identitását magában, hogy a férfikkal sokkal jobban megtudja élni a szexualitását.

Olvasott arról korábban már cikkeket, hogy ez a szexuális viselkedési forma a transznemű nőknél, a rejtett homoszexualitást hozza elő, akik csak kvázi álcaként tekintenek a transzneműsége, de ő egy percig sem gondolta magát férfinek, akkor is nő volt, ha nem is gondolt a szexre, vagy bármilyen szexuális vonzalomra. Amellett nagyon sok transznemű nő a nőkhöz vonzódik - született, vagy transznemű nőkhöz -, akkor az ő esetükben ez hogyan valósulna meg? Persze az is furcsa, hogy miért ne ismerné be magának, ha ő egy meleg férfi? Miért kellene hazudnia magának, és miért menne át majd később az élete során sok kellemetlen műtéten, élete végéig hormonterápián és rengeteg megaláztatáson?

A melegeket a világ ma már sokkal jobban elfogadja, mint a transznemű embereket. Hülye lenne a legnehezebb utat választani csak azért, mert nem merné maga előtt sem felvállalni homoszexualitását. Lássuk be, ez nagyon fából vaskarika. Aztán azt is nehezen magyarázza meg ez az érvrendszer, hogy

léteznek transznemű nők, akiknek saját gyerekeik vannak. Náluk akkor hogyan lehet ezt a homoszexualitást igazolni? Úgy gondolta Nina, hogy ez egy buta és erőltetett magyarázat, amit az élet már rengetegszer megcáfolt. A nemi identitást és a szexualitást nem szabad összekeverni, és pláne nem lehet az egyiket a másikkal magyarázni.

A férfi hamar visszatért a telihold fénylő birodalmából az autóba, és egy kis pihegés után felhúzta a zipzárt. Odanyújtott ötezer forintot Ninának.

– Tessék, ezt tedd el – a jövő héten jövök, ugyanitt, ugyanekkor.

– Köszönöm.

Nina nem kért soha pénzt, nem akart prostituálttá válni, de egyszer egy férfi azzá tette, pár hónappal ezelőtt, mert akkor elfogadta a pénzt, mert nagyon kellett, azóta pedig ez már mindig így történt. Belekeveredett egy pillanat alatt abba, amibe sosem akart belekeveredni. Tudta, hogy ha ezt elkezdi, ebből nehéz lesz kijönnie, mert ez a lefelé húzó spirál, úgy fogja magával sodorni, mint a fürdőkádból a lefolyóba áramló fürdővíz.

Egy év alatt már nyolc-tíz állandó kuncaftja volt, akik rendszeresen keresték fel. Mindegyik tisztességes, családapá volt, otthon kis mosolygós, ártatlan gyerekekkel és egy rendes feleséggel. Nina nagyjából egy évet töltött el ezen az internetes szexchat oldalon, szerzett szexuális tapasztalatokat, autókban, erdőkben, panziósobákban, és egyre több pénzt keresett, végül ezen a holdfényes éjszakán eldöntötte, hogy kiszáll ebből az egészből, és törölte a regisztrációját az *Aphrodité Love* szexoldalról.

2023. december – M1 magyar és A4 osztrák autópálya

Régen egy egyszerű útkereszteződés volt csupán, ahol elágazott a Budaörsre és a Balatonra vezető országút. Azután politikai jelentést kapott, ugyanis 1944-ben a közelben esett el Ilja Afanaszjevics Osztapenko százados, a Vörös Hadsereg parlamentere, akire 1951-től egy monumentális szobor emlékeztetett.

Az Osztapenko évtizedekig azt a pontot jelentette, ahonnan a nyugatra, illetve a Balatonra vezető autópályák kezdődtek. A szobor szerencsére a rendszerváltozás áldozatául esett, és elkerült a Memento szoborparkba, de a 70-es és a 80-as évek elején, közepén ez egy kultikus hely volt. Sokan, akik autóstoppal akartak nekiindulni a nagyvilágnak, ide gyalogoltak ki egy kis kartontáblára felírva, hogy mi az úticéljuk. Székesfehérvártól Amszterdamig volt itt minden a táblákon, de a fiatalok nyáron a leggyakrabban, a Balatonra próbáltak eljutni ezzel a költséghatékony módszerrel.

Az időjárás továbbra sem engedett a szorításból, és ismét fogcsikorgató szintre ugrott le a decemberi reggelen a hőmérséklet. Két hátizsákos lány ballagott az út mentén Osztapenko régen – nem a hideg miatt – kihűlt helye felé. Kézen fogva sétáltak, szótlantul.

Féltek a bizonytalanságtól, hogy ahova tartanak, ott mi vár majd rájuk. Életük sok tekintetben még egymás előtt is titok volt, de érezték a belső bizonyosságot, hogy egymáshoz tartoznak. Abban is biztosak voltak, hogy nemcsak a szálló nem volt biztonságos számukra, de Magyarország sem az.

– Itt jó lesz! – állt meg hirtelen Evelin.

Anikó kotorászott a hátizsákjában egy darabig, majd kihúzott egy Karesztól, a szálló irodavezetőjétől kapott tejes kartondoboz darabot meg egy tollat, aztán rápingálta a hidegtől remegő kezeivel: BÉCS.

– Felváltva állunk kint – magyarázta Anikónak Evelin. Amíg az egyik kint van a táblával, addig a másik a benzinkúton melegszik. Rendben? Húzzunk sorsot, ki kezd – ajánlotta, azzal felemelt két kis vékony ágat, az egyiket kicsit rövidebbre alakította, mint a másikat, maga mögé tette a kezét, majd kevergette egy darabig. – Ne vágjál már olyan beszari képet!

– Félek, én még sosem stoppoltam, ki tudja ki fog megállni.

Evelin nem kezdte vigasztalni a barátnőjét, hanem gyorsan előrántotta a két pálcikát, és tartotta Anikó felé, aki a hosszabbikat húzta.

– Mázlista, na futás befelé a kútra – intett Evelin a benzinkút felé.

– Én inkább itt maradnék veled – suttogta Anikó és átölelte Evelint.

Nagyjából három órája álltak már kint az út mellett, pár autó lassított, ahogy közeledett, de egyik sem állt meg nekik. A Nap rozsdásan kúszott fel a téli horizonton, és végre a hideg is kezdett egy kicsit engedni a szorításából, de Micike bajusza még mindig deresen kandikált ki Evelin kabátjából. Egy kis szürke Opel haladt a belső sávban, közeledve feléjük, hirtelen kitette az indexet, majd három sávon keresztülvágott a legkülső sávba, aztán egy kicsivel utánuk megállt a padkán.

– Ez vajon nekünk állt meg, vagy csak egy szerencsétlen lúzer, aki nem tud vezetni? – vont a szemöldökét Evelin, majd elindult az autó felé.

– Hello! Hello! – szállt ki az autóból egy fiatal srác.

– Hello – üdvözölte Evelin.

– Bécsbe mentek?

– Igen, oda szeretnénk.

– Nagyszerű, én is oda megyek – mondta, azzal már fel is kapta a két hátizsákot és behajította a csomagtartóba. – Beszállás, hölgyeim!

A lányok egymás mellé ültek a hátsó ülésre, az autó pedig nagy lendülettel visszavágott a belső sávba.

– Nagy András – mutatkozott be mosolyogva a tükörbe nézve.

– Keresztúri Anikó.

– Temesi Evelin, ő pedig Mici – mutatott a kabátjából kikandikáló cirmosra Evelin.

Andrásból csak úgy ömlött a szó, mintha még örült is volna annak, hogy utazótársakra lelt és nem kell csendben végigülnie az autóban három órát Bécsig, de egy kívülálló még azt is el tudta volna róla képzelni, hogy ha egyedül van, akkor is magvas gondolatokkal terheli meg a nemlétező környezetét.

Beszélt Bécsről, utazásokról Európában, ahova vagy üzleti ügyben megy, vagy csak nyaralni. Aztán mesélt a fociról, hogy a Bayern München megint mélyrepülésben van, és annyira bosszantja, hogy nem találnak végre egy jó edzőt, mint annak idején, amikor sorra nyerték a kupákat Hansi Flickkel. Sokszor ment el még Münchenbe is a meccsre. A lányok ehhez nem tudtak hozzászólni, mert fogalmuk sem volt arról ki az a Hansi Flick, és milyen kupákat nyert, a csapat nevéből is csak München volt ismerős, mint a sörfesztiválok városa.

András belekezdett egy hosszú történetbe, hogy nyáron Hollandiában nyaralt, és júliusban 'nagyot ment' a helyi sajtóban, hogy *Rikkie Valerie Kollé* lett a Miss Hollandia. – Egy férfi lett a szépségkirálynő! Ezek a hollandok nem komplettek, de a világ is rossz irányba megy az tuti!

Anikó már félálomban volt, András monológjától, Evelin buksija az egyik vállát nyomta, a másikat pedig már szorította az autó ajtó kárpitja, de erre a mondatra megmozdult.

– Hogy érti, hogy férfi lett a szépségkirálynő?

– Hát mert az! Egy transzi...pfuj!

– Gondolom, a zsűri döntött nem? Valószínűleg egy transznemű nő és nem férfi.

– Anikó, ilyen nincsen. Nők vannak, meg férfiak. Ilyen hibrid lények nem léteznek, ezek betegek, kezelni kéne őket egy zárt osztályon!

– Honnan veszi, hogy betegek?

– Persze, ha én markolónak képzelem magam, akkor elvisznek a diliházba. Ha valaki férfiként születik és nőnek képzelet magát, akkor az – és mutatta az egyezményes dilis jelet a halántékánál.

– Én úgy tudom, hogy ezek az emberek nem betegek, és nem képzelik magukat semminek, hanem erős tudatuk és meggyőződésük van a nemi identitásukban - mondta Anikó.

– Én nem tudom ezeknek a lényeknek milyen meggyőződésük van, de ami XY, abból nem lesz XX soha – magyarázta tudományosan András.

Anikónak felrémlett a beszélgetés Nagy doktornővel, aki elmagyarázta, hogy a nemiség meghatározása nem csak a kromoszómák alapján definiálható.

– Arra bizonyára emlékszik általános iskola felsőbb osztályából, hogy az ember nemét nem csak a kromoszómák határozzák meg.

– Kislány, én akkor már csajoztam, nem annyira az iskolára koncentráltam! Nekem nem kellett kromomicsodákról tanulni, előbb tudtam mindent, mint ahogy Klári néni, a biosztanár tanította volna! – mosolygott András.

– Lehet, hogy hasznosabb lett volna mégis a biológiaóra. Kérdezhetek valamit?

– Persze, alig várom!

– Miért zavarja önt és még nagyon sok embert a világon a transzneműek, és azok közül is főleg a transznemű nők? Mivel bántották a világot ezek az emberek?

– Azzal, hogy léteznek, hogy gyomorforgatók, hogy megzavarják a világ rendjét! – kezdte belepörgetni magát a kérdésbe a férfi.

– Mivel zavarják önt és világ rendjét? Azt tudta, hogy a legtöbb melegellenes és transzellenes férfi kirohanása a rejtőzködő, magukban elnyomott homoszexualitás, vagy a transzvesztita fetisizmus vagy vágy arra, hogy nőként is kipróbálják magukat, vagy egyszerűen csak kisebbségi érzés, önértékelési zavarok miatt vannak? Lehet, hogy van valamilyen elnyomott, felszínre nem hozott mentális betegsége, frusztrációja? Legyen őszinte magával! Engem nem érdekel a válasza, nem nekem kell ezeket a kérdéseket megválaszolnia, hanem önmagának, de érdemes magába néznie, hátha esetleg ön is erősíti a statisztikát!

– Mit zagyválasz itt össze-vissza? Nem értem, de mindegy, a gyerekeket is megrontják ezek!

– Kicsodák?

– Ezek a transzlik!

– Transzneműek és nem transzlik, valamint nem gondolom, hogy egy női lélekkel és női identitással rendelkező ember bárkit megrontana, de ugyanígy nem tudom elképzelni egy nembináris vagy transznemű férfiről sem. A transznemű emberek nem pedofilok! A pedofilokat inkább a gyereketthonok, és az egyház környékén kellene keresnie, ahogy mostanában több híradás is erről szólt. Nagyon sok transznemű embernek vannak gyerekei és szépen nevelik őket. Tudta, hogy évente háromszázötven embert gyilkolnak meg a világon csak azért, mert transznemű? Kizárólag az identitásuk miatt ölik meg őket, aljas módon!

– Szerencsére, fogynak akkor.

– Történelemóra alatt is csajozott inkább, úgy látom. Emlékszik az 1930-as évek náci Németországra, mit tanult erről?

– Hagyjad már állandóan ezeket az iskolás baromságokat!

– A történelem gyakran ismétli önmagát. Akkor is nagyon hasonlóan kezdődött minden. A gázkamrák a közbeszéddel kezdődtek.

– Nagyon tájékozott vagy a témában kislány, talán te is transzi vagy?

Anikó nem válaszolt a kérdésre, kinézett a szélkerekekre, amik vidáman pörögtek az autópálya mellett. Ebből már tudta, hogy elhagyták Magyarországot, ahol pontosan akkora ellenségei az ország vezetésének a megújuló energiával működő környezetbarát szélkerekek, mint maguk a transznemű emberek.

– Megállunk, mert pisálnom kell – közölte András, azzal egy hirtelen kormánymozdulattal kivágott a jobboldali sávba, ahol egy autópálya parkolót látott meg.

Anikó is örült, hogy végre megszabadulhat Evelin fejétől, ami már nagyon nyomta a vállát és kiszállhat kinyújtóztatni a végtagjait, és ennek a borzasztó

beszélgetésnek is vége lett. Az autó beállt a parkolóba, és András úgy ugrott ki, mint akinek már csak másodperceken múlik a szerencséje és elvágatott a WC felé.

Evelin még arra sem ébredt fel, hogy az autó megállt. Anikó megsimogatta az arcát, nyomott rá egy puszit, amire Evelin kinyitotta a szemét. Már besötétedett, csak a parkoló lámpái világítottak. Kihalt volt minden, csupán ők álltak a parkolóban.

– Hol vagyunk? – kérdezte álmosan Evelin.

– Már Ausztriában drágám, átaludtál szerencsédre egy monológot meg egy botrányos beszélgetést, ez a faszi egy náci. Megálltunk pisilni. Nem kell?

– Nem kell. Szarok rá, ki ez a faszi, csak vigyen el Bécsbe, aludnék tovább – ezzel Evelin átdőlt az autó másik oldalába, és újra becsukta a szemét.

Anikó kiszállt az autóból, felvette a kabátját, és összehúzta a zipzárt. A hó is elkezdett szállingózni, és óriási köd ereszkedett a parkolóra. Halkan becsukta az autó ajtaját, és elindult a WC felé.

Ahogy közeledett az autópálya mosdójához, összeszorult a gyomra és ideges lett. Egyrészt mindig is utálta a mocskos, koszos mellékhelyiségeket, habár Magyarországtól nyugatabbra valahogy ezek mintha tisztábbak lennének, és ilyenkor eszébe jutott, hogy nem is olyan régen még könnyebben tudta megoldani ezeket a pisiléseket.

Egy percre sem cserélte volna vissza a nemi szervét arra a borzalomra, ami a lába között volt csak azért, hogy kényelmesebb legyen ez a művelet. Azok a pillanatok is eszébe jutottak ilyenkor, amikor az iskolában, vagy később az életben, amíg nem tartott még ott a szociális tranzíciójában, hogy magabiztosan menjen be egy női mosdóba, milyen stresszt és gyomorgörcsöket élt át a férfiaknak szánt mellékhelyiségekben.

Sokan azzal támadják a transznemű nőket, hogy nőknek fenntartott, biztonságos terekbe mennek be. Ilyen egy női, nyilvános mosdó, esetleg

öltöző. Ezt sosem értette Anikó, hiszen a saját maga példájából is tudta, hogy amíg nem érezte a tranzíciójában annyira magabiztosnak magát, hogy bemenjen egy női mosdóba, addig ezt sosem tette meg. Viszont az is igaz, hogy amióta bejár a női mosdókba, még soha senki nem szólt, vagy vetett egy rossz pillantást sem rá.

Ő nem találkozott eddig soha szakállas, kisminkelt férfiakkal ilyen helyeken. Mindig is úgy gondolta, hogy a feminista transzkirekesztő csoportoknak másnéven TERF-eknek, ezen félelmei egy eltúlzott, és meg nem értett folyamatból táplálkozik.

Talán ezek a kirekesztő emberek azzal sincsenek tisztában, hogy négyszer annyi erőszakos bűncselekmény történik ilyen mellékhelyiségekben és azok környékén a transznemű nők ellen, mint a született nőtársaikkal szemben. Az is egy furcsa érv volt számára, hogy a nők a női WC-ben nem a kabinokban cserélnék tisztasági betétet, hanem mindenki előtt mosdóknál. Ilyet sem tapasztalt soha, amióta a női mosdókba jár.

Azt is nehezen értette meg, amikor férfiak érveltek az ellen, hogy transznemű nők a női mellékhelyiségekbe járnak, mintha ők is folyamatosan oda járnának, és ezzel valamilyen versenytársakat lenéne a transznemű nőkben. Idáig akárhány nőtől kérdezte meg, hogy ha visszaemlékszik arra, hogy eddig hány transznemű nővel találkozott a női nyilvános mosdókban, senki, soha egyet sem tudott megemlíteni. Vagy fel sem tűnt neki és pont nem érdekelte, hogy kivel van egy mosdóban, vagy egyszerűen nem jött azzal a nagyjából ötmillió nővel szemben az a pár tíz transznemű nő, aki nyíltan nőként él Magyarországon, mint Anikó is.

Ennek elég kicsi az esélye, valóban valljuk be. Ennek ekkora port verni, és ezért támadni a transznemű nőket egyszerűen csak rosszindulatból meg nem értésből és alaptalan félelmekből jöhetnek ezek a mondatok. Azt sem igazán értette, hogy azzal a TERF-eknek és a férfiaknak miért nincsen soha

problémájuk, ha a transznemű férfiak (nőként született, férfi nemi identitással élő emberek) bejárnak a férfi mosdókba, vagy akár leállnak bokszolni férfiakkal. Mindkettő életszerű példa, vannak ilyen esetek. Vajon miért a transznemű nők mostanában a világ ellenségei, mintha minden társadalmi csoport, nemi identitástól függetlenül, kicsi, nagy, fiatal, idős, bárholnan szeleteljük szét a társadalmat, és bármilyen metszetben vizsgáljuk, mindenkinek lenne valami baja a transznemű nőkkel.

Messze volt a WC, amire odaért, végére is jutott ennek a magában sokszor a lefuttatott gondolatsornak. Kezét behúzta a kabátjába, mert már a fogantyútól is undorodott, ahogy kinyitotta az ajtót. Az elképzeltnél sokkal konszolidáltabb körülmények fogadták, és hirtelen eszébe jutott, hogy már a határ másik oldalán vannak Ausztriában. Ettől picit jobb kedve lett. Elvégezte a dolgát, még mindig fájtak néha a műtét vágásai, varrásai. Megnyomta a vízcsap gombját a kabátja ujjával, de az csak hörgött egy nagyot, mintha annak a meglepődésnek adna hangot, hogy valaki vizet kér tőle. Anikó bosszúsan fordult meg, belerúgott egy nagyot az ajtóba, ami hangosan vágódott ki.

– Sikerült? – András a női WC előtt pont egy cigarettára gyűjtött rá.

– Ja, csak nem volt víz odabent! – háborodott fel Anikó.

– Ott van – bökött András cigarettájával a külső vízvételi helyre, amit egy kőoszlop rejtett el.

– Köszí – Anikó elindult, hogy kezet mosson.

Nagyjából tíz métert kellett csak megtenni, megnyomta a gombot, ez a vízcsap is hörgött egy nagyot, aztán mintha az is pisilne, egy nagyon vékony és jéghideg vízszugarat locsolt Anikó kezére, de hamar abbahagyta. Nyomott még egyet a gombon Anikó, most már hörgés nélkül indult el a vízszugár. Éppen alátette a kezét, amikor András mögé lépett, és erősen belemarkolt a fenekébe majd a melleibe.

– Jó cuccok! – mondta cigarettával a szájában András.

– Takarodjon! – fordult meg hirtelen Anikó, és megpróbálta ellökni magától a férfit.

Éles fájdalmát érzett a mellében, mert András két kézzel markolta meg a háromszázötven köbcentis implantátumait, amiket egy magánklinikán tettek be egy évvel ezelőtt neki. Mindig féltette őket, mert bizonytalan volt abban, hogy milyen fizikai behatást viselnek el ezek a szilikon anyagok.

Egy gyors mozdulattal a jobb térdével András lábai közé rúgott, amire András összegörnyedt, elengedte a melleit, de azzal a lendülettel egy óriási pofont kevert le Anikónak, aki elzuhant a parkolóban. András odaállt fölé, és a nadrágja sliccét kezdte babrálni.

Próbált felállni Anikó, de elcsúszott és újra elesett, utána elsötétültek a lámpák, és egy alak lépett fölé, majd egy hatalmas puffanást hallott, és a férfi a száz kilójával rázuhant Anikóra. A lámpa sziluettjéből Evelin lépett elő, kezében egy hosszú vascsővel. Anikó valami meleg, nedveset érzett a kezén. Anikó lelökte magáról a férfit, aki hátára fordulva és kimeredt szemekkel nézett a teliholdra az égen, mintha arra kereste volna a választ, hogy miért van tele ennyi gyűlölettel a szíve. A lámpák vörös foltokat hívtak elő a fehér hóban, és Anikó hamar rájött arra, hogy nem bepisilt, hanem András vére folyik a kezére.

– Na, ez már nem szórakozik többet! – mondta Evelin, és ezzel lehajította a vascsövet András mellé, majd odahajolt a nyakához, megnézte a nyaki ütőerét, de nem érzett semmit. Pánikba esett, remegett.

– Mi van? – kérdezte Anikó kétségbeesetten.

– Azt hiszem, kinyírtam ezt a dögöt – és belerúgott a testbe.

– Úristen!

– Gyerünk! Futás! – Evelin felkapta a vascsövet, és elvágatott az autóhoz, Anikó mellette rohant, ahogy csak bírta.

Beugrottak az autóba, Evelin beindította a motort, és örömmel nyugtázta, hogy automataváltós az autó, majd padlógázt nyomott és az addig leesett pár centiméter havon pörgő kerekkel indult vissza az autópályára.

– Most mi lesz? – kérdezte kétségbeesetten Anikó.

– Mi lenne, bébi? Faszom se akarta kinyírni, csak gyanús volt, hogy miért tart ilyen sokáig egy pisilés, és láttam, hogy kikezdett veled.

– Honnan szedted ezt a vascsövet? – mutatott a vasdarabra Anikó.

– Itt volt az ülés alatt, fogalmam sincs, minek tart az autójában valaki egy vascsövet.

– Mondtam, hogy egy perverz állat ez a fickó. Köszönöm, hogy megmentettél, szerintem megerőszkolt volna ott a hóban – és megcirógatta Evelint, aki padlógázzal száguldott egy nagyváros fényei felé. Bécs már várta őket, Micike kétségbeesve pislogott az autó hátsó ülésén.

2023. december – Bécs

Bécsben nagyjából kétmillió ember lakik, közel négyszáztizenöt négyzetkilométeren és úgy, mint Budapesten, ott is huszonhárom kerületen osztozik a lakosság. Ebben a világvárosban megtalálni egy nőt egy tízéves forma kislánnyal, ehhez még talán Poirot, Miss Marple és Sherlock Holmes triója is kevés lenne, gondolhatná elsőre az ember. A szürke Opel nem lassított Bécs bevezető útján, pedig a sebesség csökkentésére felszólító közlekedési táblák, fényjelzések folyamatosan villogtak Evelin szemébe, de ő menekülni próbált a gondolattól, hogy valakit megölt.

Lassíts, Evelin, kérlek szépen, a zsaruknak fel fog tűnni egy száguldó autó a bécsi éjszakában!

Az autó előtt a lámpa pirosra váltott, de Evelin gázt adott, Anikó sikított, becsukta a szemét, Mici behúzta a nyakát és Anikó kabátjában mélyebbre csúszott, majd Evelin beletaposott a fékbe, és az autó a latyakos úton

elcsúszott a közlekedés lámpáig, ahol végül nehezen, de megállt. A mellettük lévő sávban egy rozoga kisteherautó állt, benne bömbölt a zene, és egy srác hajolt ki az ablakon.

Először Anikó szőke óriási hajzuhatagját pillantotta meg a jobb első ülésen, majd látta, hogy a volánnál is egy csaj ül. Amikor csúszott az autó a lámpa felé, a tükörből látta a lányok autójának rendszámát, tudta, hogy egy őrült magyar közeledik a csomópont felé.

– Hű, csajok, ti aztán nem aprózzátok el! – füttyentett az osztrák rendszámú kisteherautóból magyarul a srác.

– Bocsánat, Budapesten vettünk egy nagyobb lendületet, aztán nehéz volt megállni, de már minden rendben lesz! – kiabált át a teherautós srácnak Evelin.

– Vigyázzatok magatokra, sok a kamera, traffipax és a rendőr is errefelé! – intett óvatosságra a férfi.

Közben zöldre váltott a lámpa, és a kisteherautó elindult, Anikó gyomra pedig hangot adott annak, hogy régen került bele valami enivaló.

– Hullaéhes vagyok!

– Én kiszívtam a vérét annak a baromnak a parkolóban...woáh... – és Evelin horrorfilmekbe való mozdulatokat mutatott Anikó felé miközben ő is elindult a lámpától.

– Ne viccelj ezzel, elég nagy szarban vagyunk! Figyelj, régen, a filmekben azt láttam, hogy egy bűneset után az elkövetők megszabadulnak az autótól. Belökik egy folyóba például! – vetette fel Anikó az ötletet.

– Elkövetők? Folyó? – Pedig már kezdtem belejönni a vezetésbe, emlékeztess, majd kell vennem egy autót egyszer. Na hova tegyük ezt a verdát?

– Lassan beérünk a városba, itt már tele van minden kamerával.

– Hagyjuk egy parkolóban, valahol – javasolta Evelin.

– Jó, de attól a vascsőtől is meg kellene szabadulni, nem?

– Az megy a folyóba!

– Milyen folyóba?

– A Dunába! – rámutatott a mellettük csendesen hömpölygő folyóra Evelin.

Lassított, megállt, kicsit még tanakodtak az autóban, hogy jó ötlet-e bedobni a folyóba, de végül Evelin kiszállt, majd egy nagy hajítással a vascsövet beledobta a hömpölygő, jeges Dunába, és bízott benne, hogy nem fogja majd egyszer viszont látni Budapesten. Visszaballagott az autóhoz, majd behajolt az ablakon.

– Kisasszony, végállomás, kiszállás, indul a séta, a nyomozás egy nő és egy kislány után – mondta, majd udvariasan kinyitotta az Anikó ajtaját.

– Nem ehetnék előtte valamit? – nyögte Anikó, miközben kitápáskodott az autóból.

Behajolt a hátizsákokért, felegyenesedett, nyomott egy csókot Evelin szájára, aztán odaadta a hátizsákját és szó nélkül elindult a villogó *Balbur The King* feliratú gyorsétterem felé, amerre a gyomra szólította.

Nem volt még olyan késő, fél tizenegy felé járhatott az idő, ilyenkor még talán van valami kaja, remélték, igaz egy fillérjük sem volt, pláne nem euro. Evelint meglepte ez a határozott fellépés, eddig megszokta, hogy inkább ő volt a főnök, de úgy látszik Anikó gyomrán még ő sem kerekedhet felül. A csókot ízlelgette még, imádta Anikó száját, annyira finom, puha volt, és a rágótól – amit sokszor forgatott a szájában – eperízű.

Bementek a gyorsétterembe, és leültek egy asztalhoz. Már csak pár ember lézengett bent, a személyzet is javában takarított az asztalok körül. Egy fekete bőrű srác perdült oda hozzájuk Dieter névtáblával a csinos, kis piros mellényén és mondott valamit németül, közben lelkesen mutogatott a rendelőoszlop felé. Evelin angolul beszélt csak, Anikó csak magyarul tudott.

– Szerintem azt magyarázza, hogy ott kell rendelni – nyugtázta Anikó.

– Nagyszerű, észkombájn, ez nekem is leesett, de mi a fenét rendeljünk pénz nélkül, van ötleted?

– Szeretetet?

– Nagyon vicces, azzal majd tuti jól fogunk lakni!

– Mindegy, csak lesz valami, menjünk legalább oda, mert különben ki fognak innen tenni minket, mert azt hiszik hajléktalanok vagyunk!

– Mert azok is vagyunk! – háborodott fel Evelin az asztalra csapva, mire a személyzet ránézett, és megállt a takarítóeszköz a kezükben.

Odamentek az oszlophoz, megnyomta Evelin az angol nyelvet, úgy tanulmányozta elmélyülve a kínálatot, mintha még sosem látott volna ilyet, és tele lenne a pénztárcája.

Dieter odaballagott hozzájuk, megállt mögöttük, onnan figyelte a lányokat. A rózsaszín póló, a fülbevaló, a feminin mozdulatok, valamint egy szivárványos karkötő elárulta, hogy meleg. Evelinnél is összeállt a kép, gondolt egyet és gyorsan elkapta Anikót, magához penderítette, és egy hosszú, forró csókot nyomott a lány ajkára.

A srácnak mögöttük kiesett a kezéből a seprű, majd elvigyorodott, megigazította a szivárványos karkötőjét. A seprű után az is leeshetett neki, hogy ezeknek a csajoknak nem csak a gyomruk üres, hanem a pénztárcájuk is. Anikó kicsit meglepődött ezen a napkitörésszerű érzelmi viharon, de nem volt ellenére. Dieter elővette a céges kártyáját, lehúzta az oszlop oldalán, és egy teljesen új, csak a személyzetnek szóló menürendszer ugrott elő. Megkereste a legnagyobb menüt, amiben volt szendvics, krumpli, üdítő, és mindkettőjüknek rendelt egy-egy menüt, majd mutatta, hogy ott a pultnál kapják meg. A lányok szótlánul nézték végig, amikor felocsúdtak meglepettségükből, Anikó szemében megjelent egy könnycsepp, Evelin pedig a srác nyakába ugrott, és nyomott egy nagy puszit az arcára.

A pultnál már kezdték is kitenni a két tálcára a menüket, mire a lányok odaértek. Alig bírták kivárni, hogy a menü összes tétele a tálcára kerüljön. Evelin elmosolyodott, Anikó babrált valamit a telefonjával, majd a pultos srác orra alá tolta a mobilján a fordítót:

– Tudnál adni egy kis tejet a cicámnak? – Mici erre kidugta a fejét a meleg kabát alól, mintha tudta volna, hogy róla beszélnek és esetleg valami kaja is fog érkezni.

A srác elvigyorodott, bólintott, majd hátrasietett a konyhába, és egy kis tálkával a kezében tért vissza, teletöltve tejjel. Megsimogatta Mici fejét, amikor letette elé a tálkát. A lányok fogták a tálcákat, és visszaültek az asztalhoz, Mici pedig a pult előtt belefetyelte az összes tejet.

Nem szóltak egymáshoz egy szót sem, csak falták a nagy hamburgert, a krumplikat, az üdítő poharakat többször töltötték meg az automatából. Amikor az utolsó sültkrumplit is eltüntették, megszólalt Anikó.

– Hogyan gondolod egy kétmillió városban megtalálni a nagynénédet?

– Arról sem volt fogalmunk, hogyan fogunk ételhez jutni pénz nélkül, és ez is megoldódott. Még nem tudom, de nem esünk kétségbe, ha már idáig eljöttünk. Kitalálunk valamit.

– Az is aggaszt, mi lesz a zsarukkal, megöltünk egy embert.

– Menekülünk, egyelőre még talán meg sem találták, majd lopunk egy újságot, és megnézzük, hogy van-e erről valami hír, te mindig aggódsz valamin drágám – átölelte Anikót.

– Nehéz gyerekkorom volt – nyelte el a rövid mondat végét Anikó.

Ekkor jött rá Evelin, hogy gyakorlatilag még alig ismerik egymást, de pár nap alatt már rengeteg élmény kötötte össze őket a szerelmen túl. A tálcákról a papírokat a szemétkosárba dobták, a tálkát feltették a tárolóba, megölelték még egyszer Dietert, Mici beugrott Evelin kabátjába és elindultak a bécsi éjszakába.

– Azt legalább tudjuk hogyan hívják a nagynénédet?

– Tóth Ágnes.

– Nézzük meg a mobilszolgáltatókat hátha nem titkosított a száma! – javasolta Anikó.

– Jó ötlet, de nekem már elfogyott a mobilnetem.

– Nekem még egy kevés van, szerintem.

Anikó bosszús arccal nyomkodta a telefonját, de végül felderült:

– Talán megvan. A1 szolgáltató azt mondja, hogy az előfizető létezik: Ágnes Tóth néven, itt a száma.

– Ügyes vagy, szuper, várj beírom – bepötyögte Evelin a telefonjába az összes adatot. – Rendben, akkor holnap reggel felhívom, és reménykedjünk benne, hogy megtaláljuk. Keressünk egy melegebb helyet, ahol meghúzhatjuk magunkat, és még talán a rendőrök sem találják ránk.

A Dunaparton táboroztak le, rettenetesen hideg volt, melegítették egymást, keveset aludtak. Hat óra felé már kezdett világosodni, ők is felébredtek.

– Hívjad fel, mert szétfagyok! – kérte Anikó remegve.

– Még csak hat óra van, és gyereke is van.

– Próbáljuk meg, hátha felveszi!

Evelin benyomkodta a számokat fagyos ujjával, Anikó odahajolt a telefonhoz, hogy belehallgasson a beszélgetésbe. Kicsöngött a hívás.

– Halló – mondta egy álmos hang a vonal másik felén.

– Ági néni, itt Temesi Evelin!

– Evelin! Mi történt, hogy ilyenkor hívsz? Nagyon régen beszéltünk. Mi újság veled?

– Elnézést, Ági néni a korai hívásért, vészhelyzet van. Találkoznunk kellene, Bécsben tetszik még lakni? – kérdezte egy kis reménnyel a hangjában Evelin.

– Igen, Bécsben vagyunk Lolával.

– Én is itt vagyok Bécsben, egy barátnőmmel. Találkozhatunk most?

– Hol vagytok?

– A Dunaparton, de elküldöm a pontos koordinátákat. El tudna jönni értünk?

Nagyjából egy óra múlva. Lola már felkelt, összeszedem magunkat, és indulunk. Várjatok ott, ne menjetek sehova!

– Rendben, köszönjük szépen!

– Egy óra, úristen, szét fogunk itt fagyni addig – aggódott Anikó.

– Nézd – mutatott a tegnapi esti étteremre Evelin – a dolgozók kezdenek szállingózni vissza, hamarosan nyitni fog, bemegyünk és megmelegsünk, hátha még reggelit is kapunk a lovagunktól – kacsintott pajkosan Anikó felé.

Mire a mondat végére ért, Anikó már három lépéssel előtte járt és majdnem az ajtóban állt.

– Hello! – integetett feléjük Dieter a pult mögül.

– Hello! – köszönt vissza Anikó.

– Kaffee? – vigyorgott Dieter.

Anikó zavarba jött, és elpirult, ennyi emberi jósághoz eddig nem volt hozzászokva életében, ezért nehezen is kezelte a helyzetet, éppen azon gondolkodott, mit is mondjon neki, már kezdte pofátlannak érezni magukat.

– Natürlich! – landolt mellé Evelin, akinek egy percig sem jutott eszébe a hezitálás. – Und Milch! – mutatott Micire, aki kedvesen, hízelegve méregette Dietert.

Éppen kitette a pultra a kávékat és a tejestálcát Dieter, amikor kivágódott az ajtó és két rendőr lépett be rajta. A lányok összerezzenek, Evelin Dieter háta mögött a konyhai vészkijárat pozícióját próbálta feltérképezni, hátha menekülőre kell fogni a dolgot, de nem látott ilyet.

A rendőrök úgy köszöntötték a személyzetet, mintha ezer éve ismernék őket, majd odasétáltak a pulthoz. A lányok félrehúzódtak és néma csendben várták a sorsukat. A két rendőr megkapta a kávéját és a reggeli lekváros

buktákat, majd fizettek, és kiballagtak az étteremből az autójukhoz. Evelin és Anikó nagyot sóhajtottak.

Úgy tűnik, még nincs a nyomukban a rendőrség. A csendet hangos dudaszó törte meg, a Dunaparton egy nagy Volvo állt, mellette egy csinos középkorú nő nézegetett körbe.

– Ő nem a nagynénéd? – bólintott az autó felé Anikó.

– Mit tudom én, drágám, tíz éves koromban láttam utoljára. Ha nem kérdezzük meg kicsoda, sosem tudjuk meg – és már indult is Evelin a kijárat felé, menetközben újabb puszit és ölelést adott Dieternek, ugyanúgy tett Anikó is.

– Halló! Halló! – integetett Evelin a nő felé, de a nő bizonytalan arckifejezése nem változott.

Anikó mire utolérte Evelint már a nő előtt álltak. Úgy néztek ki, mintha egy színházi drámai darab próbájáról szabadult volna el két megtépázott színésznő egy cicával.

– Evelin? – kérdezte a nő bizonytalanul, aki tíz éve látta a lányt, és még más emlékei voltak róla.

– Igen, én vagyok, Ági néni! – kiáltotta örömmel és megölelték egymást.

– Keresztúri Anikó és Mici – mutatott a barátnőjére és a cicára.

– Örvendek – Tóth Ágnes vagyok.

Mire eljutottak a bemutatkozó kör végére, egy félénk, tíz év körüli lányka ugrott ki az autóból. Hosszú, szőke, lófarokba fogott haja nagyot kalimpált mögötte az ugrástól. A kislány megállt a nő mögött.

– Ő pedig Lola, a kislányom – mutatott maga mögé és unszolta a lányt, hogy lépjen elő.

Lola egy szürke, plüss fókát szorongatott a kezében, ami láthatóan még az ágyából jött vele. Nem szólt semmit, csak mosolygott.

– Kicsit félénk még, de majd feloldódik. Gyertek, ugorjatok be a kocsiba hazaviszlek titeket!

– Köszönjük szépen, már nagyon vágyunk egy zuhanyozásra.

– Az is meglesz, aztán meséltek, hogy kerültetek éppen most ide.

Összenéztek a lányok, bizonytalanul bólintottak, majd az autó elindult a város másik végébe. Ágnes a város szélén lakott. Egy kereskedelmi vállalat felsővezetőjeként elnökségi tag volt, pénzügyi igazgatóként felügyelte a vállalat pénzügyeit. Sokáig autóztak Bécsben, mire egy új lakóparkhoz értek, ahol az autóbejáró elektromos kapuja mintha megismerte volna az autót, automatikusan már messziről kezdett kinyílni. Egyszerre luxusban találták magukat a lányok. A park rendezett, kerti világítással, autóparkolókkal, öntözőrendszerrel, növényekkel volt tele. Az autó beállt egy számozott helyre.

– Megérkeztünk – mosolygott Ágnes.

– Húha, nagyon szép – ragadtatta el magát Anikó, Evelin nem szólt semmit.

A kétszintes házban egy nyolc személyes lift volt, hirtelen nem is értették a lányok, hogy erre a pár lakóra minek lift, pláne ekkora és a második emeletig, de a jót hamar megszokja az ember. A második emeleten penthouse lakások voltak, óriási teraszokkal és jellemzően négy vagy öt szobával. Ágnes kinyitotta az ajtót, és egy luxuslakásban találták magukat.

– Helyezzétek magatokat kényelembe, kicsim, hozzákérlek törülközőket a lányoknak! – fordult Lolához Ágnes.

A lányok a nappaliban dobták le a cuccukat, Mici pedig azonnal elindult felfedezni az új környezetét, és láthatóan ő is elégedett volt a látottakkal.

– Ági néni, nézett híreket tegnap este vagy ma reggel? – fordult Ágneshez Anikó.

– Félfüllel szoktam hallgatni kávéfőzés közben, miért?

– Volt valami autópályás hír, nem emlékszik ilyenre?

– Ott minden reggel öntik a *staukat* – utalt Ágnes a dugókra németül –, sokszor percekig sorolják, hol állt be forgalom.

– Nem annyira a forgalomjelentésre gondoltam...

– Hanem?

– Valami *rendkívüli* esemény az autópályán – nyomta meg a szót Evelin.

– Nem, ilyesmi biztos nem volt, arra felfigyeltem volna.

– Tessék a törülközők – udvariasan nyújtotta át Lola a lányoknak a két nagy, fehér, puha anyagot.

– Belekeveredtetek valamibe? – kérdezte bizonytalanul Ágnes.

– Lehet – vágta rá Anikó, vele egy időben Evelin az mondta, nem.

– Akkor szedjétek rendbe magatokat, aztán megbeszéljük – intett a fürdőszoba felé Ágnes.

A lányok lesütött szemmel ültek a nappaliban, egymás mellett, egy sarokgarnitúrán, Ágnes velük szemben, Lola az ölében.

– Figyelek... – mondta nyomatékosan Ágnes.

Elmondták a lányok, hogy Budapesten találkoztak, de a hajléktalanszálló a feledés homályába merült a történetük elejéről. Aztán elhatározták, hogy nem akarnak Magyarországon maradni, hanem eljönnek ide és megkeresik Ágnest, abban a reményben, hogy itt Ausztriában majd esetleg a segítségével új életet tudnak kezdeni.

– Értem, és hogy jön ide az autópálya?

– Stoppal jöttünk, mert le voltunk égve – vallotta be Anikó.

– Ez ebben az életkorban még gyakran előfordul – mintha Ágnes fiatalkorára utalt volna mosolyogva – és ki vett fel titeket, egy jóképű fiúka?

– Azt éppen nem mondanám – kezdett bele Anikó, de hirtelen Evelin vette át a szót.

– Egy náci, barom állat vett fel minket, aki egy parkolóban megállt pisálni, a drágám is kiszállt, elment WC-re – itt megfogta Anikó kezét, de mielőtt

folytatta volna a vehemensen megkezdett mondatot, Ágnes közbeszólt.

– A drágám? – vetette fel csodálkozva a kérdést, mintha az egész történetben ez lenne a legmeglepőbb kifejezés eddig.

– Igen, szeretik egymást – kotyogott közbe Lola.

– Aztán az a barom nekiesett Anikónak, én meg lecsaptam – folytatta ugyanolyan gyorsan Evelin a történetet.

– Lecsaptad?

– Egy vasdarabbal agyonütöttem, azt hiszem – mondta Evelin.

– Utána hogyan jutottatok el Bécsbe? – mintha Ágnes átsiklott volna egy kvázi emberölésen.

– Evelin vezetett.

– Van jogosítványod?

– Nincsen, de az autó benzinnel megy.

– Te jó isten! Szép történet gyermekeim – mondta lassan Ágnes, majd felkapta a telefonját, ráment a közösségi médiaoldalakra, és elkezdte böngészni a híroldalakat.

Sehol nem volt szó a gyilkosságról. Nem talált erről semmit, vagy még ott fekszik az árokban valahol, vagy túlélte, és nem lett belőle akkora hír. Tulajdonképpen mindegy is, mert tudta a lányokat így is, úgy is keresni fogják, mert lecsapták, és otthagyták a fickót a parkolóban az autóját meg ellopták.

Ágnes elment dolgozni, útközben Lolát beadta az iskolába, a lányok pedig otthon próbálták kiheverni az elmúlt napok eseményeit. Kimosták a ruháikat, és gyakorlatilag felfalták a hűtőszekrény tartalmát. Micikének találtak egy kosarat és egy plédet, így ő is kényelembe helyezhette végre magát. Figyelték az összes híradást a televízióban és az internetet is pörgették, de semmi utalás nem volt arra, amitől nagyon féltek. Ez bizonytalanságban tartotta őket, nem tudták mire számíthatnak.

Ágnes és Lola késő délután értek haza, megvacsoráztak, és mindannyian lefeküdtek aludni. Lola mindig nagyon sokáig aludt, és Ágnes csak az utolsó pillanatban keltette fel reggel, mert tudta, hogy így is mindig fáradt az iskolában, de ezen a reggelen Lola magától ébredt, átsétált a lányok szobájába, és befurakodott közéjük az ágyba. Evelin megmozdult, lassan kinyitotta a szemét.

- Lola, korán van még, miért nem alszol?
- Nem tudok aludni.
- Miért nem, rosszat álmodtál?
- Nem tudom, furcsa álmom volt.
- El szeretnéd mesélni? – erre már Anikó is felébredt.

A két lány meredten bámulta a tízéves, kis szöszki kislányt, aki törökülésben ült az ágy tetején, gyűrögetve pizsamája ujját és izgatottan kezdett bele az álmának elmesélésébe.

- Veletek álmodtam, azt hiszem.
- Meglepő némileg, ilyen rövid ismeretség után – csodálkozott Anikó.

Üldöztek titeket, valami ereszcatornából ömlött az esővíz, aztán egy autó elvitt mind a kettőtöket. Aztán egy nagy teremben voltam, ahol sok egyformán öltözött ember volt, ti pedig elöl álltatok egy pódiumon. Utána arra emlékszem, hogy valami nagyon szorított, de titeket láttalak akkor is, hogy valami helyen voltatok, ahonnan nem tudtatok kiszabadulni, vagy kijönni. Utána betakarják egy zöld lepellel Anikót, majd feltűnt egy kereszt és magához ölelte Jézus. Felhők felett repült egy idegen városba, ahol már vártak rá. Anikó mindenféle csillogó ruhákban járkált és nagyon sok ember szerette. Minden fehér lett, az egész világ fehérbe öltözött és boldogság vett mindenkit körül. Le is írtam nektek – egy-egy szívecske alakú papírt nyújtott át mindkettőjüknek.

– Brggh – rázkódott meg Anikó. – Hát vannak benne bizarr részek nem mondom, de ez csak egy álom, Lola. Sokszor álmodunk, szinte minden este

valami furcsaságot hoz elő az agyunk, hogy az eseményeket fel tudjuk dolgozni, amik napközben történtek velünk.

– Ezek még nem történtek meg Anikó, hiszen egy napja ismerjük csak egymást, mit kéne ezen az agyamnak feldolgoznia?

– Ezzel nem tudok vitatkozni, drágám! – ölelte át Anikó Lolát.

– Tudjátok, sokszor az álmok valósággá válnak ám! Ezeket tudjátok, hogy hívom?

A két lány meredten nézett a kislányra és várták a rejtvény megoldását.

– *Álomvalóság* Ti buták! – ezzel Lola csinált egy hátra bukfcenet az ágyon és visszaszaladt a szobájába.

2023. december – Bécs

Ágnes Lolával ezen a reggelen is elment munkába és a kislányt elvitte az iskolába, a lányok megint otthon maradtak. Nem nagyon mertek kimenni az utcára, nehogy egy járőr igazoltassa őket, vagy belekeveredjenek valamilyen balhéba.

A kapucsengő nagyon hangos, szinte szirénázó hangon szólalt meg hirtelen, amitől mindketten összereztek.

– Mi legyen? – kérdezte Anikó Evelin felé fordulva.

– Semmi, maradjunk csendben, mi itt sem vagyunk.

– Várj, óvatosan kinézek a teraszról! – Anikó lábujjhegyen ment ki a teraszra, a fal mellett lenézve a kapuhoz, látta, hogy egy sportos, ballonkabátos férfi áll a kaputelefon tábla előtt, és szorgalmasan telefonál valakivel. Hevesen bólogatott, feltehetően a vonal másik oldalán lévő embernek, aki ezt úgysem láthatta, aztán megfordult, és a parkolóban álló autóhoz ment, amivel elhajtott.

– Ki a fene lehetett ez? – kérdezte Evelin türelmetlenül.

– Nem tudom, egy férfi volt, telefonált valakivel, aztán elment.

– Felhívjuk Ágneset?

– Ne, majd, amikor hazajön, akkor megkérdezzük.

Amíg nem ért haza Ágnes és Lola, addig már nem történt semmi említésre méltó, a férfi sem jött vissza, és a hírekben sem voltak benne, amennyit megértettek a német nyelvű híradásokból. Hat óra körül aztán hazaértek Ágnesék végre, és vacsorához készülődtek, amikor újra megszólalt a kaputelefon. Mindannyian megálltak az asztalterítésben.

– Vártok valakit? – fordult Ágnes felé Evelin.

– Nem – mondta Ágnes és megremegett a szájaszéle.

A kaputelefon újra megszólalt, Ágnes odasétált, felvette a kézibeszélőt, és halkán beleszólt. Hallgatott, sokáig nem szólalt meg, aztán mondott valamit

németül, amit a lányok nem értettek.

– Itt van a rendőrség, feljönnek, és beszélni akarnak velem.

– Mit akarnak, minket keresnek? – esett pánikba Anikó.

– Nem mondták, csak annyit, hogy fel akarnak – és valaki már kopogott is az ajtón – jönni – fejezte be a mondatot.

– Menjetek be a nappaliba, beengedem őket – a lányok behátráltak a nappaliba és leültek a kanapéra.

Ágnes kinyitotta az ajtót, de borzasztó nagy robajjal vágódott az ajtó a falnak, aztán több férfi hangosan németül kezdett el kiabálni és benyomultak a lakásba.

– Futás! – ordította Evelin, és óriási léptekkel megindult a terasz felé, nyomában Anikóval, aki elesett a dohányzóasztalban, és a földre került, mire feltápáskodott, már két fegyveres rendőr állt felette, és valamit németül hadartak a fülébe, amiből egy szót sem értett. Megbilincsték és felállították.

Evelin a teraszra futott, és kinézett a korláton. Egy ereszcatorna futott le a terasz mellett és beugrott neki, hogy nemrég egy ismert magyar politikus is ezt a menekülési utat választotta, igaz az nem sült el annyira jól, de neki sem volt más választása, ezért vett egy nagy lendületet, majd átugrott az ereszre, lecsúszott rajta a földre, de az érkezéstől hanyatt esett. Ezek az ereszek nem menekülésre valók – állapította meg magában. Talán megmozdíthatta az ereszcatorna illesztéseit, mert ahogy földet ért, a csatorna végéből az esővíz hatalmas robajjal távozott, elsőnek egy madárfészket kimosva magából. Talpra ugrott, de addigra már három rendőr állt körülötte és az egyik egy bilincset kattintott a csuklójára, a háta mögött. Németül elhadarta a jogait, majd mutatta, hogy merre induljon el az autók felé. Lola és Ágnes az ablakból nézte végig az akciót. Lola sírt, Ágnes magához ölelte a kislányt, Mici pedig aggódva figyelte kis gazdáját, ahogy az autó felé vitték a rendőrök.

Üldöztek titeket, valami ereszcatornából ömlött az esővíz, aztán egy autó elvitt mind a kettőtöket. – motyogta az Álomvalóságot Lola maga elé.

– Újra autós kaland jön, szívem, csak most nem én fogok vezetni! – köszönt be Anikónak Evelin, aki már a hátsó ülésen ült megszeppenten és megbilincselte kézzel.

A civil rendőrautóba beugrottak a rendőrök, és elindultak a bécsi kerületi rendőrkapitányság felé. Egy terembe vezették a lányokat, ahol már több, hasonló korú fiatal lány várakozott felsorakozva egy vonalban, azonosítókkal megjelölt táblákkal a kezükben. Anikót és Evelint beállították a sorba, majd kinyílt az ajtó, és a tükörfal másik oldalára betoltak egy férfit tolókocsiban. András fején nagy kötés volt, és kissé zavartan nézett körbe a teremben.

– Azonosítani tudja a támadóit? – kérdezte magyarul egy nyomozónő Andrást.

– Ők ugye nem látnak engem?

– Nem, ők nem látják magát.

– Igen ő, és a másik ő volt – mutatott Anikóra, és Evelinre.

– Rendben, vezessék ki őket, először a szőke nővel szeretnék beszélni – mondta a rendőrnő, azzal mindenkit kivettek a teremből.

Anikót bevezették a kihallgatóhelyiségbe, ahol csak egy asztal volt, egymással szemben pedig két szék. Leült a székre, egy gyors fejmozdulattal hátra dobta a haját, és várakozott. Az idő lassan telt, arra gondolt, vajon mi lehet Micivel Ágneséknél, de tudta, hogy jó helyen hagyta kis kedvencét. Az ajtó kinyílt, és egy nő lépett be rajta.

– Jó napot kívánok! Kuntz őrnagy vagyok – mondta a nyomozó, aki kiválóan beszélt a magyar nyelvet.

A nyomozó gyorsan ismertette Anikóval, hogy milyen ügyben folyik a nyomozás, miért van itt, milyen jogai vannak és azt, hogy tanúként hallgatják ki.

– Jó napot, Keresztúri Anikó, az áldozat - tette hozzá nyomtatékot adva általa vélt szerepének az ügyben.

– Keresztúri József – javította ki a nyomozónő.

– Papíron igen, az életben nem.

– Transznemű?

– Ez milyen szempontból érdekes az ügyben?

– Lehet, hogy lesz még jelentősége, másrészt azért vagyunk, itt, hogy kiderítsük ebben az ügyben ki az áldozat, és ki az elkövető, kérem, ezt bízva ránk.

– Én egész életemben csak áldozat voltam eddig – mondta lemondóan Anikó.

– Kérem, mondja el mit történt az autópálya parkolóban.

– Megálltunk egy pihenőben, a férfi kiszállt és elment WC-re.

– Egyedül szállt ki?

– Igen, akkor mi még bent ültünk az autóban.

– Kikkel ült bent az autóban?

– Evelinnel és Micivel.

– Ők milyen kapcsolatban vannak önnel?

– Bensőséges – mosolygott Anikó.

– Az mit jelent egészen pontosan?

– Evelin a barátnőm, Micike pedig a cicám.

– Értem, kérem, folytassa!

– Kicsit később én is kiszálltam és elmentem WC-re.

– Evelin is?

– Ő aludt tovább az autóban.

– Utána mi történt?

– Mikor kijöttem a mosdóból, az épület előtt dohányzott a férfi, én elmentem kezet mosni a kinti vízcsaphoz, mert bent csak hörgés volt.

– Hörgés? – kapta fel a fejét a nyomozó megismételve a szót.

– Ja, csak a vízcsap hörgött, ne essen pánikba!

– Értem – mondta megkönnyebbülten Kuntz –kérem folytassa.

– Aztán nekem ugrott az a barom, megmarkolta a fenekem, utána a mellemet és pofonvágott. Utána valahogy sikerült tőkön rúgnom, és nekiesett a vízcsap betonjának.

– Fejjel?

– Nem tudom, valahogy elesett... - csinált úgy Anikó, mintha emlékezni próbált volna az esetre.

– Evelin bent ült az autóban végig?

– Igen, aludt.

– Maga mit csinált ezután?

– Szaladtam az autóhoz.

– Megnézte a férfi sérüléseit?

– Nem akartam én nézegetni, eleget láttam addig is azt a rohadékot!

– Utána mi történt?

– Odaszaladtam az autóhoz. Felkeltettem Evelint, elmondtam mi történt, aztán megegyeztünk, hogy lelépünk.

– Tehát elmondta neki, mi történt.

– Igen elmondtam, baj?

– Ki vezette az autót Bécsbe?

– Evelin, én nem tudok vezetni.

– Van még valami, amit az esettel kapcsolatban el szeretne mondani?

– Nem, nincsen más.

A nyomozó felállt, Anikót kivezették a szobából. Kuntz egy kávéért ment az automatához, ahol egy fiatal rendőr éppen próbált a gépből egy kis koffein adagot kinyerni.

– Hogy ment?

– Nem tudom, mintha bizonyos részletek még nem állnának össze.
Meghallgatjuk, mit mond a szerelme.

– Szerelme? A másik csaj?

– Igen

– Aztán megkérdezzük a macskát is? – kérdezte nevetve a fiatal rendőr.

– Igen, talán csak ő mondja el majd az igazat – sóhajtott Kuntz, és elindult a kihallgatószoza felé, ahol Evelin már ott ült ugyanabban a székben, ahol Anikó fél órával ezelőtt.

A kihallgatás menete ugyanúgy zajlott, ahogy Anikó esetében, a kötelező tájékoztatás után a nyomozónő megkérte Evelint, hogy mondja el, mi történt az autópálya parkolóban.

– Fogalmam sincs – vágta rá Evelin.

– Ön mit csinált, amikor az autó a parkolóban volt?

– Aludtam.

– Látott, hallott valamit?

– Ön álmában szokott látni, hallani valamit?

– Kérem, a kérdésre válaszoljon!

– Nem.

– Átaludta azt az időt, amíg a parkolóban voltak?

– Igen.

– Ön vezetett Bécsbe?

– Igen.

– Hogyan keveredett a volánhoz?

– Anikó keltett fel és mondta, hogy azonnal indulnunk kell.

– Nem kérdezte, hol van a férfi, aki eddig vezetett?

– Nem.

– Nem gondolt arra, hogy miért hagynák ott a parkolóban egyedül a férfit?

– Annyira nem aggódtam érte, egy náci seggfej volt Anikó szerint.

- Náci seggfej?
- Furcsa náci nézetei voltak a kisebbségekről.
- Térjünk vissza történetre. Szóval, otthagyták a férfit a parkolóban?
- Bezony ott! – mondta Evelin kajánul.
- Önnek van jogosítványa?
- Egyszer már majdnem lett.
- Van vagy nincsen?
- Még nincsen.
- Akkor miért vezette az autót?
- Vészhelyzet volt.
- Vészhelyzet?
- Igen, menekülés.
- Mi elől menekültek?
- Inkább ki? – nyomatékosította a különbséget Evelin.
- Azt mondta, nem látta a férfit a parkolóban, akkor miért menekültek előle?
- Anikó rémulten azt mondta, hogy menekülünk, én pedig menekültem, vele együtt.
- Nem is kérdezte miért?
- Nem.
- Később sem?
- Nem.
- Ön szerint mennyivel ment lakott területen, amikor beérkezett Bécsbe?
- Hm...hatvankettő? Jó, esetleg hatvanhárom lehetett... nem tudom, nem néztem a száguldásmutatót.
- Ez a baj Evelin, hogy a „száguldásmutató” – tette ki az idézőjeleket a rendőr a kezével – száznyolcvanhárom kilométer per órát mutatott volna, ha odanéz. Legalábbis a sebességmérő kameráink ezt rögzítették.

– Az kizárt bírónő!

– Nyomozó vagyok, a bíróság később jön majd.

– Mindegy, az a roncs nyolcvannál többet nem tud menni, az tuti! – mérgelődött Evelin. – Azt is el kell mondanom, hogy egy fekete bőrű srác fizetett nekünk vacsit és reggelit?

– Nem, az már nem hiszem, hogy az ügy része lenne, de ez nagyon nemes és kedves cselekedet.

– Van még valami, amit el szeretne mondani?

– Inkább kérdezni.

– Parancsoljon

– Hogy van Mici?

– A macska?

– Igen ő.

– Nem tudom, ő ott maradt a nagynéninél, őt nem hoztuk be. Egyelőre ártatlannak tűnik az ügyben. Még valami?

– Nincs más – rázta meg a fejét Evelin.

– Rendben, az örök visszakísérik a fogdába, a nyomozás tovább zajlik, ha bármi kérdésünk lesz, akkor újra beszélünk, vagy ha eszébe jutna valami, kérem szóljon.

Külön fogdahelyiségben tartották a lányokat aznap este.

– Nagy András?

– Igen.

– Kuntz nyomozó vagyok.

– Örvendek – mondta a férfi kis kételkedéssel a hangjában, hogy ilyen körülmények között találkozik egy csinos nővel.

– Kérem, mondja el, mi történt az autópályaparkolóban!

– Megálltam pisilni, elmentem WC-re.

- Egyedül ment?
- Igen, elég felnőtt vagyok már – kuncogott András.
- Úgy értem, a lányok közül ment valaki magával?
- Nem.
- Volt valaki még a parkolóban?
- Nem, teljesen üres volt.
- A lányok kiszálltak?
- Később a szőke igen, talán WC-re ment ő is.
- Beszélgettek?
- Igen, egy kicsit beszélünk.
- A másik lány is ott volt a beszélgetésnél?
- Nem, ő gondolom az autóban volt.
- Dulakodott a szőke lánnyal, hozzáért, megfogta?
- Én nem fogtam meg, rusnya az a csaj nagyon.
- Utána mi történt?
- Nem emlékszem semmire, valaki iszonyú erővel, hátulról fejbe vágott.
- Valaki fejbe vágta, vagy meglökték, elesett és beütötte a fejét?
- Azt hiszem, fejbe vágta, de nem emlékszem semmire.
- Nem biztos benne?
- Nem.
- Utána mi történt?
- Magamhoz tértem. Egy kamion kerekét láttam magam előtt ahogy feküdtem a földön, aztán a kamionos behozott a kórházba, megröntgeneztek, és feljelentést tettem.
- Igen, nagy szerencséje volt, úgy tűnik enyhe agyrázkódással megúsza, legalábbis a jelentés szerint.
- Még eléggé fáj a fejem és szédelgek...
- Pár nap múlva elmúlik.

– Hol van az autóm?
– A rendőrségi telepen, lefoglaltuk.
– Visszakaphatom?
– Ha előbb velem jön és együtt átnézzük.
– Te jóisten, a tyúkok összetörték?
– Nem, szerencsére nem tört össze, egyben van.
– Akkor mit nézzünk meg rajta?
– Ön mit szólna ahhoz, ha egy fekete, meleg kiszolgáló srác adná ki önnek a hamburgert egy gyorsétteremben? – kérdezte váratlanul Kuntz, András kérdését meg sem hallva.

– Kicsoda? Micsodát?
– Feketebőrű, meleg férfi a hamburgert – tagolta lassan a nyomozónő.
– Hogy jön ez ide? Mi köze van az ügyhöz?
– Válaszoljon, kérem, a kérdésre!
– Hm, biztos a kukába dobnám azonnal.
– Bedobná a hamburgert a kukába?
– Persze, utána a srácot is!
– Jöjjön, kimegyünk az autóhoz! – az Opel kicsit viharverten állt a rendőrségi udvaron.

– Kérem, nézze át az autót, hogy minden megvan-e benne!

A férfi kinyitotta a csomagtartót, ahol amúgy sem nagyon tárolt semmit, benézett a defektjavító készlethez, az is megvolt. Kinyitotta a hátsó ajtót, benézett az első ülések alá, kinyitotta a kesztyűtartót, kotorászott benne, majd felegyenesedett.

– Minden megvan? – kérdezte türelmetlenül a nyomozó.

– Nincsen.

– Mi hiányzik?

– A kerékkulcs, amivel az autó kerekeinek a csavarjait lehet kilazítani.

– Hol volt a kerékkulcs?

– Ott, az első ülés alatt.

– Értem, köszönöm.

– Elmehetek?

– Igen.

– Mármint az autóval?

– Igen, azzal is, de kérem legyen elérhető, a várost nem hagyhatja el, továbbá adja meg a bécsi tartózkodási címét, és telefonszámát a kollégáknak – mondta a nyomozó, mert bár addigra minden nyomot levettek és rögzítettek az autóban, de még szükség lehetett a férfi vallomására.

– Rendben.

Az autópálya parkolóban ugyan voltak biztonsági kamerák, de a felvételeken Kuntz nyomozó nem tudott semmit kisilabizálni, mert óriási köd volt és esett a hó. A kamerák felvételei használhatatlanok voltak. A gyorsétterem kameráinak a felvételeit már bekérték az étterem tulajdonosától, ahol András autóját a rendőrség megtalálta. Ma estére ígérte a tulajdonos, hogy elküldi. A nyomozás úgy tűnt, hogy ezen a ponton megrekedt.

Mivel a parkoló kameráinak felvételei nem adtak semmilyen plusz információt, szemtanú sem volt, a rendőrséget pedig nem hívták ki, így a helyszínt sem tudták biztosítani. A nyomozás András feljelentésére indult meg. A két lány egybehangzóan állította, hogy Evelin nem szállt ki az autóból, de hogy az eltűnt kerékkulcsnak vajon hogyan lehet köze az egészhez, az egyelőre még nem állt össze benne. Ha egyáltalán van valami köze...

– A postája, Kuntz nyomozó! – szólt be a szobájába egy fiatal rendőr, és az őrnagy kezébe nyomott egy barna zacskót.

– Köszönöm Ottó!

Feltépte a csomagot, egy pendrive esett ki belőle és egy levél.

Tisztelt Nyomozónő!

Mellékelten küldöm az elmúlt három nap összes kamerájának a felvételeit, ahogy kérte.

Üdvözlettel

Marc Marloir

Balbur The King étteremtulajdonos

A pendrive-ot becsúsztatta a gépébe, és megnyitotta a mappákat. A felvevő automatikusan rendezte idő szerint a felvételeket, minden napot egy külön mappába. Azt a mappát nyitotta ki, amelyik napon az autó a parkolóba érkezhett. Rákattintott a fájlra és az éjszaka is tökéletes, színes képet rögzítő kamerafelvételeken elkezdte keresni az autót. Intelligens keresőbe kijelölte azt a helyet, ahol az autót nagyjából megtalálták és rányomott a keresés gombra.

Rövid homokórázás után a felvétel megállt, pont ott, ahol látszott, hogy az autó beáll a parkolóba. 22 óra 10 perc volt. A lányok az autóban beszélgettek pár percig, aztán a rövidhajú lány, kiszállt az autóból kezében egy tárggyal, a Duna korlátjához ment és behajította a vízbe. Megállította, visszatekerte a felvételt, kikockázta és kinagyította, vajon mit tart Evelin a kezében. Egy autós kerékkulcs volt. Úgy érezte Kuntz, hogy egy nagy lépéssel közelebb vannak a megoldáshoz.

– András, nézze meg ezt a képet, kérem. Ez az a kerékkulcs, ami hiányzott?

– Kuntz nyomozó egy képet tolt a férfi elé, amin kinagyítva látszódott a vasdarab.

– Igen, úgy tűnik, habár ezek teljesen egyformák, mondjuk úgy, hogy ilyen volt az enyém is.

A következő képen már rajta volt Evelin is ahogy éppen bedobja a vasdarabot a Dunába és az autó is.

– A felvételen látható autó az öné?

– Igen, az enyém.

– Köszönöm szépen.

Aznap délután Evelinnek is megmutatta a képeket a nyomozó.

– Kérem, nézze meg ezeket a felvételeket!

– Evelin hosszasan nézegette a képeket, rakosgatta őket jobbról-balra, balról-jobbra.

– A felvételeken ön látható.

– Ez kérdés vagy állítás? – bizonytalanodott el Evelin. – Megválaszolhatom, de azt hiszem ez elég egyértelmű nem?

– Miért dobta be azt a kerékkulcsot a Dunába?

– Mérges voltam.

– Ennyire? Amikor mérges, akkor kerékkulcsokat dobál folyókba? – mosolyodott el Kuntz – Mi dühítette fel ennyire Evelin?

– Minden.

– Mi az, amit kihagyott a történetből az első alkalommal Evelin?

– Miből gondolja, hogy bármit kihagytam?

– Evelin... – nézett mélyen a nyomozónő a lány szemébe –, én nem ma kezdtem ezt a szakmát. Több ezer ügyet megoldottam már, és tudom, hogy valami még hiányzik ebből a történetből.

– Igen, agyoncsaptam azt az állatot! – tört ki megkönnyebbülten Evelin, és sírva fakadt.

– Értem.

– Meg akarta erőszakolni Anikót, ott állt felette, már a sliccét akarta lehúzni, amikor odaértem, én pedig fejbekólintottam. Azt nem is tudom, hogy örülök-e, hogy túlélte, vagy jobb lett volna, ha az ilyen állat megdöglök ott, a havon. Utálok az összes, rohadt férfit.

– Az önbíráskodás büntetendő. Van ügyvédje Evelin? Értesítjük a családját is. Most következik a bírósági szakasza az ügynek.

– Nincsen, és kérem, a családomat ne értesítsék! Nagykorú vagyok már!

– Azt tudja, hogy a magyar rendőrség eltűnt személyként körözi? Ebben az esetben kötelességünk a budapesti hatóságot értesíteni.

– Eltűnt személyként? Én itt vagyok, nem tűntem el.

– Az édesapja bejelentést tett a magyar rendőrhatalomnál.

– Mi a fene, hiányzom neki? – döbönt meg Evelin.

– Lesz ügyvédje?

– Nem tudom, fogalmam sincsen.

2024. január – Bécs, bíróság

A karácsonyi ünnepek szomorúan, és gyorsan elteltek. Anikó szabadlábbon védekezhetett, és Ágnesnél lakott, de nem hagyhatta el a várost. András egy panzióban töltötte ezt a pár napot, ő sem hagyhatta el Bécset, Evelin pedig előzetesen volt. Mindenki a bírósági tárgyalást várta, ami január tizedikére volt kitűzve, a bécsi, központi bíróságon. Evelin apja és anyja már Bécsben töltötte az ünnepeket, és Sándor a legjobb ügyvédet hozta magával Budapestről. Örült annak, hogy lánya végre előkerült, de azt nagyon sajnálta, hogy ilyen körülmények között.

– Evelin, látogatója jött! – mondta Kuntz a magánzárkában tartott Evelinnek.

– Nem akarok látni senkit!

– Az apja és az anyja van itt Evelin, beszélni szeretnének önnel.

– Nagyszerű, de én meg nem szeretnék velük. Egy beszélgetéshez tudomásom szerint két fél kell, és jelen esetben ez a feltétel nem teljesül, hiszen csak egy félre korlátozódik.

– Egy ügyvéd is van velük, Evelin.

– Ügyvéd?

– Igen, az ügyvédje, legalább vele beszéljen!

– Rendben, az ügyvéd jöhet.

– Akkor jöjjön, kiviszem a beszélőre.

Evelint bilincsből vitték ki egy helyiségbe, ahol egy plexilap választotta el a beszélgető feleket. Lehuppant a székbe, majd egy nő jelent meg a másik oldalon.

– Jó napot kívánok, Evelin. Dr. Balla Teodóra vagyok, büntetőjogi ügyvéd.

– Jó napot – mondta megtörve Evelin.

– Evelin, önt az ügyész súlyos testi sértéssel vádolja.

– Ha agyoncsapok egy perverz állatot, az súlyos testi sértés?

– Azt, hogy ki a perverz állat ebben az ügyben, a nyomozóhatóság dolga kideríteni és bizonyítani, az agyoncsapás pedig jelzők nélkül is bűncselekmény.

– Mi lehet a büntetés?

– Ha az okozott sérülés vagy betegség nyolc napon túl gyógyul, az elkövető súlyos testi sértés büntette miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel sújtható – mondta fel gépiesen a büntetőtörvénykönyv ide vonatkozó részét az ügyvéd.

– Olyan sokáig gyógyul? Hiszen nem is lett semmi baja.

– Még mindig tolokocsiban van, részleges emlékezetkieséssel, fejfájással, szédüléssel. Örüljön annak, ha nem lesz maradandó a sérülés, amit okozott, mert akkor öt év is lehet a büntetése.

– Maga mit fog tenni? Azért van itt, hogy innen kivigyen ugye?

– Mindent megteszek. Ami segíthet önnek, hogy nincsen priusza és hogy beismerő vallomást tett. Súlyosbító tényező lehet, hogy segítség nélkül otthagyták, illetve a gyorsajtás a városban, az már csak bonbonmeggy az egész tetején, hogy mindezt jogosítvány nélkül!

– Ennyi? – kérdezte elmélázva Evelin, visszaidézve az eseményeket.

– Van még más is, amit nem mondott el? Nem elég ez? Elég meló lesz ez is, hogy kihúzzam ebből a szarból!

– És kihúz?

– Igyekszem, azért fizet az apja, nem is keveset.

A tárgyalóterem megtelt, nyilvános tárgyalás volt. Elöl ült Evelin bilincsben, mellette Anikó ugyanabban a sorban, a sor szélén ült András egy jól szituált ügyvéddel. Pár sorral hátrébb foglalt helyet Ágnes és Lola, a kislány mellett egy kosár, amelyből egy cicafej kereste gazdikáját folyamatosan.

Mit mondasz, édesem? – fordult oda Ágnes Lolához, aki maga elé motyogott valamit, miközben Mici fejét simogatta.

Az Álomvalóságot, anya – és felidézte Lola az ide vonatkozó részt az álmából: „Aztán egy nagy teremben voltam, ahol sok egyformán öltözött ember volt, ti pedig elöl álltatok egy pódiumon. Utána arra emlékszem, hogy valami nagyon szorított, de titeket láttalak akkor is, hogy valami helyen voltatok, ahonnan nem tudtatok kiszabadulni, vagy kijönni.”

– Ezt a helyet és tárgyalást megálmodtad drágám?

– Azt hiszem igen, de nem csak ezt, sokszor álmodom, sok mindent – mosolygott sejtelmesen Lola.

– Miért mosolyogsz, drágám, ez komoly helyzet, Evelint egy komoly bűncselekménnyel gyanúsítják. Ez nem vicces! – kanyarította a mondat végét elég szigorúra Ágnes.

– De jó vége lesz és ez a lényeg!

– Jaj, honnan tudod, talán te vagy a bíró?

– Nem, én nem vagyok bíró, Álmodó vagyok, és tudom, hogy minden jóra fordul, anya. Bízz bennem!

– Jól van drágám – mondta Ágnes, aztán megsimogatta Lola arcát, mint aki ráhagyja lányára azt a mesevilágot, amiben él. Vajon tényleg mesevilág? Vajon létezik, olyan, hogy *Álmodó*? – kérdezte magában.

A bíró tolmács segítségével, újra meghallgatott mindenkit. András végül a molesztálást is beismerte Balla ügyvédnő furfangos és csavaros kérdései után, sőt arra is rávezette a bírót, hogy itt igazából önvédelem történt, pontosabban Anikó védelmében történt Evelin bűncselekménye. Egy óra szünetet rendeltek el. Az ítéletet legépelte a törvényszolga, majd hivatalos fordításban a kirendelt tolmács olvasta fel magyarul:

A bíróság meghozta az ítéletét a 2023. december 14-én A4 autópálya schwechati pihenőjében elkövetett bűncselekménnyel összefüggésben:

Temesi Evelin gyanúsítottat súlyos testi sértésért, segítségnyújtás elmulasztásáért a bíróság két év börtönbüntetésre ítéli, melyet öt év próbaidőre felfüggeszt, valamint jogosítvány nélküli személygépkocsi vezetésért és sebességhatár jelentős túllépéséért négyezer euró büntetés megfizetésére kötelezi. A bíróság figyelembevette az ítélet meghozatalánál a vádlott büntetlen előéletét és a beismerő vallomását.

Keresztúri József gyanúsítottat egy év börtönbüntetésre ítéli, melyet két év próbaidőre felfüggeszt segítségnyújtás elmulasztásáért. A bíróság figyelembevette az ítélet meghozatalánál a vádlott büntetlen előéletét.

Nagy Andrászt nemi erkölcs elleni erőszak kísérletében és kisebbségek elleni gyűlöletbeszéd vádjában bűnösnek találta, ezért egy év börtönbüntetésre ítéli, melyet három év próbaidőre felfüggeszt.

Az ítéletek ellen senki nem kívánt fellebbezni, így az ítéletek jogerőre emelkedtek, a tárgyalást a bíró berekesztette.

– Kérlek, várj meg minket Evelin, anyáddal szeretnénk veled beszélni – rohant a bíróság épülete előtt lánya után Sándor.

– Én viszont nem szeretnék – szólt hátra sem pillantva Evelin.

– Hallgass meg minket, gyere haza velünk Budapestre, aztán visszamegyünk Maldívrá.

– Köszönöm szépen, én többet nem ülök bele abba a repülőbe, és Maldívrá is majd saját pénzemből megyek. Ronnie-t hozzátok nekem haza, csak annyit szeretnék kérni.

– Ne felejtse el Evelin, hogy apád fizette ki a négyezer euró bírságot és Budapest legdrágább védőügyvédjét – emlékeztette őt anyja.

– Nagyon hálás vagyok, remélem kijött a speciális gazdasági műveleteiből! – mondta erős gúnnyal a hangjában Evelin – vissza fogom fizetni hamarosan.

– Itt maradsz ezzel a sráccal, aki nőnek adja ki magát, meg egy macskával? Ágnes nagynénédre sem támaszkodhatsz örökké! Állj a saját lábadra végre!

Azon Evelin is elgondolkodott, hogy Anikó – aki tulajdonképpen József, ahogy pár perccel ezelőtt a bírótól megtudta – valójában kicsoda, és kit csókolgatott, ölelgetett eddig, de úgy gondolta, ez egy másik kör lesz majd, amit nem a szüleivel kell megvitatnia.

– Bízhatok rád, kivel vagyok és mit csinálok! Felnőtt vagyok már! – ordította szülei felé, sarkon fordult, faképnél hagyta őket a bíróság kapuja előtt és rohant Ágnes autója felé, amiben Anikó már Lolával és Micivel várt rá.

– Na mesélj, hallgatlak drágám, ki is vagy te? – kezdte faggatni Evelin Anikót a hátsó ülésre beugorva.

– Transznemű nő vagyok. Én nem csaptalak be, én nő vagyok.

– NŐ? – kérdezte hitetlenkedve Evelin. Mi van a lábad között? – kérdezte és durván elkezdett nyúlkálni Anikó lábai közé.

– Az van, ami neked! Hagyjál békén! Csalódtam benned! – kiabálta, kicsapta az ajtót, felmarkolta Micit, és kiszállt az autóból, mielőtt Ágnes elindult volna, és futásnak eredt.

– Na ezt jól elintézted - fordult Lola Evelinhez. Hogy te milyen hülye vagy – és elkezdte böködni Evelin mellkasát a mutatóujja hegyével.

Evelin torkán nem jött ki egy hang sem, kiszáradt. Lelkileg összetört. Sok volt neki egy napon a bírósági ítélet, a szüleivel való találkozás és Anikó nemi identitásának felfedezése. Ágnes megcsóválta a fejét és gázt adott.

Anikó futott, rohant ahogy bírt, mintha az igazáért, az életéért futott volna. Mici félve kandikált ki a kabátja alól, de sokszor inkább becsukta a szemét, vagy elbújt a kabát hajtókái mögé. A lány újra ott tartott, hogy nincsen hova mennie, annyi különbséggel, hogy egy idegen város utcáin szaladt, úgy, hogy a nyelvet sem ismerte. Elveszettnek érezte magát és elhagyatottnak. Megbánta, hogy eljött Evelinnel Bécsbe. Egy olyan helyre, ahol senkit nem ismert.

Amióta megkapta Nagy doktornőtől a szakvéleményét, azóta volt hormonterápián Anikó.

A transznemű nőknek egész életükben külső hormonpótlásra van szükségük. Ösztrogént a szervezetük nem tud előállítani megfelelő mennyiségben, így azt külsőleg kell különféle készítményekkel pótolni. Amíg Anikó nem jött el Bécsbe, addig otthon próbált az ösztrogénhez hozzájutni urológusoktól, endokrinológusoktól. Ezeket magánúton írják fel neki, nagyon sok pénzért, aztán teljes áron tudja kiváltani, amíg anyja támogatja néha pénzzel. Az állam semmilyen támogatást ebbe nem ad. Sem receptírásra, sem a készítményre. Ugyanazt kapja, melyet azok a nők, akik (menopauzális) ösztrogénhiányos állapottól szenvednek, és emiatt lecsökken az ösztrogénszintjük.

Ennek pótlására szednek vagy kennek ösztradiol tartalmú tablettákat vagy géleket. Anikó is ilyen gélt kap. A transznemű egészségügyi ellátás egyre nehezebben működik Magyarországon. Tulajdonképpen semmi nincsen tiltva, de mindent úgy alakítanak, hogy lehetetlen eljutni orvosokhoz, vizsgálatokhoz, hormonterápiához, és pláne nemi megerősítő műtétekre. Az egyetemeken nem teszik lehetővé az alapismeretek oktatását még fakultatív tárgyként sem.

Nincsen képzés, így remény sincsen arra, hogy valaha egyszer majd lesz néhány orvos, aki egyáltalán érti és tudja, hogyan kellene ellátni ezeket az embereket. Anikó magyarázza el a házi orvosának a laborlelet értelmezését,

mert a házi orvos nem ismeri a transznemű hormonterápia hatásait a szervezetre, hatásait a vérképre, a csontsűrűsége, a májra, és egyéb szervekre.

Anikó a korábban kiváltott hormongél tasakocskákból is az utolsókat használta el, ráadásul itt távol volt az otthonától. Segítségre volt szüksége, hormont kellett szereznie minél előbb. Ha nem kapja meg a hormonadagját, akkor a szervezetéből kiürül minden hormon és súlyos egészségügyi állapotba kerülhet, amit nagyjából úgy kell elképzelni, mintha egy cukorbeteg nem kaphatná meg többé az inzulin adagját.

Telefonjában újra megkereste Ágnes számát és remegő kezekkel nyomta meg a hívógombot. Evelinnel nem akart beszélni, de Ágnes mindig kedves volt hozzá.

– Halló – szólt bele Ágnes.

– Csókolom! Anikó vagyok! Hormonra van szükségem, nagyon gyorsan Ági néni, kérem segítsen!

– Hormonra? Rendben várj meg ahol vagy, érted jövök és megbeszéljük.

Ágnes elment érte autóval, felszedte Anikót egy plázában és egyből elvitte egy ismerősének az endokrinológusához. Anikó a váróban maradt Micivel, Ágnes bement az orvoshoz egyedül, hogy elmondja, miért jöttek és megkérdezze tud-e segíteni Anikónak az orvos, írna-e receptet. Sokáig volt bent, Anikó fészkelődött a széken, Mici is inkább körbenézett volna a közeli parkban. Nagyjából húsz percet várt Anikó, amikor Ágnes kijött az orvostól.

– Mit mondott Ági néni, ír nekem az orvos receptet?

– Nem drágám, sajnos nem tud írni. Magyarázott valami „off-label” dologról, mert nincsen olyan készítmény a világon, amit transznemű emberek kezelésére fejlesztettek, kutattak és gyártottak volna a gyógyszergyárok. Saját kockázatára írja fel ezeket a hormonokat ő is a transznemű pácienseknek és már többet nem tud bevállalni!

– Úristen, akkor most mi lesz Ági néni? Nekem hormon kell!

– Úgy gondolom, hogy minden orvosnak megvan a saját páciensköre, abba nagyon nehéz bekerülni. Interneten esetleg nem lehet ezeket megrendelni?

– Hát, lehet szerintem, de az feketepiaci hormonnak minősül.

– Ez azt jelenti, hogy illegális?

– Hm, ezt nem tudom, de azt hallottam, hogy azoknál sokszor bizonytalan, hogy mit tartalmaznak, mennyi hatóanyag van benne, hogyan működnek, nem mennek át ezek a készítmények semmilyen jóváhagyási folyamaton, de most úgy tűnik, muszáj lesz mert nincsen más választásom.

– Tudna segíteni megrendelni Ági néni? Nekem nincsen rá pénzem.

– Persze, de én nem tudom, mi kell neked, ha te megkeresed, és találsz valamit, amire szükséged van, akkor szólj és megrendeljük, kifizetem.

– Nagyon köszönöm Ági néni! – ugrott boldogan Anikó Ágnes nyakába.

Anikó az autóban hazafelé meg is találta azt a terméket az interneten, amiről úgy gondolta, hogy jó lehet. A készítmény doboza majdnem úgy nézett ki, mint amit eddig kapott, csak tele volt kínai feliratokkal. Egyetlen szó volt rajta, amit el tudod olvasni: *Estrogen*. Fogalma sem volt pontosan, mit tartalmaz a doboz, de mivel a legális rendszerben nem tudott hozzájutni az életfunkcióit meghatározó hormonkészítményhez, ezért a feketepiaci megoldáshoz fordult. Megrendelte Ágnes címére, három-öt nap szállítási időt jeleztek. Ahogy számolta Anikó, addig talán kitart majd az a pár hormongél tasakja, ami maradt.

Lábbelik plázája

2024. január – Miskolc és környéke

A faluban – ahogy ez általában lenni szokott – mindenki ismert mindenkit. Az utcán már messziről köszöntötték egymást az emberek.

– Ildikó, kezét csókolom! Hogy van ma? Tamás is mekkorát nőtt! Már kész fiatalember! – a hentes minden reggel vidám kedvében volt, amihez talán a napindító felesek is segítettek neki.

– Igen, jó reggelt István, nagyot nőtt a fiam!

A nő mindig zavarba jött, amikor transznemű lányát a faluban „lefiatalemberezték”, de egyszerűen nem érezte magát annyira erősnek, hogy ezt a gátat át tudja törni, és felvállalja őt. Nagyon szerette a gyerekét, mindenben támogatta, anyagilag, érzelmileg is. Sok szituációban már megvédte, ahol esetleg erre szükség volt, egyedül a faluban nem ment ez neki. A falu más, mint egy nagyváros, pláne, mint a főváros. Nina összerendezte és mintha gyomorszájon vágták volna, amikor anyja nem merte vállalni nyilvánosan a faluban a gyermeke nemi identitásváltását. Ezért nagyon haragudott az anyjára és türelmetlen volt vele, kérte, hogy változtasson ezen, bár próbálta megérteni, hogy ez nem lehet könnyű helyzet egy szülőnek.

Még talán magában sem dolgozta fel az eseményeket, akkor egy kis faluban hogyan álljon ezzel elő? Mekkora szégyen a családnak, amely évtizedek óta köztisztelőben áll az alacsony lélekszámú településen? A transzneműség nem válogat földrajzi és helyi társadalmi viszonyok tekintetében.

Már harminc perce nézegette Nina az állásajánlatot. „*A lábbelik plázája eladót keres*”. Nem volt sok feltétel megfogalmazva a hirdetésben, az érettségit a nyáron letette, mindennek megfelelt. Elképzelte magát egy cipőboltban, ahogy kiszolgálja az embereket, megkérdezi őket, milyen fazon tetszik nekik, milyen

színt szeretnek, ajánlhat-e nekik egyéb kiegészítőt. „Küldje el fényképes, kézzel írott, szakmai önéletrajzát” – szólta a felhívás a hirdetés végén.

Elővett egy fehér lapot, de rögtön elakadt az elején. Több okból is tanácstalan volt. Ez az első önéletrajz, amit életében meg kellene írnia, az első munkahely, ahova jelentkezik. A gimnáziumi tanulmányain kívül sok mindent nem tudott felsorolni, hogy milyen tapasztalatokkal rendelkezik, de nem ez aggasztotta a legjobban.

Milyen fényképet mellékeljen az önéletrajzhoz, amikor már túlvolt a szájfeltöltésen és a szemöldöke is nőiesre volt szedve? Otthon, a falujában is sokszor cikizték emiatt, de megpróbált minél kevesebbet kimozdulni a házukból. A fényképe nagyon nőies volt, csak a neve nem. Ugyanis a nevét nem tudja az igazolványában megváltoztatni, ott gránitszilárdan Tamás szerepel. Utálta Tamást, az nem ő volt. Milyen nevet írjon bele az önéletrajzba, a nőies fényképe mellé? Tamást? Ninát? Minek egyáltalán nekik fénykép?

Újra elszorult a gyomra és arra gondolt, hogy amíg más húsz-harminc perc alatt összedob egy önéletrajzot, addig ennyi idő alatt ő még csak bele sem tudott kezdeni, már az elején elakadt. Úgy döntött, hogy beteszi a nőies fényképét és nem írja be az igazolványban szereplő nevét, hanem a választott, Nina néven fogja beadni az önéletrajzot. A lap fejlécét megírta a személyes adataival, utána beírta, hol érettségizett, mit szeret csinálni a szabadidejében, leírta hobbijait is, elérhetőségeit is megadta.

Betette egy borítékba a levelet, megnyálazta, lezárta, majd bedobta a piros postaládába, amit hetente egyszer ürített ki a mobilpostás autó. Nem volt a környéken lévő falvakban postahivatal, hiszen a kormány pár éve beszüntette azt az egyetlen hivatalt is, ami a szomszéd nagyobb faluban volt.

– Jó napot kívánok! Berta Ninát keresem!

– Berta Nina vagyok tessék.

– A lábbelik plázájából hívom – Kiss Gréta vagyok, toborzóként dolgozom a cégnél. Az önéletrajza alapján szeretnénk egy online állásinterjút csinálni önnel, küldök email-ben időpontokat, kérem egyeztessünk, mikor tudna velünk beszélni.

– Rendben, nagyon köszönöm! – ujjongott Nina a vonal másik végén.

Délután megérkezett az email, Nina izgatottan olvasta el, kiválasztotta a neki megfelelő legközelebbi időpontot és elküldte a választ. Türelmetlenül várta a napot, éjszakánként leizzadt, forgolódott, nem tudott aludni. Ahogy minden ember egy állásinterjú előtt általában stresszel, az nála is megvolt, de erre még rájöttek azok a nyomasztó kérdések, hogy mikor és hogyan mondja el, hogy ő transznemű nő? Elmondja egyáltalán? Hogyan fogja ezt a kamera másik oldalán a cég képviselője fogadni, megérti-e vajon?

A cég vajon fel van-e készülve arra, hogy ő ott dolgozzon, melyik mosdóba mehet majd be, milyen belépőkártyát kap, milyen név lesz rajta, milyen fényképet kell használnia, hogyan fogadják kollégák? Ezekkel a kérdésekkel egy átlagember nem szembesül hiszen neki az nem kérdés, melyik mosdót fogja használni.

Arra gondolt Nina, hogy nem fogja megmondani egyelőre az igazságot a nemi identitását illetően, hanem ő fog kérdezni. Úgy döntött, hogy óvatos, tapogatózó kérdésekkel fog a témához közelíteni. Meg fogja kérdezni, hogy mennyire sokszínű és befogadó a cég. Esetleg van-e céges szabályzat, etikai kódex a szexuális és nemi kisebbségekkel kapcsolatban. Rendelkeznek-e nemsemleges mosdóval? Ezek a kérdések még nem árulnak el semmit, bárki érdeklődhet ezekben a kérdésekben egy munkáltatónál. A kérdéseknél azonban sokkal fontosabbak a válaszok és a kommunikáció stílusa, és a gesztikuláció. A válaszokból és annak metakommunikációjából

Nina számára nagyon sok minden kiderül majd, és akkor az alapján el tudja dönteni, hogy ez a munkahely egyáltalán alkalmas-e neki, tud-e dolgozni

transznemű nőként ezen a helyen. Tudta, hogy mint sok társának, neki is majdnem annyira fontosak ezek a feltételek, mint a fizetés vagy a különböző juttatások. Ha úgy érzi, megfelelő lehet, és pozitív üzeneteket kap, akkor ő is könnyebben fog megnyílni, és akár már az interjún előbújni. Meglátjuk, gondolta, ez mindenképpen izgalmas lesz!

Szépen felöltözött de nem annyira nőiesen, inkább olyan se fiú, se lány kinézete volt, amikor belenézett először a tükörbe, aztán a kamerába, és végül megnyomta a telefon kijelzőjén a csatlakozás gombot.

– Jó napot, Nina! – köszöntötte Gréta.

– Jó napot kívánok!

– Bemutatom a terület vezetőjét Nagy Károlyt, a munkaügyi vezetőnket, Lakos Márkot, engem pedig már ismer, Kiss Gréta vagyok. Köszönjük az önéletrajzát, ami felkeltette az érdeklődésünket és kíváncsiak lettünk önre. Kérem, mutassa be magát pár szóban, és mondja el, miért jelentkezett hozzánk.

– Berta Nina vagyok – kezdte nagyon félénken – nyáron érettségiztem, voltam nyári gyakorlatokon, de főállásban még nem dolgoztam.

– Miért tetszett meg önnek az álláshirdetésünk?

– Mert imádom a cipőket! – vágta rá Nina gondolkodás nélkül, őszintén. Minden alkalomra cipőket kért anyjától és két szekrény volt tele otthon cipőkkel.

– El is tudja adni őket, vagy csak hordani szereti őket?

– Igen, el is tudom adni! – mondta Nina kissé erőltetett magabiztossággal.

– Mikor tudná kezdeni a munkát?

– Bármikor.

– Mennyi lenne a fizetésigénye?

Hú, erre nem is gondoltam, esett kétségbe Nina, nem tudta mit mondjon, elképzelése sem volt, mennyit kereshet egy cipőbolti eladó. Úgy döntött

hirtelen, marad az őszinteségnél, anyja mindig erre tanította.

– Nem tudom, nincsen információm a lehetőségekről.

A toborzó megmondta a próbaidő alatti fizetést és hogy utána hova tudják majd besorolni Nina bérét. Ezzel ő elégedett volt, mivel készülődött a hormonterápiája megkezdésére, a szakvélemények beszerzésére, orvosi vizsgálatok elvégzésére, amelyeket, ha gyorsan szeretett volna megkapni, akkor magánellátásban kellett mind megcsináltatnia - rengeteg pénzért.

Állami lehetőség sok esetben nem is áll rendelkezésre. Ahogy korábban utána érdeklődött, ez nagyjából két-háromszázezer forintba fog neki kerülni, tehát félre kell tennie, gyűjteni kell a pénzt, ahhoz pedig munkát kell kapnia. Örült a beígért béreknek, elfogadta gyorsan.

– Önnek van esetleg kérdése?

– Igen, lenne néhány.

Gyorsan feltette a kis cetlin előtte lévő kérdéseket, egy szuszra ledarálta a három embernek. Hirtelen nagy csend lett. Rengeteg állásinterjút tartottak már, nagyon sok jelentkezőt meghallgattak a cégnél, de ilyen kérdéseket még soha senki nem tett fel nekik. Eddig Nina volt zavarban, de ez az értetlenség és zavarodottság most áthelyeződött a másik oldalra.

– Igen, rendelkezünk nemsemleges mosdóval, és a cégünknel működik szabályzat a sokszínűségekre és befogadásra vonatkozóan. Dolgoznak cégünknel transznemű emberek, és tiszteletben tartjuk mindenki szexuális orientációját és nemi identitását! – sorolta Nagy úr, a területi vezető.

– Hű! – szaladt ki Nina száján a meglepődés hangja. – Bárcsak itt dolgozhatnék, mert én érintett vagyok – folytatta leplezetlen őszinteséggel –, transznemű nő vagyok! – fejezte be a gondolatmenetet büszkén Nina.

– Értem, Nina, biztosíthatom arról, hogy ez a munkahely ilyen szempontból biztonságos környezet.

– Köszönöm szépen, ez jó hír, ritka, mint a fehér holló!

- Van esetleg még kérdése?
- Igen, hogyan tovább, mire számíthatok?
- Több pályázóval is beszélgetni fogunk még, de mindenképpen értesíteni fogjuk.
- Köszönöm.
- Akkor, ha nincs több kérdése, jelentkezni fogunk pár nap múlva.
- Értem, rendben, köszönöm.
- Viszontlátásra!
- Viszontlátásra! – bontotta a videóinterjú kapcsolatot.

Nina már az interjú előtt sem tudott jól aludni, mert nem tudta, hogyan mondja majd el transzneműségét, de végül minden jól alakult. Úgy érezte, hogy biztonságos helyre kerülne, és a cég képviselői részéről sem érzett semmilyen megrökönyödést vagy problémát saját magával kapcsolatban. Sőt, azt mondták már dolgoznak náluk transznemű emberek. Tisztában volt azzal, hogy egy tűt talált meg a szénakazalban, hiszen sajnos az egyáltalán nem általános ma, Magyarországon, hogy egy munkáltató ezekre a kérdésekre ilyen pozitív válaszokat tudjon adni gondolkodás nélkül. Talán két kezén tudná megszámolni ezeket a cégeket.

Piszok nagy szerencséje volt, amit nem akart elszalasztani, de innentől már nem rajta múlt. Azért imádkozott, hogy ne legyen jobb jelölt nála. Végül nem lett, az imái meghallgatásra találtak, hiszen Gréta pár nap múlva jelentkezett és meghívta Ninát egy próbanapra.

A lány nagyon ideges volt, vitte a hivatalos papírjait, tudta, hogy az irataiban lévő, bejegyzett neve most kiderül, találkozik személyesen is a főnökével és Grétával. A papírmunka hivatalos részén hamar túlestek, pár nyomtatványt a munkaügyes kolléga kitöltött, majd megkapta a névtábláját, amin ez állt: Nina. Ezer kő gördült le a szívéről, nagyon nehezen tudott volna egy olyan névtáblával dolgozni, ami a hivatalos irataiban szereplő nevet mutatja

a vásárlóknak, pláne, ha így is hívná őt bárki a kollégák vagy a vevők közül. Azzal tisztában volt, ha munkaszerződést fognak írni, akkor az igazolványaiban lévő nevet írhatják csak bele. Ez eléggé frusztrálta.

Először cipősdobozokat pakolt a raktárban, át kellett néznie, hogy milyen szállítmány jött, összehasonlítani a tételeket a leadott rendeléssel. Nagyon alaposan, többször is átnézte, ellenőrizte, minden rendben volt. Amiből a polcokon hiány mutatkozott, azokat a méreteket, fazonokat ki kellett vinnie, majd megállt az eladó térben, és várta a vásárlókat. Jöttek is sokan, nagyforgalmú üzlet volt Miskolc központi plázájában, nagyon sok ember megfordult.

Tél volt, keresték a csizmákat, bakancsokat, hótaposókat. Utóbbi nem kis optimizmusra ad okot, gondolta Nina, mert itthon már hosszú évek óta nem volt akkora hó, hogy ahhoz hótaposó kelljen, de nyilván, ha pár száz kilométert arrébb megy az ember, akkor ott már jó hasznát lehet venni ilyen lábbeliknek.

A nap végére elfáradt, fizikailag és mentálisan is. Úgy érezte, hogy jól ment a nap, de talán nem volt elég határozott, kicsit bizonytalanul mozgott a vásárlók között és mivel a transznemű szociális tranzíciójában még talán nem volt annyira erős, hogy bármikor, bárhol magabiztosan tudja felvállalni magát, így ez is nehezítette a munkát és a kapcsolatot a vevőkkel.

Nem volt még komfortos saját kinézetével, nem indult el a hormonterápiája, a műtéteket sem tudta elvégeztetni, így sokszor volt zavarban. Beszélgetett a boltvezetővel is napközben, aki összességében nagyon pozitívan beszélt róla és a vevők visszajelzései sem voltak rosszak. Mégis valamilyen hiányérzete volt, ami nap végén beigazolódott.

Nézd Nina, őszinte leszek hozzád. Remek ember vagy, látom, hogy keresed a munkát, szeretsz dolgozni, de azt látom, hogy bizonytalan vagy még az emberek között. Szerezzél még tapasztalatokat, és erősödj a nemi

identitásodban, legyél magabiztosabb egy kicsit. Egy eladónak fontos, hogy azt sugározza, el tudom adni, képes vagyok rá – összegezte neki Gréta a nap tapasztalatait, amelyet a boltvezetőtől begyűjtött.

– Akkor ez mit jelent?

– Sajnos most nem tudunk véglegesíteni, Nina, de visszavárunk!

– Ne, kérem ezt ne mondja, én nem találok még egy olyan állást, ahol így bánnak a transznemű emberekkel, sőt, ahova egyáltalán felvennének! Kérem szépen, ne tegye ezt, igyekezni fogok és jobb leszek!

– Sajnálom Nina, keress meg egy-két év múlva, ha magabiztosabbnak érzed magad – Gréta átnyújtotta a névjegyét, majd elköszönésképpen a kezét nyújtotta.

– Doktornő, doktornő, túl fogja élni? – kérdezte kétségbeesetten Nina anyja a mentőautó felé kísérve gyermekét és az orvost.

– Igen, időben érkezünk, a vérzést megállítottuk az állapotát stabilizáltuk, rendben lesz.

A mentő hordágyán Nina feküdt egyik kezében infúzió, mindkét csuklóján nagy kötések.

– Felvisszük az osztályra, délután megkeresi majd a pszichiáter, mert valószínűleg gyógyszeres kezelést fog kapni mentálegészségügyi terápiával kiegészítve, mert akik öngyilkossági kísérletet követnek el, azoknál ez a protokoll.

Nina túlélte. Hülyeséget csinált, de annyira kétségbeesett a munkahelyi elbocsátás után, hogy hirtelen cselekedett. Kílátástalannak tűnt az, hogy munkához jusson és ezzel félretegyen pénzt a vizsgálatokra. Pár nap múlva már sokkal jobban volt, és a gyógyszerek segítették a mentális állapotát helyre tenni és hamar haza is engedték.

Nagyon megbánta, amit csinált. Járt terápiára, sokat beszélgetett egy támogató pszichológussal, aki javasolta, hogy keressen közösséget, barátot, akivel hasonlók, utalt a transzneműségére. Nina Debrecenbe járt, a Várnay Gimnáziumba, ahol nem volt sok barátja, de Keresztúri Józsiával többször beszélgetett és úgy tűnt, megértik egymást. Nem volt más ötlete, kit kereshetne meg, de bízott a szakemberben, így pár pötyögéssel előkereste a névjegyet a telefonjában, és küldött neki egy üzenetet:

„Szia, Berta Nina vagyok, hogy vagy? Találkozhatunk? Hívj, ha tudsz, kérlek!”

Bárcsak

2024. január – Bécs

– Anikó, Anikó megjött a csomagod! – lelkesedett Lola, vidáman szaladt be a nappaliba, kezében egy kis barna dobozzal.

– De jó, végre! Ma már elfogyott volna a hormonom – örült meg Anikó, és azonnal kibontotta a dobozt.

– Ez a varázsszer, amitől a transznemű nő, nő lesz? – kérdezte gúnyosan Evelin, azzal kikapta Anikó kezéből a dobozt, megnézte, megforgatta, és a sarokba hajította. – Nekem ez magától termelődik édesem, mert én – mutatott magára határozottan – nő vagyok! – Evelin még mindig nem tudta feldolgozni Anikó nemi identitásának felfedezését.

– Evelin, Evelin – állt a két lány közé gyorsan Lola, és kezecskéivel széttolta őket egymástól.

Anikó elsietett a dobozért, felkapta, és becsapta a hálószóba ajtaját maga mögött. A fájdalmas mélyről jövő sírása hallatán Lola összerázkódott, rossz előérzete támadt, de nem tudta miért. Evelin a konyhába ment, valami étel után kajtatott a hűtőben.

Anikó könnyek között feltépte az egyik tasakot, melyben az ösztrogén gél volt. Kinyomta a tasak tartalmát a combjára, majd beledörzsölte. Ez az ösztrogén készítmény a bőrön keresztül szívódik fel. Ettől az ösztrogénszintje újra normalizálódik és jobban lesz pár óra múlva. Ez eddig mindig így volt, de ebben a tasakban nem tudta pontosan mi van, vagy így lesz, vagy nem...

Pár óra múlva Ágnes hazaért, és Anikóval elkezdtek a pizzát összeállítani vacsorára. Anikó vágta a zöldségeket, serénykedett, nagyon szeretett főzni, imádott a konyhában lenni. Köhögött egy nagyot, majd a paradicsoméért ment

a hűtőhöz, ahogy kinyitotta, még egy köhögés jött fel, most mélyebbről és kicsit csúnyábban.

– El kellene menned orvoshoz, Anikó, holnap keresünk egy dokit – javasolta Ágnes.

– Nem, köszönöm, nincsen semmi bajom, csak lehet, hogy megfáztam egy kicsit – majd még két köhögés tört fel belőle, de most már egy piros folt is landolt a fehér konyhapulton. Ágnes nem vette észre, Anikó gyorsan letörölte a póló ujjával a foltot. Újra köhögött, de most már több csepp esett a pultra, amit már Ágnes is észrevett.

– Űristen, te vérzel! Vérzik az orrod Anikó!

– Nem, azt hiszem nem az orromból jön, de nagyon fáj, szúr a mellkasom és szédül... – de a mondatot már nem tudta elmondani végig, mert úgy érezte nem kap levegőt, megszédült és elterült a konyha gyönyörű mázas lapján, szétszórva még pár vércseppet.

– Evelin, Evelin, gyere gyorsan, segíts! – kiabált Ágnes.

– Te jó isten! – jött be Evelin. Nyomában Lola furakodott a konyhaajtóban.

– Gyorsan fogd meg, vigyük be a nappaliba és hívom a mentőket! – kiabálta Ágnes.

A műszerek csipogtak, a lélegeztetőgép ütemesen dolgozott, Anikó túlvolt a műtéten a bécsi központi kórházban. Egyedül helyezték el egy négyágyas kórteremben. Zöld lepedővel betakarva feküdt az ágyán a csövek és drótok rengetegében. A szobában Evelin, Ágnes és Lola állt az ágy mellett, amikor dr. Saustingl jött be a szobába megnézni a betegét.

– Mi történt, doktor úr? – kérdezte németül Ágnes, aki magyarul válaszolt a kis kompániának.

– Magyarországon is dolgoztam tíz évet egy magánklinikán, tudok magyarul. Túl van az életveszélyen, megműtöttük, ha kicsit később érkezik a rohamkocsi,

akkor nagy baj lett volna.

– Mi baja van?

– Tüdőembólia.

– Az meg hogyan? – dadogott Evelin.

– A szervezetében extrém magas ösztrogént, női hormonkoncentrációt mértünk. Miért volt a szervezetében ennyi ösztrogén, tudják esetleg? Gondoltuk a műtétekből, hogy transznemű, ezért helyeztük el a nemsemleges kórteremben.

– Szerencse, hogy maguk már sokkal előrébb járnak az ősközösségi magyar egészségügynél és erre is fel vannak készülve – örült meg az információnak Ágnes.

– Nem egy nagy dolog, egy kis odafigyelést igényel, semmi többet. Nekünk a legfontosabbak a betegek!

– Van olyan ország, ahol a pénz a betegeknél is fontosabb, amit el lehet lopni – állapította meg Evelin.

– Honnan kapta az ösztrogént, ki írta fel neki, melyik orvos és milyen dózisban?

– Ez a baj, hogy nem kaphatott hormonreceptet, Magyarországon már nincsen orvos, aki merne írni ilyen receptet, itt pedig Bécsben szintén nem találtunk orvost.

– Honnan van az ösztrogén? – nem tágított az orvos.

e-Bay, internet – kotyogott bele Lola a beszélgetésbe.

– A tüdőembólia a legtöbbször az alsó végtagok vagy a medence mélyvénáiban kialakuló vérrögök miatt következik be. Ezek a vérrögök áramlanak a vérárammal, és amennyiben eljutnak a tüdőbe, elzárhatják a tüdő artériáit, tüdőembóliát okozva ezzel. Az extrém magas ösztrogén koncentráció vérrög képződéshez vezethet szerencsétlen esetekben és úgy tűnik most ez

történt. Mázlija van. Soha eszükbe ne jusson hormont rendelni ismeretlen helyről, forrásból, internetről!

– Rendbe fog jönni, doktor úr? – kérdezte Evelin aggódva.

– Igen, írunk neki hivatalos hormonreceptet, és azzal folytassa majd a terápiát, ha rendbejön!

– Köszönjük, doktor úr! – hálálkodott Ágnes.

A doktor megvizsgálta a műszereket, bólintott, megsimogatta Anikó arcát, és gyors léptekkel kiment a szobából, hogy egy következő páciens ellenőrizzen. Súlyos csend zuhant a szobára, csak a műszerek pityegtek fáradhatatlanul. A csendet Lola törte meg halkán, minden szónak nagy hangsúlyt adva, tagolva, lassan:

– „*Utána betakarják egy zöld lepellel Anikót*”

– Persze, hogy zöld lepellel kicsim, hiszen ez egy kórház – vágta rá Ágnes.

– Anya, én ugye most nem álmodom, ez a valóság?

– Igen, ez sajnos a valóság – nyugtatta Ágnes.

– Nem anya, ez nem a valóság – ez az *Álomvalóság*. Én ezt már megálmodtam.

A kórházban gyorsan javult az állapota a betegnek, két hét után Ágnes hazavitte Anikót, és otthon lábadozott tovább. Véralvadásgátlót és fájdalomcsillapítókat szedett, mert a mellkasa még mindig fájt.

– Szép kis kaland – ment oda Evelin az ágyához.

– Szerintem már megszoktad, hogy velem izgalmas az élet – mosolygott Anikó.

– Figyelj, nagyon sajnálom, amit mondtam és ahogy viselkedtem. Azt hiszem, sokat kellene beszélgetnünk, hogy megértsenek. Szeretnék elnézést kérni. Ne haragudj rám, hülye voltam! – borult rá Anikóra zokogva Evelin.

– Hé, nővérkém vigyázz, mert benyomod a mellkasom az ágymatracba, aztán „sósstangli doki” műthet meg újra! –viccelődött Anikó.

– Mindent szeretnék tudni, kérlek, mesélj, nagyon szeretlek! Hogyan tudtad meg, hogy transznemű vagy? Hogy jöttél rá, mit éltél át, mit éreztél, tapasztaltál?

– Lassabban, megértem, hogy tele vagy kérdésekkel, mindent elmondok, őszintén. Tudod mi az a diszfória?

– Valami virágféle?

– Dehogya! – nevetett fel Anikó, az flóra amire te gondolsz.

– Ja igen, fauna és flóra – ez ismerős – ne haragudj, de a suliban nem volt erről szó.

– Ha egy férfi megnéz az utcán vagy bárhol egy nőt, akkor azt vérmérséklet és az éppen aktuális tesztoszteronszint alapján különböző módon teheti meg. Maradjunk annál az esetnél, hogy nézi és nem szól be, nem fogdossa meg, nem követ el törvénybe ütköző bűncselekményt. Ezek a jelenségek is sajnos sokszor az életünk részei.

– Nekem mondd? Ezért is utálok azt a sok faszt! – buggyant ki Evelinből.

– Úgy gondolom, hogy az udvarias – minden egyéb hátsó gondolattól mentes – pillantástól a testi erőszakig a skálán sok minden előfordul. Amikor próbáltam beilleszkedni a társadalmi normák által rám helyezett kényszerzubbonnyba, akkor ezen a skálán az én gondolataim nem jelentek meg.

– Hogy érted ezt? A skálán kívül voltak?

– Igen, lényegében ott.

– Rendben, mondd tovább, nagyon izgi!

– Ha valaki elindul a skála egyik végétől és alaposan megpróbálta volna beilleszteni azokat a gondolatokat, hogy „bárcsak nekem is ilyen hajam lenne”, „bárcsak nekem is ilyen mellem lenne”, „bárcsak nekem is női nemi szerveim

lennének”, „bárcsak gyereket tudnék kihordani és megszülni”, „bárcsak én is ilyen szép alkalmi ruhákban járhatnék”, „bárcsak kapnék virágot nőnapon”, „bárcsak...”, és még hosszan sorolhatnám ezeket a bárcsakokat akkor nem találta volna meg a skálán ezeket.

– Miért nem?

– Mert ezek nem illenek erre a sztereotíp skálára, mivel olyan belső szilárd tudatból építkeznek, ami megrendíthetetlen és más, mint a férfiaknál. Én nő vagyok. Te hova sorolnád be ezeket a gondolatokat az említett hétköznapi, sztereotipizált férfiagyú skálán?

– Nem tudom, nem illik sehova. Az biztos, hogy nem egy tipikus férfias megközelítés a nőkkel kapcsolatban.

– Én sem tudom. Megmondom őszintén, nem találnék ezen a skálán helyet ezeknek a kívánságoknak. Itt nem jelennek meg a tesztoszterontól átítatott, nekem állati szintet megütő „*jaj, de szexelnék vele*”, vagy „*jaj, de bevinném az ágyba*”, „*micsoda szemrevaló nő*” jellegű megközelítések.

– Hm, igen azt hiszem igazad van.

– Bennem, amikor még nem kezdtem el a tranzíciómat, de tudtam, hogy nő vagyok és nőként akarok élni, az előbbi „bárcsakok” súlyosan sújtottak le minden egyes nap, és az említett sztereotíp skála egy eleme sem merült fel soha.

– Igen, azt megbeszéltük, hogy nem.

– Ha jobban belegondolsz, ez óriási frusztrációt, feszültséget okozott bennem mentálisan. Nem csak érzem – én nem szeretem a transzneműséget érzelmekkel jellemezni –, hanem tudom – és ez nagy különbség –, hogy én ahhoz a nemhez tartozom, amire vágyakoztam.

– Vágyakoztál vagy irigy voltál?

– Irgy voltam és vágyakoztam. Igen, jól látod Evelin, bevallom, én irigykedtem a nőkre és nem férfiként tetszettek nekem a nők. Én nem férfiként

akartam meghódítani őket, hanem én is olyan akartam lenni, mint ők, mert tudtam, hogy olyan vagyok lelkileg, mint ők, hozzájuk tartozom. Érted ezt a nagy különbséget?

– Azt hiszem, igen, kezdem érteni. Erre mondják, hogy rossz testbe született lélek?

– Igen, olyasmi, de ezt úgy hívják, hogy nemi diszfória, ettől vagyok transznemű. Nem tudok élni azzal a nemmel, amivel megszülettem, mert az nem az enyém.

– Hú, ez nagyon nehéz lehet, még hallgatni és belegondolni sem könnyű.

– Ha valaki éli az életét, ezeket a napi szembesítéseket nem tudja elkerülni, mert a mindennapokban ott vannak a férfiak és a nők. A férfiak engem ebben az időszakban sosem érdekeltek, egyet sem néztem meg, és soha nem akartam olyan lenni, mint egy férfi, sőt ez a gondolat kifejezetten taszított és undorítósnak tartottam, és tartom ma is, hogy én férfi legyek.

– Ezt megértem, drágám – tört elő újra Evelinből a feminista énje.

– A nők viszont szembejöttek velem mindenhol a boltban, a postán, a rendelőben, a munkahelyen, a metróban, az utcán és a tudatom folyamatosan gyártotta a bárcsakokat, amelyek pokollá tették a mindennapjaimat, egyre sötétebb felhőket hozva a fejem fölé és végül a „bárcsakok” összeálltak idővel egy súlyos depresszióvá!

– Húha, súlyos depresszióvá? – döbrent meg Evelin.

– Ezen a ponton sok laikus ember ítélkezik újra, ha ezt elmondom nekik. Azt mondják, hogy nem transznemű vagyok, hanem beteg, dilis, nem normális, kezeljenek és zárjanak be valahova, ha ilyeneket gondolok!

– Nem tűnsz dilisnek alapjáraton, habár azért voltak húzásaid már, azt ismerjük el – nevetett Evelin.

– Képzeld, ezen is átmentem, igaz nem zártak be, talán sokak bánatára – mélázott el Anikó egy pillanatra –, de rengeteg antidepresszánst és

antipszichotikum gyógyszert kaptam, amiktől sokkal rosszabbul lettem, bárcsakok nem tűntek el!

– Azt megértem, ezektől én is kifeküdnék!

– Képzeld el, hogy rosszindulatú gégerákod van és fáj a torkod, nehezen tudsz beszélni, krákogsz, de erre esetleg csak valamilyen fájdalomcsillapító tablettát kapsz.

– Muszáj elképzelni? – remegett hangja Evelinnek.

– Most muszáj, de csak a példa kedvéért, hogy megértsed, amit mondani akarok.

– Brggh–krgggh – köszörülte meg a torkát Evelin, aztán rávágta: – Oké legyen!

– A torkod lehet, hogy nem fog annyira fájni, de tisztában leszel azzal, hogy nem a problémát kezeled, hanem a tünetet. Az én egyéves antidepresszáns kezelésem is így zajlott. Teljesen egyértelmű volt, hogy nem fáj a torkom – maradva a példánál –, de a rák egyre jobban elhatalmasodott bennem.

– Egy álomvalóságos, túlélt tüdőembólia után, egy gégerák már meg sem kottyánhat neked – viccelődött Evelin.

– Álomvalóságos? – nézett Evelinre Anikó, kizökkenve a tudományos kiselőadásából.

– Igen, Lola megálmodta, hogy fekszel a kórházi ágyon: „*Utána betakarják egy zöld lepellel Anikót*”

– Kezdem elhinni ezt az Álomvalóságos sztorit, pedig ezen mi is nevettünk már sokszor.

– Folytasd kérlek! – fogta könnyögőre Evelin.

– A gyógyszerek és a szaknyelven reparatív terápiák csak ártanak. Én tudom igazolni ezt a saját példámmal! A transzneműségnek és az ezzel járó nemi diszfóriának egyetlen „gyógymódja” van, mégpedig a tranzíció. Több elismert szakember itthon, és külföldön ezt kutatásokkal és saját tapasztalataikkal

alátámasztotta már. Nálam a probléma és a tünet kezelése is ezzel oldódott meg. Azt még egyetlen egy ember sem tudta igazolni, hogy ilyen borzalmas reparatív terápiákkal meggyógyult volna a transzneműségből bárki. Az ellenkezőre viszont több millió példa van a világban. Ezért nem igazak azok az állítások, hogy terápiával gyógyítható a transzneműség, sőt, hatalmas károkat okozhat az érintettnél. Boldogan élek, ha a barátnőm nem gázol át rajtam – kacsintott pajkosan Evelinre –, most már nem vágyom arra, hogy nőként éljek, nem irigykedem rájuk többé, mert megcsináltam! Én nőként élek és jól vagyok! A vágy beteljesedett. A tranzícióm elején még szedtem szorongásoldót, de ma már nem szedek semmilyen gyógyszert, és tudom, hogy rendben vagyok magammal!

– Értem, Anikó, azt hiszem, ez a példa jól elmagyarázta, mit is éreztél. Huh, nem is tudom, most mit mondjak neked. Szeretlek – elsírta magát és átölte Anikót. Kérdezhetek még valamit?

– Persze.

– A szüleid tudják?

– Igen. Anikó feje felett újra megjelentek a sötét felhők.

– Ha nem akarsz erről beszélni, akkor hagyjuk.

– Elmondom, nem akarok titkolózni többet, de viszonylag egyszerű a sztori.

Tizenöt éves koromban lebuktam.

– Lebuktál?

– Igen, anyám ruháiban játszottam éppen Katalin királynőt.

– Vilmos feleségét, aki mostanában betegeskedik?

– Nem ő Katalin hercegnő, én Aragóniai Katalint alakítottam.

– Miért pont Aragóniai Katalint?

– Tehetek én róla, hogy nem volt Anikó királynő? – nevetett fel Anikó –, de amúgy is! Aragóniai Katalin érdekes ember volt, nézzél utána, most nem mesélem el az életét.

– Rendben, ugorjunk vissza a jelenbe! – javasolta Evelin.

– Egyszerű sztori, Katalin királynőt játszottam teljes női cuccban, papírkorona dísszel a fejemen. A konyhaasztalra tettem anyám sámliját, az volt a trón.

– Elég viccesen hangzik ez, Anikó.

– Így utólag visszagondolva inkább tragikomikus volt – nevetett Anikó.

– Mi történt?

– Hazajöttek, én meg éppen igazságot osztottam a jobbágyok között, de aztán félbeszakadt minden és nem tudtam hazudozni, hogy miért éppen királynő vagyok, nem király, és miért vannak rajtam anyám göncei, így akkor elmondtam nekik, hogy én nő vagyok.

– Mit szóltak?

– Szerinted? Kiborultak teljesen, apám azóta „kishercegnek” hív, és állandóan baszogat. Anyám meg lelépett Londonba egy üzletemberrel, de ennek nincs köze hozzám. Ő talán jobban megértette a dolgot, kifizette a műtétemet, aztán elment. Én apámmal próbáltam együtt élni egy darabig, de az egy rémálom volt és leléptem. A többit már tudod, drágám – ezzel nyomott egy csókot Evelin ajkára, mintha a mondat végi pontot tette volna ki, jelezve ezzel, hogy mindent elmondott neki a múltjából.

Hazából kirekesztve

2024. február – Bécs, Budapest

A telefon hangosan jelezte, hogy SMS üzenet érkezett. Anikó csodálkozott, mert ritkán szokott ilyen formában kommunikálni bárkivel. Előkotorászta a készüléket a táskája mélyéről, és ránézett: *Önnek 1 új üzenete érkezett.* Elolvasta az üzenetet, és fogalma sem volt arról, hogy ki az a Berta Nina. Minek hívjak fel egy idegent? Biztos csak valaki eltévesztette a számot, és neki küldött el egy üzenetet, ami nem is neki szól. Berta...a név ismerős volt, még a Várnyból. Tamással néha dumáltak, úgy tűnt, mintha megértenék egymást, és az élet sok területéről hasonlóan gondolkodtak. Tamásnak valamilyen rokona lenne Nina, vagy csak véletlen egybeesés a vezetéknév azonossága? Sosem tudom meg, ha nem hívom fel, gondolta, és megnyomta a hívás gombot, amivel az üzenet küldőjét hívta a telefon.

– Szia! – szinte ki sem csöngött a telefon és a vonal végén beleszólt valaki.

– Keresztúri Anikó vagyok.

– Anikó? Én Keresztúri Józsefet keresem!

– Ő meghalt.

– Meghalt? Úristen!

– Pontosabban Anikó lett belőle. Te ki vagy?

– Berta Nina, régen Berta Tamásként ismertél, de izé, ő is meghalt, ahogy te mondtad, és Nina lett belőle.

– Transznemű vagy? – kérdezte meglepetten Anikó.

– Igen és úgy gondolom, hogy te is! Én most Miskolc mellett lakom egy kis faluban. Te merre vagy? Találkozunk valamikor?

– Én most Bécsben vagyok.

– Bécsben? – Ninának minden, ami Magyarországon kívül volt, egy új, ígéret földjének számított, pláne, ami nyugatabbra helyezkedett el a hazájától.

– Ez hosszú történet.

– Mikor jössz haza?

– Egyelőre nem terveztük.

– Terveztük? Többen vagytok?

– Evelinnel vagyok a barátnőmmel és Micikével a cicámmal.

– Értem. Jó lenne találkozni, szarul vagyok nagyon, nem vettem fel egy munkahelyre, aztán hülyeséget csináltam, volt egy öngyilkossági kísérletem, túléltem. Jobban vagyok már, de el vagyok keseredve, nem tudom hova vesznek fel dolgozni, egyelőre mindenhol csak visszautasítást kaptam vagy én nem mertem olyan munkahelyre menni, ahol tudomásomra hozták, hogy transzneműként nem látnak ott szívesen. Ti mit csináltok Bécsben?

– Egyelőre csak bajt! – mondta vigyorogva a telefonba Anikó.

– Az mit jelent?

– Mindegy, hosszú, majd elmesélem, ha talizunk. Elmentem a számod, és hívlak, ha már tudom, mikor megyünk haza.

– Vigyázz magadra! Kösz, hogy hívtál!

– Rendben, várom a hívásod. Szia.

Lola már két éve járt ritmikus sportgimnasztikára, és nagyon ügyesen fejlődött. Helyből szaltózott előre, hátra, talajgyakorlatokból is különféle sorozatot tudott elvégezni, ügyes volt a labdával, szalaggal is, talán a buzogánygyakorlatok jelentették neki a legnagyobb kihívást. Rendszeresen járt edzésekre hetente kétszer, kisebb iskolai versenyeken is indult már, és mindig dobogóra állt.

– Anya, anya, ezt a levelet küldi az edzőnéni – Lola nyújtotta kis kezével a borítékot az anyja felé.

– Ágnes kibontotta a borítékot.

Kedves Szülő!

*Szívből gratulálok, gyermeke továbbjutott a ritmikus sportgimnasztika iskolai válogató versenyén, és ezzel bekerült abba a csapatba, amely iskolánkat képviseli a következő héten megrendezendő **Danube Gymnastics Tournament** nemzetközi versenyen. A verseny három helyszínen kerül megrendezésre: Budapesten, Pozsonyban és Bécsben. A jövő héten Budapestre utazunk. Kérem, jelezze vissza a részvételt a mellékelt bejegyző nyilatkozat kitöltésével két napon belül.*

Köszönettel és üdvözlettel:

Katharina Rodriguez

– Gratulálok, kislányom! – kiáltott fel Ágnes, és hatalmas pusztit nyomott Lola arcára. Jövő héten megyünk Budapestre! – kiabálta be a lányok szobájába Ágnes. – Lolát beválasztották a csapatba!

– Nagyszerű, szívből gratulálunk Lola! – szaladtak oda a kislányhoz, és megölelték.

Lola büszkén kihúzta magát, és csinált egy hátrabógni tornamutatványt. A következő pár nap csomagolással és készülődéssel telt el. Anikó gyorsan gyógyult a műtét után, és már gyógyszereket sem szedett. Nem annyira lelkesedett azért az ötletért, hogy újra Magyarországra menjen, de nem volt mit tenni, Ágnes nem akarta egyedül hagyni a két lányt Bécsben, mert esetleg még több kalamajkát okoznak maguk körül.

A busz már az iskolaudvaron várta őket, létszámellenőrzés után minden gyerek megkereste a helyét. A szülők autókkal mentek a busz után, Ágnes vitte Anikót és Evelint. Az úton csendben voltak.

Amikor Anikó elhagyta Magyarországot, arra gondolt, hogy soha többé nem tér oda vissza. Mostanában nagyon divatos magyarkodni, hazafinak, nemzetinek lenni. Őrizni a hagyományokat és lépten-nyomon azt bizonygatni, hogy tizenötmillió magyar hazája a Kárpát-medence. Bárki, aki művész,

zenész, filmproducer, író, csak úgy lehet ismert és elismert, ha a jelenlegi diktatórikus rendszer eszméit kiszolgálja és látszólag, vagy legbelül is azonosul azokkal. Akik nem így tesznek, vagy akár más véleményen vannak, azok a haza ellenségei.

Furcsa megosztás és gyűlöletszítás egy társadalmon, népen belül. Anikó úgy gondolta, ez az egész „nagymagyarkodás” is csak politikai lózung, és nagyon sajnálta volna azokat a magyar nemzetiségű lakosokat, akik jelenleg a határon túl élnek, de valami aljas csel folytán ők is egyik napról a másikra ilyen körülmények között itt találnák magukat ebben az országban, egy re-Trianon után, ahova az elmúlt években Magyarország lepusztult.

Amíg egy műtét miatt Belgrádba kell neki utazni, mert otthon nincsen, aki elvégezze, addig senki ne beszéljen neki magyarságról és hazaszeretetről. Sosem értette, hogy azok, akik hatalmon tartják ezt kormányt, és négyévente megszavazzák őket, miért nem értik, látják, mennyire pusztul az ország nap mint nap. Szinte az összes mutatóban az utolsók között kullog az ország az Unióban. Mintha egy beteget levettek volna a lélegeztetőgépről, és utolsó agóniáját élné meg, amíg ki nem múlik.

Evelinnek Magyarország nem sokat jelentett, mindig is világpolgárnak tartotta magát, akinek eddig nem volt probléma az, ha a vacsorát a Maldív-szigeteken szolgálták fel neki, de a reggelit már Velencében a leghíresebb, és egyik legdrágább kávézóban, a *Caffee Florian*-ban fogyasztotta el családjával. Magyarország neki annyit jelentett, hogy az alapítványi iskola laza követelményeit ott teljesítette, de ő úgy tekintett a hazájára, mint egy országra a sok a közül.

Nagyon hiányzott neki Ronnie, sokat gondolt rá, mi lehet vajon vele. A kölyökkutya-kor a legaranyosabb és legcukibb, amikor esetlenül bukdácsolnak, és mindent összerágnak, amikor jönnek a fogaik - ábrándozott el néha. Egy leszbikus nőnek szintén nem lehet ez az ország a hazája.

Ágnes akkor hagyta ott Budapestet, amikor Lola iskolájában egyre nagyobb problémát jelentett a tanárhiány. Amikor a fizikaórán, a COVID járvány után 2023-ban is maszkban tanított a tanár, és egy szót sem lehetett érteni abból, amit tanít, ráadásul nem is azt a dolgozatot íratta meg a gyerekekkel, amelyik témakörnél jártak, utána pedig a földrajztanár is kiborította, amikor kijelentette, hogy a NER által kiadott könyv teljesen használhatatlan és elő se vegyék a gyerekek, helyette a saját prezentációját olvasta fel az órán, amit ők szorgalmasan másoltak. Talán még a felnőttek között sem lennének sokan, akik egy új téma magyarázatára úgy tudnának figyelni, hogy közben még jó jegyzetet is írnak. Egy tizenéves gyerektől ez nem elvárható, legalábbis

Ágnes szerint. Az egész oktatás romokban hevert, ezért Ágnes felelős szülői döntéssel elhatározta, hogy munkát keres Bécsben és elhagyja az országot, ami nem a hazája többé, gondolva a gyereke jövőjére. Ideiglenesen, vagy véglegesen? Amikor elindult, még nem tudta erre a választ, de ma már igen. Soha nem fog hazatérni, hiszen új hazát talált.

A schwechati autópályapihenő mellett az autó gyorsan száguldott el, és most az ellenkező irányba, Budapest felé mentek ugyan, de a rémálom helyszíne felé közeledtek, mindkét lány szinte egyszerre átnézett a túloldali pihenőre, a kültéri csapra, az autópálya WC-re. Anikó gondolataiba újra beköltöztek András kirekesztő, csúnya eszméi és a kérdése még mindig ott visszhangzott a fejében, amire nem kapott választ: *Mivel bántották a világot a transznemű emberek?*

A tél már hosszú évek óta szürkén köszöntött a fővárosra, jelentősebb mennyiségű hó, ami meg is maradt volna a gyerekek örömeire, nagyon régen nem esett. A tornász gyerekeknek az iskola foglalt szállást, a szülők pedig némi hozzájárulás befizetésével ugyanott kaptak szobákat. Mindenki elhelyezkedett, másnap délután kezdődtek a versenyek, délelőtt még egy edzés várt a lányokra. Lola már nagyon izgult, még a szállodai szobájában is az egyes talajgyakorlat elemeit memorizálta, gyakorolta.

Kovács Lola a talajgyakorlat kijelölt területének sarkán állt. Kecses, gyönyörű mozdulatokkal lépdelt oda, jelentkezett a zsűrinél. A tornacsarnok elcsendesedett. Shakira Waka–Waka dala megszólalt, Lola pedig egy hosszú, bonyolult szaltókkal teletűzdelt gyakorlatsorozattal nyitott. Ágnes, Evelin és Anikó az első sorban ülve, egymás kezét szorongatták, miközben a tornászpalánta a szinte emberfeletti tűnő mozdulatsorokat adta elő. Lola végig mosolygott, a kis ruhája gyönyörűen csillogott-villogott. Laikus szemmel minden a helyén volt, minden ütem kijött, a gyakorlat végén a csarnok hatalmas ovációban tört ki, és a zsűri tagjai is illedelmesen bólogatva fogták vissza az elfogulatlan tűnő lelkesedésüket. 9,93 összesített pontszámmal Lola a versenyt megnyerte, és a dobogó legmagasabb fokára állhatott fel, ahol átvette az aranyérmet, egy virágcsokrot, és egy plüss pandát. Ágnes nagyon büszke volt, a lányok szintén örültek, és ünnepelték az újdonsült tornászbajnokot.

Ágnes és Lola a verseny után csomagoltak, és mentek a csapattal Pozsonyba, majd Bécsbe. Egyelőre abban maradt Ágnes a lányokkal, hogy a bécsi verseny után ők Magyarországon maradnak, de bármikor visszajöhetnek hozzájuk, ellátta őket annyi pénzzel, ami addig elég lesz, hogy valamilyen állást találjanak. Anikó és Evelin tanácstalanok voltak, hogyan tovább, de az élet eldöntötte helyettük, mit kell tenniük, és merre mennek tovább. A Szent István Bazilika nagyharangja hangosan kondult meg álmából.

2024. január – Miskolc melletti kisfalu

A kocsma zárórához közeledett, a legkitartóbb törzsvendégek, már az utolsó útravalót gurították le. A három fiatalember régen barátságot kötött, amolyan kocsmabarátság volt ez. Együtt jöttek munka után, és a zárórát megvárva együtt dülöngéltek otthonuk irányába, szükség is volt egymás támogatására ilyenkor. Nina, mivel azóta nem talált rendes, bejelentett munkát, a kocsmában

dolgozott kisegítőként. Zsebbe kapott pont annyit, hogy ne haljon éhen, de ebből a pénzből semmit nem tudott félretenni, cserébe viszont rengeteget dolgozott.

Mindent csinált, a takarítástól kezdve, a felszolgáláson keresztül a mosogatásig. A kocsmát egy idősebb férfi vezette, akit Nina anyja már iskoláskoruk óta ismert, ő kérte meg, hogy a lánya nála dolgozhasson kisegítőként. Nem haladt a szociális tranzíciójában, mert ez a falusi környezet erre nem volt alkalmas. Nem tudott úgy öltözködni, ahogy szeretett volna, nem tett fel sminket sem. A kocsmában eleinte furcsán nézték a vendégek, de aztán hamar az alkoholgőz homályába veszett sziluettje a pult mögött vagy az asztalok között és senkit nem érdekelt, hogy ki az, aki ott szaladgál körülöttük. A piát, amit kértek, kivitte, néha tettek rá egy-egy megjegyzést, de Nina ezeket mindig elengedte a füle mellett.

– Figyelj már cica, gyere ide közelebb egy kicsit!

– Tessék? Nekem szólt?

– Gyere ide, kérnénk még egy kört!

– Már nincsen több ma, hamarosan zárunk, menjetek haza!

– Nincs több? Milyen kocsmá az, ahol nem adnak piát? – néztek egymásra megjátszott megrökönyödéssel a férfiak.

– Pia van, idő nincs több, én is mennék haza, tizenegy óra van! Ezt igyátok meg – mutatott Nina asztalon lévő poharakra –, utána tipli van.

– Egymásra nézett a három férfi, mintha hosszú évek begyakorolt műsorszámát következne, számoltak háromig, koccintottak, aztán egy húzásra lenyelték a poharak alján maradt piát.

– Na, viszlát holnap, cica!

– Viszlát! – morogta utánuk Nina seprűvel a kezében, de valóban az járt a fejében, bárcsak soha nem láthatnálak benneteket!

A kocsmát az idősebb férfi zárta, Nina még felsepert, felmosott és elköszönt. Felvette a bérét, majd elindult hazafelé. A kocsmatöltelékek még nem jutottak messzire, nem volt szélvihar, mégis erősen dülöngéltek az utcán, és hallhatóan jókedvük volt. Nina utolérte őket, de gyorsan átment az út másik oldalára.

– Nézzétek, ott settenkedik az út másik oldalán a buznyák cicus, aki nem adott több piát, nézzük meg közelebbről! – ezzel a három férfi követte Ninát, megelőzték, és útját állták. – Állj csak meg te ribanc!

– De ez nem is csaj! – kiáltott fel az egyik férfi.

– A fene tudja, milyen szerzet ez, de szerintem csak egy módon derül ki, ha megnézzük mi van a lába között. Fogjátok le.

– Hagyjatok békén, perverz, részeg állatok vagytok! – Nina rugdosott mindenfelé, de a három férfi hamar leteperte.

– Srácok, ennek kolbásza van! – ordított egyikük, majd mindhárman behúztak neki egyet-egyet, aztán a nyomaték kedvéért még párat belerúgtak, majd otthagyták az árokban.

Nina talán egy órát feküdt a hidegben eszméletlenül. Amikor magához tért, feltápáskodott és megtapogatta minden porcikáját, úgy tűnt, megúsza törés nélkül, de nagyon fájtak az ütések és a rúgások helyei. Tudta, hogy ezentúl nem akar itt élni, de nem volt hova mennie. A gyűlölet és a meg nem értés elhatalmasodott az embereken ebben a faluban is, ahol az alkohol sok embert legyőzött. Amúgy is borzasztó kellemetlen volt számára az, hogy az emberek állandóan összesúgtak mögötte és találgatták, hogy ő vajon buzi? Miért ilyen nőies megjelenésű?

Amikor már stabilan tudott állni, feltápáskodott, az órájára nézett, és látta, tíz perc múlva indul az utolsó busz Miskolcra, de a falu másik végéről. Megpróbált futni, de az nem ment neki a fájdalomtól, inkább csak valamilyen

gyors vonaglásra emlékeztető mozgással haladt a faluja utcáin. Elment a házuk előtt is, kicsit lassított, megsimogatta Bodrit, a kuvaszt.

Átvillant a fején, hogy bemegy, és lefekszik, kipiheni magát, aztán holnap folytatja tovább a munkát, de mi a garancia arra, hogy legközelebb túlél egy ilyen támadást? Előkeresett egy szalvétát, ami még a kocsmából maradt a zsebében, és a rúzsával ráírta: *Anya! Budapestre mentem! Nina*. Bedobta a postaládába és sietett tovább, mert a percek gyorsan peregtek, és az állomásig még volt pár utcasarok, amit meg kellett tennie. A busz már bent állt a megállóban, senki nem ült rajta. Ki az ördög menne éjjel Miskolcra, hétköznapi? Ilyenkor még buli sincs.

– Jó estét! – köszönt oda a sofőrnek.

– Jó estét! Húha, mi történt, hogy néz ki az arca? Csupa vér! Jól van?

– Igen, semmi gond, futottam, hogy elérjem a buszt, és elvágódtam a betonszikkasztónál.

– Jobbulást, mindig ez a rohanás! Maguk, fiatalok állandóan rohannak valahova, mintha háromszor annyi életet akarnának leélni egy élet alatt. Miskolcra megy?

– Oda – mondta Nina. Én már annak is örülnék, ha egy életét élhetnék, de boldogan – de ezt már csak magában mormolta el.

– Teljesáru?

– Igen.

– Akkor, négyötven.

– Tessék – kifizette a jegyet, bezuhant az első ülésre és elaludt.

Álmában egy piramis labirintusában bolyongott, egy nagy fáklyával a kezében. Fogalma sem volt arról, hogyan került ide, de abban biztos volt, hogy nem önszántából. Valahogy, valamiért az élet sodorta az útvesztőbe, amiből kétségbeesetten próbálja megtalálni a kiutat. A labirintus folyósóinak falai művészi rajzokkal voltak borítva, dohos szag volt, és nyirkos minden. Lassan

haladt, a fáklyával megvilágítva próbálta a falakon lévő rajzokat megfejteni. Mintha az életéből villantak volna fel különböző események.

Az óvodában egy sarokban ült és rengeteg baba vette körül, szebbnél-szebb kis hercegnők, egy nagy dobozban pedig a babákhoz mindenféle apró ruhák, cipellők voltak bedobálva, hogy alkalomhoz illően öltöztethesse fel őket. Sokszor bepisilt a délutáni alvás alatt, amiért Margit néni megszégyenítette a többiek előtt. Ekkor a babák közé vonult vissza sírva, és azok mindig megvigasztalták.

A falrajznak hirtelen vége lett, egy elágazáshoz ért a labirintusban. Választhatott, az útját melyik irányba folytatja, de végül ezt nem önszántából tette, hanem mintha hátba lökte volna valaki vagy valami, hogy menjen tovább egyenesen abba az irányba, amelyiken eddig jött, hiszen ez az ő útja.

Az óvodás kora után két-három évvel, hasított belé a következő emlék a falrajzról, amikor nyolc gyertya volt a tortán, és nagyon hiányzott valaki, aki vele együtt elfújja a gyertyákat a finomságon. Akkor még nem tudatosult benne a hiány, de harminckét év múlva az édesanyja elmondta neki, hogy elvetetett egy magzatot, a testvérét. Egy hiány, amit az élet már sosem tud bepótolni.

Kamaszkorában nem találta a helyét a fiúk között, félénk volt és visszahúzódó, kevés barátja volt az iskolában. A lányok messze elkerülték, és valahogy neki sem sikerült soha kapcsolatot kezdeményeznie, pláne kialakítania. Ha tetszett neki egy lány, akkor sosem volt sikere, mert a lány hamar a tudtára adta, hogy nem ő az esete. Igazából nagyon kevés próbálkozás után felismerte Nina, hogy ő nem is a lányokat keresi, inkább ő maga lány legbelül és talán ezt érezték rajta a lányok, és később a nők is.

Minden sztereotip női belső tulajdonsággal rendelkezett: „*finom lelke van ennek a gyereknek, finom, női lelke*” – sokszor mondogatta az anyja idegeneknek is.

Sok elágazás volt ebben a labirintusban, sokszor úgy érezte, ő választja az irányt, de máskor mintha valami felsőbbrendű erő lökte volna tovább az úton.

Elfáradt a bolyongásban, és elkeseredésében nem találta a kiutat a labirintusból, amikor egy folyosó plafonjából kinyúlt egy kéz, megfogta a vállát, és óriási lökessel áttaszította egy széles kapun, amelynek tetejére cifra betűkkel a K. A. monogram volt felfestve. Minden fehér volt a teremben, ahova beesett. Hatalmas, kör alakú asztalok álltak körben, fehér abrosszal megterítve, és minden szék be volt húzva a fehér szövettel.

A terem másik végén rengeteg ember állt, látta az anyját, apját – aki már tizenkét éve meghalt – és sok idegent. Két, gyönyörű, esküvői ruhába öltözött pár állt a tömeg közepén, akik boldognak tűntek. Az esküvői menet készen állt, a koszorúslányok mögöttük, a násznép pedig a hatalmas teremben kígyózott körben. Nem tudta kivenni a négy alakot, akik éppen összeházasodtak, de azt látta, hogy négy nő volt. A tömeggel szemben állt, és vágyakozott arra, hogy részese legyen az eseménynek, de legalább a násznép közé hadd vegyüljön el. Mindig meghatották az esküvők, most is a könnyeivel küzdött álmában, amikor újra lenyúlt a kéz a terem mennyezetéről, megragadta a vállát, felemelte, és átrepítette a terem másik végébe, a násznép elé.

– Végállomás! Miskolcon vagyunk – rázogatta a buszvezető Nina vállát.

– Ki az a K. A.? Álmodom vagy ez a valóság? Maga hajított el? Hol vagyok?
– riadt fel Nina.

– Nézze, nem tudom ki az a K. A. Utoljára a Diósgyőr meccsen hajítottam arrébb egy részeg drukkert két évvel ezelőtt. Azt hiszem, elaludt, lehet, hogy még álmodik, vagy be van szívva, de én hús-vér buszsofőr vagyok, szeretném végre lezárni a műszakomat és hazamenni a családomhoz!

– Értem, akkor ez nem lehet más, mint *Álomvalóság!* – tápáskodott fel az ülésről Nina és lassan, fájó porcikákkal leszállt a buszról.

Az élet olyan, mint egy labirintus, haladunk benne megszületésünktől fogva, és sokszor érünk útelágazásokhoz. Dönthetünk mi magunk, hogy merre megyünk tovább, de a külső körülmények, idegen emberek is befolyásolhatják az utunkat. Az is megtörténhet, hogy úgy döntünk, félünk az ismeretlentől, és inkább visszafordulunk arrafelé, amerről jöttünk, afelé, amit életünk során már megtapasztaltunk. A visszafordulás, visszalépés lehetősége mindig adott, ez lehet egy választás. Nina, miután leszállt a buszról, a labirintusra, az életére gondolt, és a sok döntési pontra, útelágazásra, ami az álmában is előjött.

Most is egy ilyen ponthoz érkezett az életében. Dönthet úgy, hogy visszafordul, felül a reggeli buszra és visszamegy a falujába, a kocsmába. Igaz, hogy megverték, és talán ez a jövőben is sokszor így lesz, de legalább lesz munkája, és otthonnak nevezett fedél a feje felett. Nem ideális, de legalább ismeri a helyzetet és valószínűleg ott soha nem élhet az ő nemi identitása szerint. Van elég ereje ebből kilépni és fejest ugrani az ismeretlenbe? Ki tud lépni egy falu közösségének bántalmazó kapcsolatláncolatából, ami kicsiben akár a magyar társadalmat is jelentheti? Hasonlóan működik ez, mint két ember kapcsolatában, házasságában egy bántalmazó párkapcsolat? Kit ismer a világban, egyáltalán a világot mennyire ismeri? Éppen csak leérettségizett, sokszor mondták neki azok a felnőttek, akiktől nem kapott munkát soha: *„el kéne indulni az életben, itt az ideje, hogy dolgozzál!”* Rendben, elindul, de merre menjen a labirintusban?

Úgy döntött, elmegy a vonatpályaudvarra, ott tölti az éjszakát, reggel felhívja újra Anikót, és megkérdezi, hogy találkozhatnak-e, aztán meglátja, mit hoz az élet. A pályaudvarhoz közeli templom tornyára rámosolygott a telihold fénye és tetején a kereszt hívogatóan megcsillant.

– Szia, Anikó! Nina vagyok és bajban.

– Jaj, ne, mi történt veled, tudok segíteni?

– Eljöttem a falumból, mert elüldöztek, nem fogadott be a közösség. Tudunk találkozni? Bécsben vagy még?

– Nem, Budapesten vagyunk, te hol vagy?

– Miskolcon, a pályaudvaron, ha felmegyek Pestre, találkozunk a Keletiben?

– Igen, persze, mikor?

– Tizenegyre ér fel a vonat.

– Menetrend szerint vagy MÁV időszámítás szerint? – kiabált Evelin Anikó mellől, a telefon felé.

– Jó kérdés, menetrend szerint, készüljétek hidegélélemmel, ki tudja mikor érek be.

– Rendben, akkor tali a Keletiben. Hogyan ismerlek meg?

– A legszakadtabb csajt keressétek – mondta öniróniával Nina, aztán elindult a jegypénztár felé.

A vonat elindult Miskolcra Budapestre, és Ninának eszébe jutottak a pár évvel ezelőtt átélt kellemetlen utazások, amikor még iskolába járt.

Nina Anikóval járt a Várnay Gimnáziumba Debrecenbe, koleszos volt. Anyja úgy gondolta, hogy ez egy jó ugródeszka lesz majd a továbbtanulásához, de Nina nem volt éltanuló, és nem került be abba a végzős csoportba sem, akiket már az egyetemre készítettek fel. Ő inkább a heavy metal zenével foglalkozott, lemezeket gyűjtött, koncertekre járt és nagy ívben szart a tanulásra.

Anyja hiába mondogatta, hogy vagy továbbtanul, vagy elmegy dolgozni, mert ő tovább nem fogja eltartani, ügyet sem vetett rá. A továbbtanulás ugrott végül, viszont a transznemű szociális tranzíciója elindult, így a kinézete egyre inkább nőiesedett, annak ellenére, hogy még nem kezdte meg az orvosi tranzíciót. Hétfő hajnalban utazott el általában a kollégiumba és néha hazament péntek este. Vonattal járt, ami önmagában bárkinek felér egy

vadnyugati kalanddal Magyarországon, de neki még ezen felül a nemi identitása miatt is akadtak nehézségei.

– Jó reggelt! Jegyeket, bérleteket legyenek szívesek előkészíteni! – köszöntette az álmos utazókat hétfő hajnalban a kalauz a Miskolc-Debrecen vasútvonalon.

A vasúti kocsi tele volt, alig lehetett felférni rá, így a kalauz emberfeletti erővel próbált átjutni a tömegben, hogy az utasok érvényes jegyeit ellenőrizze. Ezen a vonalon szinte mindennap volt egy kisebb-nagyobb balhé, mert vagy jegye nem volt valakinek, vagy nem akarta megmutatni, vagy pénze nem volt vásárolni és lógtak, esetleg a társadalmi feszültségek ugrasztottak egymásnak a hajnali órákon embereket.

– Jó reggelt, kérem a jegyét, hölgyem! – fordult oda Ninához is, aki fél lábon tudott már csak állni a tömegben és hol elért egy kapaszkodót, hol csak a tömeg tartotta őt is.

Tessék – nyújtotta oda Nina a diákkedvezményes utazási bérletét.

– Ehhez kérem a diákigazolványát is!

– Pillanat – akkor jutott eszébe Ninának, hogy a hátizsákja kis rekeszében lehet, amit a lába között szorongatott a tömegben állva. A gyomra mindig összeszorult mikor valaki a születési nevével ellátott dokumentumait kérte el tőle.

– Megvárom – a kalauz mindig rendkívül udvarias és nyugodt volt, mintha a MÁV az alkalmazottakkal próbálta volna megnyugtatni a késéseket, és a tömeg miatt folyton elégedetlenkedő utasokat.

Nina a könyökével és a tenyerével szétnyomkodta a körülötte állókat, akik így még jobban egymáshoz szorultak, de ő kapott egy kis levegőt maga körül, hogy le tudjon hajolni a lába között heverő hátizsákjáért. Felemelte, meglendítette, és a kalauz kezébe hajította.

– Fogja meg, kérem!

– Na de, hölgyem, hogy képzeled ezt?

– Ne hápogjon, ha meg akarja nézni a diákomat, akkor tartsa, amíg kikeresem! Parancsoljon – nyújtotta át.

– Ki az a Berta Tamás?

– Ki lenne? Én vagyok!

– Ez egy férfinak az igazolványa, hölgyem!

– Én transznemű nő vagyok, ez az én igazolványom! A magyar kormány nem engedélyezi a transznemű embereknek a nem- és névváltást!

– Sajnálom, én ezt nem tudhattam – rohadt egy ország ez.

– Nekem mondja? – fintorodott el Nina.

– Köszönöm és nagyon sajnálom – furakodott tovább a kalauz a tömegben, de Nina körül az előbújása után nagyobb hely lett. Mintha leprás lenne, úgy álltak arrébb az emberek még azt is vállalva, hogy másokkal szorosabb testi kontaktusban töltik a hátralévő utat.

Annyira utálta Nina, hogy szinte minden héten új kalauznak kell előbújni és ugyanezt a jelenetet lejátszania, és elmondania, hogy tulajdonképpen ő kicsoda. Kinek mi köze hozzá? Miért kell neki a nemi identitását lépten-nyomon felfednie mindenkinek? Ezt ő úgy élte meg, mintha egy nőnek, akinek nem lehet gyermeke, az élete minden területén mindenkinek, folyamatosan el kellene mondania, hogy neki nem lehet gyereke.

A vonat meglepő módon csak ötven percet késett, az úton, a kellemetlen múltidézésen kívül még azon morfondírozott Nina, hogyan lehet az, hogy Finnországban olyan vonatok közlekednek, ahol kifejezetten gyereksarkot különítenek el szőnyeggel, játékokkal és könyvekkel, hogy a kisgyerekeknek se legyen nehéz mondjuk egy Miskolc-Budapest távolságot megtenni vonattal. Igaz, ott nem is venne igénybe ez az út két-három órát. Magyarország megúsza a januári óriási nagy havazást, így a vonat is begurult végül a Keleti-pályaudvarra, Nina leszállt, és a tömeggel együtt hömpölygött a kijárat felé.

– Ott lesz, ő az! – bökött oda fejével a tömegben egy szürke kabátos-nadrágos, vöröshajú lányra, Anikó. Mici érdeklődve nézte a feléjük közeledő új jövevényt Anikó kabátjából.

– Sziasztok! – integetett Nina, ahogy meglátta a két lányt és egy cicafejet.

– Szia, Nina! – Anikó vagyok, ő itt Evelin, a barátnőm, a kabátomban pedig Micike – simogatta meg a cica fejét.

Összeölelkeztek hárman, a tömeg közepén, az emberfolyam úgy kerülgette őket, mint a magyar társadalom egy része a szivárványos karkötős embereket a mindennapokban.

– Farkaséhes vagyok! – Anikó gyomra újra átvette a főnökséget a csapatban.

– Én eléggé le vagyok égve, minden pénzemet elvitte ez a szellemvasút – mutatott maga mögé Nina a szomorúan pihegő ötvenedik életévét is betöltött mozdony felé, amelyik Miskolcra hozta Budapestre.

– Nem, baj, mi most jól állunk, gyere, keresünk valami kaját – ölelte át Anikó.

A kis thai étkezőben pár asztal volt csak, és mindegyiknél ült egy-két ember. A pult mögött álló nő egy szót sem tudott magyarul, angolul próbálkozott vele Evelin, de úgy sem jutottak sokkal előrébb. Evelin meggyőzte a többieket, hogy a thai konyha jó. Nina és Anikó még soha nem kóstolta meg ennek a távolkeleti országnak a gasztronómiai remekét. Végül látta a pultos kiszolgáló, hogy ebből csak akkor lesz rendelés, ha elmutogatja, hogy a kis képeken lévő ételfényképek milyen ételt is rejtenek.

Az ételrendelés kezdett átmenni egy activity játékba, kívülről nézve elég mókás volt az egész. Egy tálal megfejtettek közösen, sok nevetéssel, valami csirkés, rizses, salátás étel lehetett. Arra már nem tettek kísérletet, hogy mindenki mást kérjen, így rábólintottak, hogy rendben, akkor három egyforma tálal kérnek.

Az egyetlen nagyobb asztalhoz volt esélyük csak leülni, ahol egy reverendába öltözött, középkorú pap evett. Bátor volt, evőpálcikával próbált nekiesni az ételnek, és annyira nem volt megalkuvó, hogy visszasétáljon, kérni kést meg villát.

– Elnézést, leülhetünk ide? – bökött az üres helyekre Anikó.

– Igen, tessék csak, én talán nemsokára végzek is – mondta vidáman a pap.

– Köszönjük.

– Vonattal jöttetek?

– Csak én – szólalt meg Nina.

– Messziről?

– Miskolcra.

– Múlt héten voltam pont arrafelé, előadásokat tartottam katolikus iskolákban.

– Izgalmas – mondta a világ legunottabb pofáját vágva Evelin, miközben elhúzta a száját.

– A mai világban egyre nagyobb szükség van az egyházra, és a tanítására. Mintha megbolondult volna mindenki ebben a világban. Brüsszel, a migránsok, aztán itt van ez a genderőrület is.

– Nem könnyű eligazodni, az biztos – de ha te is rákezdész a kormánypropaganda gyűlöletkampányának visszaböfögésére, akkor tuti, hogy lenyomom az egyik evőpálcát a torkodon, a másikat meg feldugom a seggedbe!
– ezt már csak magában tette hozzá Evelin.

– Szerintem meg arra lenne a legnagyobb szükség, hogy végre az egyház eltakarodjon a politikából és ne szolgáljon ki politikai érdekeket és ne azt hajtogassa, amit a propagandagépezet elvár tőlük! Az is mondjuk jó lenne, ha más kisebb egyházat, akik speciális igényű gyerekekkel foglalkoznak és hajléktalanellátással, támogatnák és kicsinyes alantas érdekből ne tönkretégyék azt – mélázott el Anikó egy darab csirkehúst a villájára tűzve.

– A hírek inkább a pedofilgyanús bűncselekményekre kezdenek egyre több fényt deríteni a kereszt árnyékában – sziszegte Evelin mérgesen. Anikó látta Evelin dühét, és az asztal alatt óriásit rúgott a bokájába, nehogy megint balhét csináljon.

– Nem biztos, hogy mindenki csak a köztvév híradóból tájékozódik, atyám – próbálta enyhíteni a láthatóan kialakuló feszültséget Anikó.

– Márton atya vagyok – annak ellenére, hogy a két lány az első mondatokkal darabokra szedte szét a katolikus egyházat, barátságos vigyorral nyújtott kezét az asztal felett Anikó irányába.

– Anikó vagyok, ő Evelin, Nina és Mici – hadarta el gyorsan Anikó. Örvendek.

– Merre mentek innen?

Súlyos csend zuhant hirtelen az asztalra, csak a villák és a kések adtak némi hátborzongató sercegő hangot, amikor megkaparták a tányérok alját, miközben a thai pultos hölgy újabb vendégeknek próbálta elbábozni a menüt a pultnál. Az Árpád-házi Szent Erzsébet templom harangja türelmetlenül törte meg a kínos csendet.

– A jóisten majd talán megmutatja – sóhajtott kényszeresen Evelin, felszabadítva azokat az energiákat, amelyeket az asztal papra borítása végett korábban mozgósított magában.

– Egy kis katolikus közösséget vezetek nem messze innen, a plébánián. Van egy szobám négy vendégágygal – ezzel Márton atya átnyújtott egy névjegykártyát Evelinnek.

– Köszönjük – mélézott el a kártya felett Evelin. – Meglátjuk, szükségünk lesz-e rá, de mindenesetre nagyon kedves. *Talán túl kedves is!* – utóbbit már kissé gúnyos félelemmel a hangjában tette hozzá.

– Isten útjai kifürkészhetetlenek! – a közhely most Márton atya szájából valahogy pont illett a beszélgetés lezárásához. Felállt, a tálcáját visszavitte a

pulthoz, mondott valamit thai nyelven a pultos hölgynek, aki nagyot mosolygott, bólogatott, majd az atya kilépett az utcára.

A lányok elképedve nézték a távozását. Leküzdötték az ételt, igaz ők késsel és villával. Azt nem tudták még, hogy a gyorsan beindult emésztőenzimek és vér átáramlása, az agyból a gyomorba okozza-e a csendet az asztalnál, vagy szimplán csak a tanácstalanság, hogyan tovább.

Nina előtt megjelent a labirintus és látta magát, ahogy újra egy elágazáshoz ért. Merre tovább? Fogalma sem volt, senkit nem ismert a lányokon kívül a fővárosban, visszamenni meg tuti nem fog. Evelinnek beugrott a II. kerületi villájuk, ahol várja a melegvízzel töltött jakuzzi, meg az infrasauna és a puha ágy, de a büszkesége és az igazságérzete annál sokkal erősebb volt, hogy szégyenszemre hazakullogjon. Hasonlóan Ninához, Anikónak is idegen volt Budapest, párszor járt csak itt az osztállyal, felkeresték a nevezetességeket, mint egy turista, akinek egy nap alatt illik végigrohannia a Bazilikát, a Budai várat, a Hősök terét és az Országházat is meg kell tekinteni az ország koronájával egyetemben, de ettől neki ez a város csak egy nagy, koszos, szürke és idegen hely volt.

Abban biztos volt, hogy Debrecenbe, az apjához biztos nem megy vissza. Mici volt a legizgatottabb és a legkíváncsibb, hogy egy ekkora városban vajon hány kan macska lehet, akik megkörnyékezik majd a nemsokára kezdődő tüzelési időszakában, és hány ilyen étkezde van szerte a városban, ahol leeshetne neki valami az asztról. A kis csapatból, Mici határozta először el magát, az indulásra, gondolt egyet, kiugrott Anikó kabátjából, és elindult a kijárat felé határozottan. Visszanézett a lányokra, mintha azt mondta volna: „Na mi van, nem bíztok bennem? Emeljétek már fel a seggeteket!”

Kétlelkűek túrája

2024. február – Budapest

Micike gyorsan lépkedett, mintha pontosan tudta volna, merre megy. A három lány alig tudta követni, Anikó agyán a nagy rohanás közben az is átvillant, hogy a cica esetleg új gazdi után akar nézni, azért iszkol előle ilyen sebességgel. Még pár utcasarkot szaladt a csapat, aztán Mici olyan hirtelen fékezett, hogy Evelin majdnem letaposta a farkát.

– Testvériség plébánia – olvasta Nina a kertkapun lévő táblát, amely mögött egy csodálatos, nagy, kétszintes családi ház jellegű épület állt. A kertjében egy sátor, előtte szalonnasütő.

– Na nem, csajok, kizárt dolog, hogy egy thai nyelven beszélő kormánypropagandát magából kiokádó paphoz én bemenjek – nézett a névjegykártyára, amit az atya adott neki, amin ugyanaz a név állt, mint a névtáblán, és megremegett a keze.

– Jól van, de akkor mihez kezdjünk, hova menjünk? Tulajdonképpen felajánlotta, hogy lakhatunk nála. Van négy ágya – emlékeztetett Anikó mindenkit a szívélyes invitálásra.

– Rendben – adta meg magát Evelin – esetleg egy kerékkulcs nincs valakinél?

– Az meg minek, kereket akarsz cserélni a papon? – kérdezte Nina.

– Meg ne próbáld! – ráncolta össze Anikó a homlokát, aztán megnyomta a csengőt.

A ház ajtaja kinyílt, de Márton atya csak a fejét dugta ki, mint akit éppen zuhanyzás közben zavartak meg. Láttá, hogy három ismerős állt a kapuban, így aztán az alsóteste is a fej után lendült és elindult a kertkapu felé.

– Jól van, megkönnyebbültem, már azt hittem egy szál semmiben fog kiszambáznunk, az Istennek felszentelt lélek – sóhajtott Evelin.

– Ó, megjöttek a kisasszonyok, gyorsan idetalálatok, én megmondtam, hogy Isten útjai kifürkészhetetlenek – emelte fel mutatóujját az atya nyomatékosan adva az örök igazságnak.

– Igazából Mici útjai azok, amelyek talán még az Isten útjainál is sokszor kifürkészhetlenebbek, ő gondolta úgy, hogy ide szeretne jönni – mutatott a cicára Anikó –, mi meg jöttünk utána.

– Jól tette a cicus, örülök, gyertek beljebb.

Micike határozottan ment Márton atya után, a cicát pedig a három lány sokkal bizonytalanabban követte.

– Itt lesz a szoba, addig maradtok amíg szeretnétek, este hat órakor az ebédlőben vacsorázunk, szeretettel várok mindenkit! – nyitott be egy egyszerű szobába az atya, a mondat végén pedig jelentőségteljesen ránézett Micire. Aztán megfordult és magára hagyta a kis csapatot.

– Hű, csajok, ez elég bizarr, nem? – kezdte megint Evelin a kételkedést, de újra Anikó intette le.

– Nyugodj már meg, nincs itt semmi probléma, azt kérem tőled, bármennyire is akarja a szivárványt a fickó a kereszttel eltakarni, próbáld megőrizni a nyugalmadat! – intette le Anikó Evelint.

Vacsoráig már nem sok idő volt, kipakoltak, mindenki lezuhanyozott, átöltözött. Mici addig körbenézett a kertben és talált is magának egy szemrevaló kandúrt, akivel láthatóan elég jól érezte magát.

Az ebédlőben egy nagyobb, szépen megterített asztal állt. Körülötte egy szikár magas nő sürgött-forgott. Márton atya már az asztalfőn ült, és láthatóan az étkezés előtti imájával volt elfoglalva. A nő a szájához emelt ujjával mutatta, hogy maradjanak csendben, jöjjenek be, és üljenek az asztalhoz. Mici egyből rátalált a kis tálkára, melyen púposra megpakolt bárány-kacsa húsból készült macskatáp volt.

– Jó estét! – nyitotta ki a szemét Márton atya az imája befejeztével. – Bemutatom Emmát, aki segít nekem itt, a ház körül.

– Jó estét! – bólintott Emma a lányok felé.

– Jó estét, Emma! – köszöntek a lányok, és sorra bemutatkoztak, majd Anikó a cicára mutatott. – A falánk macska pedig Mici. Köszönjük szépen a befogadást, Márton atya!

– Nagyon szívesen, aki rászorul, annak kötelességünk segíteni, kérem, szedjenek paradicsomlevest! – mutatott az isteni finom, bazsalikomillatot gőzölgő levesestálra.

Vacsora közben mindenki csendben volt, a kanalak kopogása hallatszott csak a tányérokon. A második fogás rizseshús volt, abból is telerakták a hasukat a lányok, és mire végeztek, Mici már összetekeredve aludt a konyhai tűzhely mellett.

– Hallottatok a Two Spiritsről, a kétlelkűekről? – törte meg a csendet az atya.

– Nem, mikor mutatták be, ki a főszereplő? – csapott le Evelin a filmcímre hajazó kezdésre.

– Nem, Evelin ez nem egy film címe.

– Hanem?

– Ez egy olyan kifejezés, amelyet kizárólag őslakosokra használnak Észak–Amerikában. Mostanában erről olvasok és nagyon érdekes ez a téma.

– Miért érdekes? Kik ezek az őslakosok? – kezdte Anikó érdeklődését is felkelteni a beszélgetés indulása.

– A Two Spirits identitású ember a bennszülött közösségek lényeges része. Egy meglehetősen tág gyűjtőfogalom, amely az őslakos közösségeken belüli nemi identitásukat tekintve változatos népekre és változatos szexuális identitásokra vonatkozik.

– Érdekesen hangzik – és Anikó gyomra kicsit összeugrott a nemi és szexuális sokszínűségek kifejezések hallatán.

Sok bennszülött közösségben ezeket az embereket nem tekintik sem férfinak, sem nőnek, hanem ők egy különálló, alternatív, „harmadik nemi” státusszal rendelkeznek.

– Harmadik nem? – csodálkozott Nina.

– A Two Spirits, mint kortárs gyűjtőfogalom az őslakos szivárványos közösség része.

– Meglepő, hogy egy pap ilyen témákban tájékozódik – szólt közbe óvatosan Anikó. Pláne az étteremben elővezetett meglehetősen furcsa mondatok után, gondolta magában.

– Engem minden érdekel, mindent elolvasok, ami elém kerül. Az internet ma már pillanatok alatt ad át rengeteg információt, csak győzze az ember befogadni, ma éppen ez a cikk került elém.

– Ön mit gondol a transzneműségről? – szegezte neki az atyának váratlanul a kérdést Nina.

– Azt hiszem, értem mi az – nevetett Márton atya –, amikor a születéshez képesti nemtől eltérő nemi identitással él valaki.

– Igen, kicsit hasonlít valamennyire a Two Spirits-re, nem? – pontosította a kérdést Nina.

– Igen, olyasmi. Nehéz kérdés ez ma. Az igazság az, hogy mindenki gondol erről valamit. Sokan, sokszor megfelelő információk és tudás hiányában vagy előítéletekkel telve azt hiszik, hogy a tudásuk a témában megfelelő, de rosszul ítélik meg a dolgot. A katolikus egyház egyelőre meglehetősen merev álláspontot képvisel, de azért Ferenc pápa már nyitott az irányukba. Például meghívott római transznemű utcalányokat egy közös ebédre. Tavaly decemberben jelent meg egy vatikáni útmutatás, a *Fiducia supplicans*, amiben pontosan ezekről a kérdésekről is írt. Ami egy kicsit engem megdöbbenett,

hogy a vatikáni útmutatásnak nagyon elutasító volt a fogadtatása Magyarországon.

– Nekem azt tanították, hogy az elfogadás az alapvetően a jézusi tanításból következik. Akkor miért megy ez ennyire nehezen? – kérdezte Evelin az atyát.

– Szoktam mondani, hogy a tolerancia elutasítása, negligálása a belső bizonytalanság jele. Az, hogy én elfogadom a másik ember gondolkodását, akár pártszimpátiáját, vallási irányultságát, az nem azt jelenti, hogy bizonytalan vagyok önmagamban, hanem azt, hogy eljutottam magamban végre egy olyan szintre, hogy tudom tisztelni a máságát, ezért elindulhatunk a párbeszéd útján. De ezt sajnos még nem mindenki így látja. Nagyon könnyű beburkolódnai a saját struktúránk védőbástyái mögé.

– Én sosem értettem, hogy sok katolikus ember hogyan lehet tele ennyi gyűlölettel és kirekesztéssel – elmélkedett Anikó.

– Jézus nem beszélt a transznemű emberekről, nyilván akkor ez a fogalom sem volt ismert, pedig ez nem egy újkeletű dolog. Amióta ember van a Földön, van meleg, lesbikus és transznemű ember is. Ott van például Heliogabalus római császár is.

– Római császár, aki transznemű volt? – kérdezte hitetlenkedve Nina.

– Igen. Képzeljétek el, Cassius Dio írásai a császárra nőként hivatkoztak. Szerette, ha királynőnek szólították az alattvalói. Gyakran viselt sminket és parókákat, preferálta, ha hölgyként hivatkoztak rá, és hajlandó lett volna nagy összegeket is fizetni orvosoknak, ha megműtötték volna, hogy vaginája lehessen. Egyes források szerint a császár női identitással rendelkezett, transznemű volt.

– Húha, hallod Nina, még császárok is lehetünk – tört ki a csodálkozás és a gyors előbújás Anikóból.

– Miért ti is ... transzneműek vagytok? – kérdezte meglepődve Márton atya.

– Igen, transznemű nők vagyunk, atyám. Most ki fog tenni minket?

– Miért tennélek ki?

– Nem tudom, sosem lehet tudni, ki hogyan reagál erre.

– Isten szeretete nem válogat, gyermekem. Egyházként nekünk az isteni üzenetet kell képviselni, mert ha nem ezt tesszük, akkor tulajdonképpen nincs is ránk, papokra szükség.

– A közössége is befogadna minket? Sok LMBTQ közösséghez tartozó ember hívó és szeretne egyházi közösségbe járni, akár ministrálni is! – vágta a kérdést az atya arcába Nina.

Kiskorában a falujában sokszor jártak az anyjával és a mamájával misére vasárnap délelőttönként.

– A vallási közösség nem könnyű kérdés. Sokféle ember van benne. Nekem a közösség vezetőjének ez egy nehéz feladat lenne. Az a célom, hogy a közösség mindenkit befogadjon, a létszáma növekedjen az Isten szeretetében, de ha ez kiderülne – márpedig előbb-utóbb kiderülne – akkor attól tartok, akár szét is eshet egy ilyen katolikus közösség. Egyszerűen szétfeszítenétek a közösséget. Bizonyára lennének, akik Krisztus szeretetével fogadnának titeket, de szerintem lennének, akik pedig nem. Én nem tudom, hogy a közösség vezetőjeként hogyan tudnám ezt kezelni. Félek egy ilyen helyzettől és remélem soha nem kerülök bele.

– Álszent emberek! Nem fogadnának be minket a közösségbe, de a misén és minden éjszaka elalvás előtt a szeretetről elmélkednek – vágta rá Evelin, aki eddig csendben hallgatta a párbeszédet.

– Türelemre van szükségünk, Evelin, mindenki részéről – mondta nyugodt hangon Márton atya.

– Szóval, nem fogadna be minket a közösség? Igaz, teoretikus kérdés, mert nem szeretnénk a tagjai lenni, de érdekelné ön hogyan látja ezt a kérdést? – érdeklődött Evelin az atyától.

– Őszintén megmondom, nem tudom. Nagyon nehéz helyzetbe hoznátok engem az biztos! A magyar katolikus egyház feje nem szólal meg ezekben a kérdésekben, sőt erősen a kormány narratívája mentén gondolkodik. Az egyház erősen hierarchikus szervezet. Másrészt, amint mondtam, a hívek reakciója is nagyon sokféle lenne.

– Úgy gondolom, – kezdte Nina, – hogy először a pápának kellene kiadnia egy átfogó és minden egyházi személyre kötelező iránymutatást az LMBTQ közösséggel kapcsolatban. Elvárásként kell megfogalmaznia, hogy a papi szemináriumokban kötelező legyen a nemi identitásokról és különböző szexuális orientációkról tanítani és tanulni. Később pedig a helyi közösségek egyházi vezetőinek feladata kellene, hogy legyen, az LMBTQ emberek integrálása a közösségükbe. Ezek egyáltalán nem ellenkeznek a biblia mondanivalójával. Én azt tapasztaltam a falumban, hogy a bibliakörökben és hitórákon sok hittételt más-más megközelítésből magyaráztak meg emberek. Talán itt lenne az ideje, hogy bizonyos mondatokat a szentírásból ne szóról - szóra értelmezzünk. Nekem mindig álságos volt az a katolikus hozzáállás, hogy például az Ószövetség szavaira sok hitoktató azt mondta, hogy nem kell szó szerint értelmezni, az Újszövetségben szintén nem kell minden eseményt szó szerint venni, hanem Jézus szavainak sokszor más értelmezést adnak.

– De akkor könyörgöm, ez nem igazságtalan dolog, hogy van, amit szó szerint értenek és ahhoz foggal-körömmel ragaszkodnak, például ilyen a teremtés, hogy férfinak és nőnek teremtette az isten az embert, máshol meg pont ezek az emberek érvelnek amellet, hogy nem kell mindent szó szerint értelmezni? – kérdezte Evelin.

– Ők kívülről talán észre sem veszik, hogy a bibliát egyesek közülük úgy értelmezik, ahogy a politikai, a társadalmi, és bármilyen egyéb érdekeik éppen azt diktálják – értelmezte Evelin tovább a helyzetet.

– Vajon mit szólna Jézus ehhez a rengeteg diszkriminációhoz és erőszakos megnyilvánuláshoz, amit ezek a „hívőnek” nevezett emberek mondanak ránk?
– vetette fel Nina idézőjelbe téve a szót kezével.

– Biztos mérges ezekre az emberekre, szerintem sokkal jobban, mint esetleg ők azt képzelik, hogy ránk haragszik az Isten, mert mi nem értelmezzük a biblia egyes sorait szó szerint és merünk ellentmondani annak, aminek teremtett minket – válaszolta meg a kérdést Nina.

– Még sok idő kell, amíg ez a feszültség enyhülni fog – mondta Anikó.

– Igen, gyanítom, és ez egy olyan nehéz társadalmi kérdés, amit valószínűleg mi itt a konyhában egy finom vacsora után – nézett mosolyogva az atya Emmára – nem fogunk megoldani, most már menjünk aludni kedveseim, elfáradtam. Holnap reggel misét tartok hajnalban, Balázs-áldást osztok.

– Balázs-áldást? – nézett az atyára Anikó értetlenül – Márton atyaként, csak Márton áldást oszthatna nem?

– Szent Balázs nevéhez több gyógyítás is fűződik. Egyszer egy kisgyereket két égő gyertyát kereszt alakban annak álla alatt tartva mentett meg, aki a torkában akadt halszálka miatt fuldoklott – azzal felállt és elment a szobája felé. Emma leszedte az asztalokat, Mici lökött kettőt az üres tányéron és elindult a szobájuk felé ő is, akit követtek a lányok.

– Szerinted az Isten mihez kezd velünk, Anikó? – kérdezte Nina.

– Mit tudom én! Nem vagyok vallásos, és megmondom őszintén, ha az nem érdekel, hogy az emberek mit szólnak ahhoz, hogy transznemű vagyok, akkor egy öreg szakállas faszira ott fent – mutatott a plafonra –, pont nagy ívben szarok.

– Figyelj, én szeretnék elmenni erre az áldásra, nem jönnél el velem? – kérlelte Nina a barátnőjét.

– Minek? Ha fáj a torkod vegyél be egy fájdalomcsillapítót!

– Nem fáj, de el szeretnék menni.

– Rendben, nézzük meg! – adta meg magát Anikó.

Evelin és Mici a plébánián maradtak, Anikó és Nina pedig Márton atyával ment a misére. A templom tele volt, láthatóan a hívek nagyrészt az a közösség tette ki, amelyet Márton atya annyira védett és szárnyai alatt tartott. Nagyon példamutató volt a plébánia hit- és közösségi élete. A kiscserkészekről az idősklubig, életkor szerint mindenféle csoport volt, hitoktatók is dolgoztak vele együtt. Minden évben több kirándulást szerveztek szerte az országban. Anikó és Nina teljesen elveszettek érezték magukat.

Nina a falujában többször bement és megállt a templomban az oltár előtt. Ismerte Bélát a faluból, aki májzsugorodásban szenvedő alkoholista volt, gyakorlatilag tizenkétéves kora óta végigitta az életét, aztán egyszer a falu papja elbeszélgetett vele, bement a templomba, megállt az oltár előtt, megjelent neki Jézus és utána egy csepp alkoholt sem ivott soha.

Nina bízott benne, hogy a nemi identitás kérdésére is tud Isten választ adni, és megmutatja neki mi az útja. Sokszor végzett szent-ignáci imákat is, többször vitte Isten elé a nemisége kérdését, de azon túl, hogy Isten szeretetét megtapasztalta az imákban, sosem kapott választ egyértelműen a kérdéseire. Miért pont ő lett transznemű, milyen nemi identitása van neki? Végül a vele folytatott párbeszédekben arra jutott, hogy ha őt az Isten is transzneműként teremtette, ez volt az akarata, akkor pedig ő hiába tiltakozik ez ellen. Bevégeztetett és felhagyott a vallás követésével, mert megelégte azt, hogy mindenki máshogy, az aktuális érdeke mentén magyarázta a bibliát és a rengeteg ellentmondást senki nem tudta neki feloldani. Miért lenne bűn a transzneműség és ha valaki meleg? Ilyenről szó sincsen a bibliában és attól is kirázta a hideg, amikor azt mondták ezek az emberek álságosan, hogy ők az embert szeretik, csak a viselkedését tartják bűnnek.

Ez teljesen érthetetlen, mert a transzneműséget és a melegséget ezek az emberek egy polcra helyezik a tízparancsolattal. Talán pont ők, akik egyik

parancsot sem tartják be, de azért őket (illetve a megfogalmazásukban a viselkedésüket) bűnként tartják számon. Mintha a transzneműség vagy a melegség olyan bűn lenne, mint kirabolni egy bankot, vagy megcsalni a házastársunkat. Az előbbieket az ember nem döntheti el, az utóbbiakról viszont igen, a saját akaratából történnek meg. Ez nagy különbség!

Beültek a leghátsó padba, megfogták egymást kezét, és becsukták a szemüket. Mintha arra várnának, hogy a feljebbvaló tegyen velük, amit akar.

A templomoltár felett hatalmas aranyfeszületről Jézus nézett le Anikóra, aki úgy érezte, mintha a templomban megállt volna az idő, mindenki eltűnt hirtelen körülötte, és egyedül maradt a feszülettel. Csend volt, még mindig becsukott szemmel ült, neki fel sem tűnt, hogy az Isten fiával egyedül maradt.

Azt sem tudta, hogy álmodik vajon, vagy ez a valóság? Krisztus kiszabadította a leszögezett kezeit a keresztről és átölelte Anikót, magához szorította őt. Az Isten szereti a transznemű embereket, ugyanúgy a teremtményei, mint bárki más. Annyira szorította, hogy szinte már levegőt sem kapott, aztán felkiáltott és felriadt. Nina a mellkasán feküdt, miután becsukta a szemét ő is, és elaludt, ezért Anikó nem kapott levegőt. Ki tudja, hogy a labirintusában éppen melyik elágazásnál járhatott Nina? Nem tudta Anikó, mi történt vele, de emlékezett Lola álmára, amit még az ágyon ülve mesélt neki: „*majd feltűnt egy kereszt és magához ölelte Jézus*”. Anikó szeme sarkában megjelent egy könnycsepp, és csak annyit motyogott maga elé: Ez álom vagy valóság? Ez az *Álomvalóság!* Isten szeret minket!

– Szervusztok! Újak vagytok? Nem láttalak még itt a templomban titeket! – köszönt rájuk a mise végén egy középkorú nő.

– Igen, mi csak erre jártunk és beugrottunk – válaszolta gyorsan Anikó.

– Itt laktok a környéken?

– Nem annyira messze – háritotta el Anikó a pontos helymeghatározást.

– Itt egy nagyon jó közösség működik, nyáron kirándulunk, szalonnát sütünk, sportolunk. Gyertek el a hétvégén velünk egy kirándulásra, a pilisi hegyekbe! A plébániáról indulunk, tudjátok, hol lakik Márton atya?

– Sejtjük igen – mosolygott Nina.

– Akkor találkozunk szombat reggel nyolc órakor! Nekem sietni kell ebédet főzni a családnak, tíz éhes száj vár otthon – kezelte kész tényként, hogy a lányok igent mondtak és ment is tovább.

– Mit szólsz? Én elmennék! – kezdeményezett újra Nina.

– Nézd, eljöttem veled a templomba, minden hülyeségbe azonban nem fogsz belerágatni! – háborodott fel Anikó.

– Miért? Nem szereted az erdőt, a növényeket, az állatokat? Én nagyon sokat jártam a vidéket a falum körül, sokszor ültem a magaslesen, és figyeltem az őzeket hajnalban.

– Meglátjuk Nina, beszélünk Evelinnel is, aztán eldöntjük közösen, gyere induljunk!

– Evelin az ágyon feküdt, talpa a plafon felé nézett, és rázogatta, mintha valamit a nadrágja szárából akart volna előcsalogatni. Mici valahol vadászott a kertben, már reggel lelépett.

– Dicsértessék! Hogy ment? Megvagytok már térítve, csajok? – köszöntette a hazatérőket Evelin.

– Te mit csinálsz? – kérdezte a gyakorlatot szemlélve Anikó.

– Futottam egyet és lazítok.

– Lola álma folytatódott – mondta közönyösen Anikó, mintha csak azt mondta volna, hogy hoztam egy kiló kenyeret a boltból.

– Csajok, ez már egyre furább! Ez a kislány, valami látnok lehet. Emlékszel Anikó, hogy mi volt még az álmában, amit nekünk elmondott az ágy tetején? Odaadta egy kis papíron is. Megvan az még neked? Lehet, hogy hamarosan azok is be fognak következni! – lelkesedett Evelin.

– Nem látnok, hanem Álmodó. Csillogó ruhák, népszerűség, fehérség, aztán boldogság – foglalta össze a cetli tartalmát gyorsan Anikó, miután a hátizsákja aljáról előkaparta és gyorsan átolvasta a kis szívecske alakú cetlit, majd összehajtogatta, és visszarejtette a hátizsákja aljára.

– Na végre, akkor boldog leszek egyszer én is! – sóhajtott fel Nina. – De ki a negyedik?

– Honnan tudod, te tökfej, hogy te vagy a harmadik? – kérdezte Evelin mutatóujjával Nina homlokát bökdösve.

– Te nem is voltál ott, mikor Lola ezt elmondta nekünk! – fordult Nina felé Anikó.

– De nekem is volt egy esküvős álmom, ahol minden fehér volt és volt egy kapu, amin egy monogram volt – védekezett Nina.

– Milyen monogram? – kérdezte hirtelen Anikó.

– K. A.

– Ki az a K. A.? – nézett értetlenül Evelin Ninára.

– Akár lehet Keresztúri Anikó is, de persze ezer más is. Mindegy, lépünk ezen túl – javasolta Anikó a többieknek.

– Elmegyünk kirándulni? – vetette fel újra Nina.

– A templomi közösség meghívott minket egy holnapi kirándulásra – adott egy kicsivel bővebb információt Anikó Evelinre nézve.

– Hova?

– A Pilisbe.

– Menjünk! Legalább szívunk egy kis friss levegőt, kitisztítjuk a fejünket – mondta váratlanul Evelin.

– Rendben, akkor készítsünk szendvicseket! – adta meg magát Anikó is.

A konyhaajtó nyekeregve nyílt ki és Mici természetesen pont akkor ért be a konyhába, amikor a szendvicskészítés elkezdődött...

2024. február – Pilis–hegység

A testvériség plébánia közösségéhez nagyjából kétszáz ember tartozhatott. Ebből az aktív mag ötven-hatvan ember lehetett, akik nagyjából tizenöt-húsz családból jöttek. Többségük három-négy gyerekes nagycsaládos, és volt köztük egy igazán nagy család is, ahol tíz gyerek volt. A kirándulásra jöttek gyerekek, felnőttek, idősek is.

Márton atya kifejezetten örült a lányok részvételének a kiránduláson, amikor az esti vacsoránál elmondták neki, hogy kaptak meghívást a közösség egy tagjától. Másnap reggel, mivel a gyülekező a plébánia előtt volt, ahol ők laktak, ráérték kimenni az utcára, ezért a lányok a konyhaablakból az érkezőket nézegették, és találgatták, ki mivel foglalkozhat, ki kicsoda lehet.

– Hamarosan a szivárványos közösség tagjai fognak egy plébániai közösséggel közös kirándulásra indulni egy gyönyörű szombati napon. – mélázott el a Evelin.

– Szép találkozás lesz, de az élet így hozta. Nem hátrálunk meg, bátrak vagyunk, igaz, lányok? „Legyetek bátorak!” – emlékeztette őket a klasszikusra Anikó.

– Ja, mi nem „bátorak” vagyunk, hanem tiszta hülyék! A csirkék besétálnak a rókalyukba – mondta elgondolkodva Evelin, ahogy nézte a gyülekező embereket odakint. Kik ezek az emberek vajon? Én félek, hogy ennek nem lesz jó vége!

– Figyelj, csajszi! Újra mondom, és kérem, ne csinálj balhét! Mártonra vagyunk utalva, és csak köszönettel tartozunk neki. Ha bárki olyat mond, ami nem tetszik, akkor nagy levegőt veszel, és tovább gyönyörködsz a természet csodáiban, és hallgatod a madarak fütyörészését. Esetleg te is fütyörészhetsz. Értetted? – adta ki az utasításokat Anikó.

– Mindig ezt mondogd neki, de nem csinált semmit! – értetlenkedett Nina.

– Még nem...csak a kerékkulcsok közelébe nem szabad engedni, és akkor nincs semmi probléma...talán – tette hozzá bizonytalanul, majd vett egy nagy

levegőt Anikó, behajította a szendvicseit a hátizsákjába, felkapta Micit és elindult az utcára. A két lány követte őt.

– Mit magyaráztok állandóan erről a kerékkulcsról? - értetlenkedett Nina kifelé menet.

– Ebbe most inkább ne kezdjünk bele – javasolta Evelin.

– Sziasztok, lányok! – tárta két kezét nagy ölelésre Margitka, ahogy meglátta őket. Meglapogatta rendesen mind a hármójukat, névsorolvasás a közösség tagjai között, aztán a kis csapat elindult.

A tömegközlekedési eszközökön nem nagyon vegyültek el a közösséggel, egymással is alig beszélgettek, azon morfondíroztak, mi fog ebből a napból kisülni, kicsit aggódtak, de próbálták jól érezni magukat.

A kék jelzés keskeny ösvénye hegynek felfelé indult el meredeken, az erdei úton csak kettesével tudtak haladni. Anikó egy középkorú férfi mellett baktatott felfelé az emelkedőn, amikor hirtelen a férfi rámutatott a csuklójára, melyen ott volt a szivárványos karkötője.

– Te is támogatod ezeket?

– Anikó zavarba jött, mert ha felvállalja magát, akkor még mindig ott a kérdés, hogy miért, hogyan támogatja a szivárványos közösséget, ha azt mondja, nem támogatja és semmi köze hozzájuk, akkor minek van rajta a karkötő, vagy úgy tesz mintha nem is hallotta volna a kérdést, vagy azt mondja, mi köze hozzá. Gyorsan végigfutott a lehetőségeken, nehéz volt a választás. Nem akart mindenkinek úton-útfélen előbújni és elmondani azt, hogy ő transznemű. Úgy döntött, a legjobb taktika, ha visszakérdez.

– Ön mit gondol róluk?

– Nem félik az Istent?

– Nem értem, ez mit jelent.

– Isten meg fog ítélni mindenkit, mikor egyesével odakerülünk eléje. A bűnösöknek Isten irgalmazzon!

– Engem megítélhet nyugodtan, én tiszta vagyok!

– Ugyan, az eredendő bűn óta az ember bűnös lélek!

– Én azt hallottam, hogy sok keresztyén emberben ez a büntető istenkép van, ami nem jó és nem is igaz. Ön miért nem a szerető istenképben hisz? A magyarok nagy többsége érdekes módon még a hitben is pesszimista és a sötét, rossz, büntetőoldalt választja. Az ítélkező istenkép nagyon káros és semmi értelme nincsen. Önnek mi a problémája velük kapcsolatban?

– Hát, a melegeket még csak-csak megértem, vannak meleg ismerőseim is páran, jó srácok, semmi baj nincsen velük, de ezek a nemváltók, ezek azért elég problémások.

– Mi velük a probléma?

– A biblia is megmondja, hogy az Isten az embert férfinak és nőnek teremtette. Ha valaki nemátalakító műtétet csinál magán az Isten akarata ellen van.

– Nemi megerősítő műtétnek hívják.

– Mindegy, minek hívják.

– Nem mindegy, ha használ szavakat, akkor érdemes azt helyesen használni. Amúgy pedig akár igaza is lehetne ebben, hogy Isten férfit és nőt teremt, de akkor mit tegyenek az interszexuális emberek?

– Kicsodák?

– Olyan emberek, akik biológiailag az ön által felvázolt két doboz egyikébe sem tehetők be, mert például a kromoszómaállományuk egyikhez sem illik, vagy olyan hormonműködésük van, ami eltér ettől a két nemtől. Nem attól függ valakinek a neme, hogy mi van a lába között, és milyen betűk vannak a génjeiben, hanem hogy mi van belül, a tudatában. Ön szerint bűnösök a transznemű emberek? – kérdezte komolyan elgondolkodva Anikó.

– Igen, persze!

– Mit kellene tenniük ön szerint?

– Nem kellene vétkezniük, el kellene fogadniuk azt, ami Isten terve volt velük.

– Isten sosem téved? Mi van, ha esetleg Isten pont azt akarta, hogy legyenek transznemű emberek? Ez volt a terve? Kiválasztottak? – elmesélte gyorsan Márton atya Two Spirits történetét. – Lehet, hogy a transznemű emberek Isten kiválasztottjai, nem gondolja?

– Az kizárt! Bűnösök nem lehetnek kiválasztottak, ez istenkáromlás, amellet az Isten sosem hibázik és meg van írva férfinak és nőnek teremtette a saját képére az embert.

– A transzneműség ön szerint olyan bűn, mint a tolvajlás? Meg kell csak gyónni, aztán a született nem szerint élni tovább?

– Gondolom, igen, persze, Isten mindenkinek megbocsájt.

– Úgy gondolja, hogy a transznemű emberek direkt ezt az identitást választják maguknak, hogy szándékosan Isten akarata ellen tegyenek és nem utolsó sorban a világból, a társadalom által kirekesztett emberek legyenek? Hogy rajtuk gúnyolódjon mindenki és megvesse őket a társadalom egy része?

– Nem tudom, de nem helyes dolog, meg ellene van a természet törvényeinek is, mert ezeknek az embereknek nem lesznek saját gyerekeik, nem fognak szülni és gyereket nemzeni.

– Nem hiszem, hogy a társadalom fél-egy százaléka fogja meghatározni a népességi mutatókat – nevetett fel Anikó. Nagyon sok ember, akik nem transzneműek, ők sem akarnak, vagy képesek erre, akkor ők is bűnösök?

– Az más.

– Miért lenne más, a végeredmény szempontjából ugyanaz, ráadásul sok transznemű nő szeretne szülni gyereket is és anya lenni!

– Jaj, még csak az kellene nekünk, hogy ezek szaporodjanak!

– A transzneműség örökölhetősége nem bizonyított egyelőre, tudomásom szerint. Viszont akár az ön gyereke is lehet transznemű, vagy a családjában

előfordulhat.

– Nálunk ugyan nem, mi egészségesek vagyunk!

– A transznemű emberek is egészségesek, semmilyen testi vagy mentális problémájuk nincsen, ami miatt a transznemű nemi identitásuk kialakult.

– Mindegy, én nem vitatkozom veled. Nem helyes és pontum.

– Nem vitatkozunk, csak beszélgetünk, én próbáltam érvelni, amire ön érzelmekkel válaszol. Érvekre érzelmekkel nem lehet válaszolni. Én csupán próbáltam kérdezni, hogyan gondolkodik erről és próbáltam érvekkel válaszolni a mondataira.

Nem szóltak többet egymáshoz, mert a csoport felért egy tisztásra. Ebédidő volt már, mindenki megéhezett a hegymászásban, elővették a szendvicseket, és a csapat elkezdett falatozni.

– Merre jártál Anikó? Nem láttalak a hegymászás alatt – érdeklődött Nina.

– Elöl mentem egy férfival, meglátta a karkötőmet és folytattunk egy kis teológiai eszmecsserét.

– Te, teológiai eszmecsserét isten irgalmazzon nekünk! Miről?

– A transzneműség és a bibliai bűnösség összefüggéseiről.

– Mire jutottatok?

– Nem közeledtek az álláspontok. Talán csak akkor változna a véleményük, ha kiderülne, Jézus transznemű volt. Sokat kell ezekről a kérdésekről még beszélgetni.

– Csak egy zsemlet hoztam, van nálad tartalékban, egy éhes szájnak? – kérdezte Nina.

– Nincsen több, de gyere, harapj ebből – nyújtotta oda Ninának a sajtját.

– Köszönöm, aranyos vagy. Nem is kértem elnézést még azért, hogy a templomban elaludtam rajtad.

– Gyönyörű voltál, amikor aludtál, olyan, mint egy angyal.

– Komoly? – Nina fülig pirult a bóktól.

– Egyébként én is elaludtam és arra ébredtem fel, hogy valaki nagyon szorít, nem kapok levegőt. A mellkasomon volt a fél tested – nevetett Anikó.

Evelin az erdőben csatangolt Micivel, amíg a többiek elfogyasztották az ebédjüket. Ők már jóllaktak, ezért felfedező útra indultak kettesben. Anikó beszélgetőpartnere éppen Márton atyát fárasztotta tovább, de vele nyilván könnyebben szót értett, mint Anikóval a transzneműség és teológia kapcsolatának rejtélyes kérdéseiben. Anikó mielőtt bekapta a maradék zsemlet, az utolsó falatot is megosztotta Ninával. Azonban a legutolsót nem nyelte le, mert valami rakoncátlan hajszál keveredett a szőke hajkoronából az ételébe, azt próbálta kiszedni az ujjával, de nem találta, amitől egyre mérgesebb lett.

– Várj...várj – Nina odanyúlt a szájához, és elhúzta a hajszálat, miközben mélyen Anikó szemébe nézett. Aztán mintha talált volna még egy hajszálat, az ujját újra végighúzta ajkain és mosolygott.

– Mi az, találtál még egyet?

– Csend! Szépek az ajkaid – suttogta Nina, ujját keresztbe téve Anikó száján, aki kislányos zavarában megigazította a nagy hajkoronáját és elpirult.

– Kibe voltál szerelmes utoljára? – kíváncsiskodott Nina.

– Hm, talán Evelin iránt éreztem valamit, de valahogy az események elsodorták a kezdődő románcunkat. Párszor megcsókoltuk egymást, de ezt én nem is nevezném szerelemnek. Meg voltak korábban férfiak is, akik tetszettek, de nem vettek észre engem, vagy én nem mertem kezdeményezni.

– Az iskolában, az osztályunkban is tetszett valaki?

– Nem is tudom, ott próbáltam inkább túlélni a mindennapokat, nem foglalkoztam ezzel. Veled nagyon jókat beszélgettem mindig, arra emlékszem – és megölelte Ninát.

– Transznemű nőt is tudnál szeretni? – kérdezte hirtelen Nina.

– Én bárkit tudnék szeretni, nálam a szerelem nem attól függ, mi van a dobozok címkéire írva – mondta Anikó, és megsimogatta Nina arcát. – Te

merre próbálkoztál?

– Egy kis faluban túl sok esélye nincsen egy transznemű nőnek. Ezért is jöttem el végül, mert nem éltem volna túl. Arra gondolni sem mertem, hogy ott párt keressek, vagy találjak magamnak. Egy faluban az előbújás nem úgy működik, mint egy nagyvárosban – kesergett, de még Anikónak sem merete felfedni az *Aphrodité Love*-os kalandjait.

– Az biztos nehéz lehet – merengett el Anikó.

A túra hátralévő idején Nina és Anikó sokszor szemeztek a kanyargós ösvényeken, ahogy haladt a csoport, sőt még bújócskát is játszottak a menet közepén, és rengeteget nevettek. Egyre jobban kezdtek egymásra hangolódni. Sok történetet idéztek vissza a Várnayból, de most már felszabadultan tudtak egymással arról is beszélni, ki hogyan élte meg a nemi identitását az osztályban. Evelin egy kicsit leszakadva a csoporttól, magába zárkozva haladt, Micivel a kabátjában, és gondolatban többnyire Maldívon járt, hiányzott neki Ronnie.

Pörgess meg!

2024. március – Budapest

A lányok már két hete a plébánián laktak. Evelin és Nina abban a thai étteremben kaptak munkát kisegítőként, ahol Márton atyával találkoztak. Evelin készített szép, színes magyar nyelvű étlapot, ételleírásokkal, és ennek az angol verzióját is megcsinálta. Segített az alapanyagbeszerzésben, időnként még a konyhába is beállt, és nagy lelkesedéssel kezdte tanulni a thai gasztronómiai fogások elkészítését. Végre a magyar vendégek is megértették, hogy milyen ételek vannak az étlapon, és azok miből készülnek. Nina rendelést vett fel, felszolgált az ételleket, és a pénztárt is kezelte egy idő után. Egyre jobban kezdték élvezni a munkát, és annyit kerestek, hogy már a plébániának is tudtak fizetni támogatást a lakhatásért és az ételért. Sokszor Evelin és Nina a plébánián is besegített esténként Emmának a konyhában.

Anikó egy edzőteremben talált munkát, ahol MMA ketrecharcosok és bokszolók készültek a versenyekre. Bérleteket, napi jegyeket adott el, kezelte a bár italkészletét, és igyekezett rendet tartani az öltözőkben.

– Te miért nem próbálsz ki egyszer a gépeket? – kérdezte Enikő, aki a két hét múlva Sopronban megrendezésre kerülő bokszgálára készült.

– Nem az én világom a testépítés, de az erőszak meg a verekedés sem – mondta elmosolyodva Anikó.

– Ez sport, az ellenfelet tiszteljük, de legyőzzük a ringben.

– Nekem semmilyen késztetésem nincsen arra, hogy bárkit legyőzzek, de ha jobban visszagondolok, az iskolában néha jól jött volna, ha behúzhatok egy-egy srácnak, akik szemétkedtek velem.

– Az életben bármikor jól jöhet, nem csak az iskolában. Gyere, nézd meg ezt az evezőgépet!

– Szép darab. Melyik az eleje, meg a vége, és mit kell ezzel csinálni?

Enikő bepattant a gépbe, megtörölgette a kezét és elkezdte a gyakorlatot bemutatni Anikónak.

– Ez talán nekem is menne, olyan, mintha a Dunán eveznék – vigyorgott Anikó, azzal helyet cserélt Enikővel.

-Sportoltál korábban valamit?

– Nem, ez valahogy nem volt fókuszban nálam - mondta pár húzás után lihegve Anikó.

– Pedig nagyon jó a testnek és a léleknek is! Azt hittem, hogy sportoltál, mert olyan szép szálkás, izmos a karod – bökött Anikó felsőkarjára.

– Bizonyára a fránya tesztoszteron tette, amíg el nem kezdtem a hormonterápiát – csúszott ki az őszinte válasz Anikó száján, amit azonnal megbánt.

– Hormonterápia? Minek kellett neked hormonterápia?

– Sok transznemű ember szeretné a testét is a nemi identitásához alakítani, ezért orvosi beavatkozásokat végeznek a testükön.

– Miért? Te transznemű vagy, Anikó?

– Kaptál magyarázatot a szálkás karomra – mondta szárazon Anikó.

– Hallottam ilyen bokszolóról. Egy algériai sportoló. Azt mondják, hogy férfi, de a női mezőnyben indult mindig, hogy pasiként szétverje a nőket, a ringben. 2022-ben indult az isztambuli világbajnokságon, majd a 2023-ban az Újdelhiben rendezett világbajnokságon is, ahol végre eltiltotta az ökölvívó világszövetség. Állítólag most nyáron eljön a párizsi olimpiára is, remélem, nem engedik a női mezőnybe versenyezni ezt a jószágot!

– Nem jószág, hanem ő is ember. Azt mondtad, tiszteled a ringben az ellenfeledet, akkor általában az embereket is tiszteld, kérlek! Nézd, nehéz kérdés, amiről beszélsz és nem ennyire fekete-fehér dolog. Az embereknek kevés információja van erről és könnyen ítélik úgy, hogy nem ismerik pontosan a biológiai okát.

– Azt akarod mondani, hogy én is csak ítélek és nem ismerem a biológiát? – csattant fel Enikő.

– Ha szerinted az a bokszoló transznemű, akkor összekevered a szezont a fazonnal.

– Hogy érted ezt?

– Az algériai bokszoló minden bizonnyal interszex - habár nyilván senki nem tudja ezt bizonyosan - és nem transznemű.

– Miért nem? Hát ez az, miért titkolózik?

– Nem titkolózik, a nemiség egy olyan különleges, védett, személyes adat, mint az, hogy te kihez vonzódsz szexuálisan!

– Én a Gergőhöz, az akkora állat, mint a Schwarzi volt fénykorában! Mi az az interszex micsoda?

– Régebben hermafroditáknak is hívták őket. Olyan biológiai nemi jellegzetességekkel rendelkeznek, amelyek nem sorolhatóak be kizárólagosan tipikus női vagy férfi kategóriába vagy akár mindkettőnek megfelelnek.

– Erről beszélek, ezek a transzneműek!

– Nem. A transzneműek a születési nemükhöz képest eltérő nemi identitással rendelkeznek, de az előbb felsorolt orvosi testi állapotok, nem feltétlenül vannak jelen. Nálunk a születési nem különbözik a társadalmi nemtől. Az interszexuális jelző nem a nemi identitást vagy szexuális irányultságot jelenti, hanem egy testi, biológiai állapotot.

– Mindegy, én ezt nem értem, de akkor is minek bokszol nőekkel?

– Azért, mert az orvosok, amikor megszületett, valószínűleg nőnek anyakönyvezték a külső nemi szervei alapján.

– Az csak egy szike kérdése...

– Algériában azért nem egészen. A világ egyik talán legkonzervatívabb országa, ott nem bemondásra nyisszantak – egyszerűsítette le a mondatot

Anikó és egyben összeszorította a combjait, mert ettől a mondattól felelevenedett belgrádi műtétjének emléke.

– Akkor is! Az izmai milyenek már, tiszta férfi!

– Ez szubjektív megítélés, az viszont tény, hogy ennek a sportolónak az útlevelében az szerepel, hogy nő. Egyébként, ha megnézed az eredményeit a női mezőnyben, egyáltalán nem igaz, hogy mindenkit agyonver. Ötvenkét meccsből kilencet például elveszített a női mezőnyben. 2021-ben a tokiói olimpián egy ír bokszolónőtől kapott ki, aki azt mondta, hogy semmilyen erőfölényt nem tapasztalt a ringben.

– De neki férfi izomzata van! – nem tágított Enikő.

– Nem gondolom, hogy férfi izomzata lenne, ha pedig már a transznemű női sportolókra is áttérhetünk, akik úsznak, vagy atletizáltak, akkor azt is kevesen tudják, hogy a női hormonterápia egy született férfi szervezetre milyen hatással van. Te tudod ezt Enikő?

– Nem, fogalmam sincs, én ehhez nem értek. Meg eddig nem is érdekelt.

– Ezzel semmi baj nincsen, nem is kell érteni! Viszont csak akkor érdemes ítéletet mondani és véleményt alkotni, ha előtte ennek utána nézel. Az ösztrogénterápia az izomzatot csökkenti, nagyjából három év hormonterápia után, ezt már az orvosok is kimutatják, és a testzsírképet is átalakítja, feminizálja. Az izomzatom nekem is rengeteget csökkent a terápia alatt és nézd meg milyen csípőm lett – simította végig a körte formájú csípőjét. Ha áttérünk az interszex emberekről a transznemű nők sportolására, akkor az talán még nehezebb kérdés. Én úgy gondolom, hogy ezt nem laikusként, szubjektív módon kellene, hogy értékeljék és minősítsék az emberek, hanem folyamatos hormonszint ellenőrzésekkel lehetne kizárólag eldönteni. Ez tisztán orvosi kérdés és nem ideológiai és pláne nem politikai! Úgy vélem, aki már több mint két-három éve van hormonterápián és a hormonszintjei folyamatosan, minden szempontból a női értékekhez közelítenek - ahogy nekem is, csak én nem

sportolok -, akkor miért ne lehetne nekik is a női mezőnyben indulni? Te nem emlékszel rá, de én olvastam arról, amikor a nyolcvanas években német úszónőket direkt tesztoszteron terápia alatt tartottak és így verték szét a mezőnyt. Negyven évvel később a transznemű emberekre ezért haragudni és kikiáltani őket ellenségnek, na azt nem tartom igazságosnak. A két dolog pedig nem ugyanaz! A transznemű nők nem azért transzneműek, mert olimpiai bajnokokká szeretnének válni egy sportágban. A transzneműségnek szigorú klinikai feltételei vannak, az nem bemondásra működik a sportban. Amellett az is kérdés bennem ilyenkor, hogy miért mindig a transznemű nőket tartja mindenki a világ legnagyobb problémájának? Az senkinek nem okoz gondot, ha egy transznemű férfi a férfi mezőnyben bokszol? Ismersz ilyet, Enikő?

– Nem, nem ismerek.

– Én ismerek, és nagyon sikeres! Több bajnokságot is nyert. Az valahogy nem lett hír sehol. Vajon miért?

– És mi van az atlétákkal? – makacskodott Enikő.

– Az is egy fából vaskarika rendelet, amit hozott az Nemzetközi Atlétikai Szövetség ezzel kapcsolatban!

– Miért? Milyen rendeletet hoztak?

– Csak azt engedik a női mezőnyben versenyezni, akinek nem indult meg a férfi nemi érése fiatal, serdülő korában.

– Nagyon helyes!

– Mondhatja egy laikus igen. Ezzel csak az a probléma, Enikő, hogy világszerte egyre kevesebb országban engedélyezik azokat az orvosi készítményeket, amik lassítanák, vagy megállítanák a transznemű serdülők nemi érését. Szóval, így nehezen lesz olyan transznemű ember, aki meg tud felelni ennek a kitételnek, hiszen, ha betiltják annak a készítménynek az alkalmazását, ami a nemi érés beindulását megakadályozná, akkor a nemi érés megindul, így pedig automatikusan nem vehet részt egy transznemű ember

sem nemzetközi versenyeken. Egy buta szabályozás, amelyet hozzá nem értő emberek alkottak.

– Elég káosz ez az egész, Anikó!

– Nekem mondd?! Tragikomédia, ahogy kapkod a világ összes sportszövetsége és hoznak össze-vissza szabályozásokat átgondolatlanul.

– Nem tudom, az annyira evidens a többségnek, hogy amikor transzneműségről van szó, akkor azok csak transznemű nők lehetnek, akik ugrálnak a bárókban éjszakánként.

– Látod, ezt megint kevered.

– Hogyhogy?

– Úgy, hogy akik a bárókban táncolnak, nem biztos, hogy transzneműek, sőt szerintem a többségük nem az. Azok az emberek Drag Queen-ek, vagy mondhatjuk transzvesztitáknak is őket, akik este bárókban szórakoztatják a közönséget, másnap pedig az öltönyükben férfiként elmennek a bankba, vagy építőmérnökként egy építkezésre. Élik a férfias hétköznapijaikat. Ismerek olyat közülük, aki még a fülét sem lyukasztaná ki! Ők nem akarnak nőként élni, nem akarnak semmilyen beavatkozást a testi megjelenésükben! Nagyon jól elvannak azzal a született férfi nemi identitással, ami van nekik. Meg sem fordul a fejükben, hogy nőként éljenek! Persze vannak közöttük is transznemű nők, de a transzvesztitizmust, a szórakoztatóipar Drag Queenjeit és a transzneműséget meg kell tudni különböztetni egymástól!

– Húha, azt hiszem kezdem érteni ezeket a dolgokat! Akkor a transznemű nőknek mindegy, milyen ruhában vannak és ők a nap huszonnégy órájában nők, igaz?

– Igen, de nyilván egy nő női ruhákat hord, de az a különbség, hogy ők azért hordanak női ruhákat mert nők, a transzvesztiták meg azért hordanak időnként, mert szórakoztatnak ezzel éjszakai bárókban másokat vagy valamilyen szexuális kielégülést jelent ez nekik, vagy csak egyszerűen azokban

érik jól magukat. De nem gondolják egy percig sem azt, hogy ők nők lennének!

– Köszönöm, hogy ezeket megosztottad velem, most már tisztább a kép. Figyelj, nekem semmi bajom veled, egyszer majd azért kipróbáljuk a ringben, hogy bokszolsz! – nevetett Enikő.

– Nem, köszönöm, majd néha talán levezek Szegedig ezzel a csodával, de visszafelé majd vonattal jövök az tuti, árral szemben a fene sem akar evezni – mutatott nevetve Anikó a magára maradt padlóhoz csavározott evezőgépre, a terem közepén.

– Csajok! Péntek este van, és bulizni akarok! – tört ki a lelkesedés Anikóból.

– Hova menjünk, szerintetek? – dobta fel a kérdést Nina.

Nem tudom, de nekem annyira retro hangulatom van mostanában, sajnálom, hogy nem éltem a nyolcvanas években! – kiáltott fel Evelin.

– Akkor már ötvenéves lennél, te bolond! – ölelte át Anikó Evelint.

– Nézzétek, találtam valamit! – mutatott Nina a mobiljában egy színes képre, ami egy szórakozóhely bejáratát ábrázolta nagy múltidéző fényreklámmal a bejárata felett: „*Retrodzsungel*”.

– Ez a mi helyünk, csajok! – lelkesedett Evelin, és már rohant is felvenni a buliruháját.

Teljesen sötét volt a mulató környéke, amikor odaértek, a képen mutatósan villogó fényreklám sem játszadozott a fényeivel. Tíz perccel nyitás előtt értek oda, és a meglehetősen bulisra vett, eléggé lenge öltözékeikben a márciusi estében fázósan melegítették egymást. Pontosan nyitáskor a fényreklám beindult, és megszólalt a Guns N’ Roses: Welcome To Jungle dala. Az első pár taktus után a bejárati ajtó is kivágódott, és a jegyszedő-kidobó, izomkolosszus srácok elkezdtek a beengedést. Kint az utcán már legalább húsz-harminc ember állt, teljesen vegyes életkorúak. A lányokkal egyidős, húszas évek elején

járó fiataloktól a középkorú ötvenesekig ott toporgott mindenki, várva a bebocsátást és az első alkoholos italok kortyainak magukba döntését.

Evelin a bárpulthoz sietett és kért három jégert, hogy egy kicsit felmelegedjenek. Mire az italok a pultra kerültek, a másik két lány is ott állt mellette.

– Ez nagyszerű helynek tűnik! – nyugtázta Evelin, majd lehúzta az italát, és faképnél hagyta a két lányt, belevetette magát a táncforgatag közepébe, ahol két dolgot keresett a legtöbb ember általában. Az egyensúlyát és az ismerkedési lehetőségeket.

Három dalt, ha lejátszhattak, amikor Evelin körül egy hosszúhajú lány jelent meg, és láthatóan kereste vele a szemkontaktust. Anikó és Nina együtt mentek bele a forgatagba, Nina megragadta barátnője kezét, aki hirtelen visszatekintett rá:

– Miért fogod meg a kezem, Nina?

– Hogy el ne veszítselek! – ezzel magához húzta Anikót és a fülébe súgva tette hozzá – Soha többé!

– Anikó megvonta a vállát, Nina pedig bevonszolta a tömegbe.

– Te ismered ezt a fantasztikus dalt, amit most játszanak? – kérdezte Anikó az ugrálás közben.

– Igen, ez a You Spin Me Round (Like A Record) azaz, Úgy pörgetsz, mint egy lemezt – ismerte fel Nina,

– Akkor pörgess meg! – vágta rá Anikó és átölelte barátnőjét.

– Imádom a hangját, – kezdte magyarázni Nina és egyre gyorsabban pörgette Anikót maga körül – Pete Burns énekel, aki a Dead Or Alive zenekarral lett híres, ezzel a dallal robbantak be a köztudatba. Pár éve nagyon szerelmes voltam belé! Képzeld, egyszer megkérdezték tőle, hogy ő transznemű, meleg, vagy minek tartja magát, és tudod, mit válaszolt?

– Mit?

– Hogy ezek csak címkék, ő Pete Burns semmi egyéb, de sosem tartotta magát nőnek, mégis rengeteg feminizáló műtétet végeztetett magán.

Nagyjából egy órája ugráltak már a teremben, amitől a levegő egyre jobban fogyott.

– Egy kicsit kimegyek a levegőre, mert már szédülök itt bent – ordította Nina fülébe Anikó, aki hevesen bólogatott és mutogatva próbálta elmagyarázni, hogy ő még maradna.

A teraszon hideg volt, és Anikó friss levegőhöz jutott. Vett három mély lélegzetet, de a harmadikra egy óriásit szippantott egy cigifüstöt kifújó férfi dohányfüstjéből, amitől rátört a köhögőroham.

– Úristen, azért jöttem ki, hogy friss levegőt szívjak nem ezt a szart! – köhögött Anikó, és szemrehányóan nézett a férfire, aki kiköpött úgy nézett ki, mintha egy kasszasiker olasz film vásznáról lépett volna le.

– Bocsánatot kérek! – mondta a férfi kis akcentussal és elfordulva a következő slukkot már az ellenkező irányba eregette ki, aztán hirtelen visszafordult, és Anikó szemébe nézett. – Szép vagy, csak az baj, ez a ruha teljesen rosszul áll rajtad, nem a te stílusod! – nézett Anikó szürke felsőjére, hosszú szoknyájára és balerina cipőjére.

– Nem ismerkedek, van társam! – mondta sértődötten Anikó.

– Hé, én nem ismerkedni szeretnék, csak annyit mondtam, hogy nem jó a cuccod. Ez a hosszú bő szoknya, ezzel a balerínával valahogy nem illik össze. Meg ez a felső is elég olyan... hm, hogy is mondjam? Egérkés.

– Egérkés?

– Igen, olyan szürke, és ettől te magad is szürkének mutatod a külvilágnak.

– Neked valami divat becsípődésed van, vagy mi a franc van veled? – azzal indult volna vissza, a táncparkettre, megkeresni Ninát.

– Harcias, de van benne legalább tűz! – szólt utána a férfi.

– Vigyázz, nehogy megégessen! – sziszegte Anikó megállva és visszafordulva, a férfi arcába.

– Marcello Martinelli vagyok – nyújtotta át a névjegyét a férfi Anikónak illedelmesen.

– Keresztúri Anikó – nekem nincsen névjegyem, nem vagyok nagy ember – a mondat végét gúnyosan kihangsúlyozta, majd ránézett a cirádás névjegyre.

Marcello Martinelli

Fancy Fashion Italy - CEO

Milan, Garibaldi Towers Building A – Floor 18th

– CEO? Az mit jelent? A Fashion-t még értem, az valami divattal kapcsolatos, ugye?

– A CEO, mondjuk úgy, hogy főnök – mosolyodott el az olasz.

– Te vagy a főnök ebben a divatcégben?

– A főnök és a tulajdonos. Nem hallottál még a Fancy Fashion Italy-ról? Nem divatcég vagyunk.

– Nem hallottam – mondta szemét lesütve Anikó és menekülésként hozzátette –, én debreceni vagyok.

– Debrecen? Az egy város, ugye?

– Igen, te olasz vagy?

– Milánóban élek, de az apám magyar. Az FFI pedig a világ egyik leghíresebb divat- és marketing ügynöksége.

– Értem – bólogatott Anikó, de látszott az arcán, hogy nem tudja hova tenni ezt az egészet.

– Segítek, rendben? Ügynökségünk a divat világában dolgozik, nemzetközi nagy divatbemutatókat szervezünk a világ vezető divatmárkáinak, támogatjuk őket a marketingben és reklámban. Keresünk és közvetítünk modelleket, reklámfilmeket forgatunk, meg ilyesmik.

– Húha! – Anikó elképedve hallgatta. – Ez nagyon menő!

– Hol a francba kujtorogsz, drágám? Végre megtaláltalak, azt hittem, elvesztél a tömegben! – keveredett Anikó mellé Nina egy kissé már becsípve.

– Nem tűntem el, mondtam, hogy itt vagyok kint. Ő itt Marcello Mitt... Matt...

– Sakk-matt! – nevetett az olasz. Majd hozzátette segítségképpen – Martinelli, örvendek – nyújtotta kezét Nina felé.

– Berta Nina – én vagyok az ő.... – mutatott jelentőségteljesen Anikóra hangsúlyos szünetet tartva – barátnője – bökte ki végül. De tudod, *Mattocsám*, nem olyan barátnő, ahogy te azt gondolod, ám! Hanem ilyen – nekiesett Anikónak és hosszan megcsókolta.

– Ennek nagyon örvendek, lányok! Láttam már ilyet, a divat, művészet világában, tudjátok, ott egy kicsit szabadabban értelmezzük a szerelmet – jelezte ezzel Marcello, hogy semmi baja nincsen a leszbikus kapcsolatokkal az ég egy adta világon.

– A divat világában? Miért te meleg vagy, *Mattocska* és a divat világában ügyködsz? – kérdezte Nina egy kicsit billegve a túsarkúján a legurított pár jégertől.

– Azt hiszem, biszexuális vagyok, ha már címkézni kell.

– Aha, az nagyszerű, már kezdtem megijedni, hogy egy hetero pasi, aki itt mókol a divat világból. És figyelj csak – kezdte kérdését Anikóba erősen belekarolva –, mi a francot keresel te a divat világában, *Mattocska*?

– Például Anikót!

– Anikót? Minek? Mondtam, hogy az enyém! Nem adom! – azzal megint megcsókolta barátnőjét.

– Nem úgy keresem....

– Hanem?

– Üzletileg keresem.

– Ja, nem Mattocska, mi nem kurválkodunk és nem keresünk stricit sem – háborodott fel Nina, és felrémltetek neki az Aphrodité kalandjai, amiből olyan nehezen tudott kimászni.

– Nem, dehogy! Ne érts félre! A divatkifutókra keresek modelleket.

– Modelleket? – erre már Anikó kapta fel a fejét, aki eddig mint a teniszmeccsen kapkodta a fejét a két beszélgető között.

– Igen, modelleket és neked nagyon jó alakod van Anikó! Mit dolgozol most?

– Egy MMA teremben vagyok recepciós.

– Ott szoktál edzeni is?

– Néha levezek Szegedre, az evezőpadon, de csak árral lefelé! – vigyorgott Anikó.

– Na végre, csajok, azt hittem már leléptetek! Ki ez a digó srác? – robbant közjük Evelin, épp, amikor a beszélgetés kezdett leülni, támogatva azt a barnahajú lányt, akit még a táncparketten szedett össze.

– Még egy lesbikus pár – jegyezte meg mosolyogva Marcello – kezdem megkedvelni ezt a helyet.

– Mi párban vagyunk egyáltalán, Edit, drágám? – nézett rá kissé alkoholgőzösen Evelin a lányra, aki a hóna alatt próbált levegőhöz jutni, de nem kapott választ, csak két csuklást.

– És te ki a franc vagy? – érdeklődött Evelin is egy csuklás után.

– Elnézést még nem mutatkoztam be, Marcello...

– *Mattocska, a főnök*– kotyogott közbe Nina.

– Martinelli, divatügynök.

– Divatügynök – nyugtázta Evelin és a földet bámulta egy darabig. Nem igazán tudott mit kezdeni ezzel az információval, viszont elkezdett forogni vele a világ, csuklott kettőt, majd az egész este elfogyasztott alkoholmennyiséget

némi egyéb gyomortartalommal kitacssolta a pálma cserepébe, a hóna alatt még mindig Edittel, aki követte barátnőjét.

– Hívj fel holnap, kérlek, egy kicsit tisztább fejjel, Anikó! – a névjegye hátuljára odakanyarította Marcello az email címét és a telefonszámát és elindult a kijárat felé.

Anikó szívében és lelkében valami megmozdult az este után Nina iránt, és kezdte azt érezni, hogy ez már talán valóban több, mint barátság.

2024. április – Budapest

Mici reggeli után beugrott Anikó ölébe, és egy szempillantás alatt elaludt. Nina és Evelin elmentek reggel az étterembe dolgozni, Anikó otthon maradt, mert nem érezte jól magát. Néha voltak ilyen napjai, amikor az ösztrogénterápiára nehezebben reagált a szervezete. Izzadt, émelygés fogta el és szédült. Nagyon hasonló állapot ez a női menopauzához. A hangulata sem volt jó ilyenkor. Márton atya nagy karosszékében ült, és az ablakon nézett kifelé, amikor Emma viharzott be a szobába.

– Anikó drágám, merre van a felmosóvödör, nem láttad valahol?

– Nem – válaszolt lehangoltan Anikó, és le sem vette szemét az ablakkal szemben lévő villanydróton csücsülő madárrajról.

– Mi a baj, miért nem mentél ma dolgozni?

– Nem érzem jól magam.

– Hívjak orvost?

– Nem, dehogy, vannak ilyen napok, amikor egy kicsit felborul a hormonháztartásom és nem vagyok jól – szeme az ablakról Marcello névjegykártyájára siklott, forgatta a kezében és nézegette a telefonszámot.

– Neked valami más bajod van, Anikó!

– Nem tudom mit tegyek, Emma néni! – sóhajtott egy nagyot.

– Szerelem? Férfiak? – Jaj, van nekem tapasztalatom bőven drágám, és elmondhatom neked – nézett szúrósan Anikóra –, hogy kurvára elegendem van faszikból! Azért menekültem ide a plébániára, mert legalább az atya nem molesztál engem.

– Gyerekeket sem?

– De Anikó!

– Bocsánat, magaslabda volt, nem hagyhattam ki.

– Szóval, mi a gond?

– Nem tudom...– nyújtotta oda a névjegykártyát a házvezetőnőnek, aki lassan olvasta a feliratokat és mintha minden betűt háromszor ízlelt volna meg, majd kibuggyant belőle:

– Mondtam, hogy pasi van a dologban! Megérzi az orrom! – mutatott nagy karvalyorrára Emma.

– Ő nem olyan pasi, nem akar tőlem semmit és én sem tőle.

– Ez biztató kezdet, de akkor mi a probléma?

– Fel kéne hívnom, valami divatügynök, azt mondta, hogy modelleket keres a kifutókra.

– Téged talált meg, aranyom? – mérte végig Anikót.

– Igen, úgy tűnik.

– Ha nem akar semmi egyebet, akkor mi veszítenivalód lenne? Hívd fel, kérdezd meg, mi az ábra, aztán majd meséld el nekem is, mert én nagyon kíváncsi természetű öregasszony vagyok ám! – mosolyodott el a mondat végén huncut nevetőráncokat előcsalva az arcára.

– Rendben, köszönöm – megölelte és udvariasan jelezte Emmának, hogy egyedül szeretne maradni. Ahogy felállt a székből, Mici mérgesen vette tudomásul, hogy megint felkeltették szép álmából, amiben a nemrég megismert kandúrral játszadozott éppen.

– Pronto, sono Marcello – szólt bele a vonal másik végén egy kellemesen duruzsoló férfihang.

– Ő...izé...csáó...Anikó vagyok – jött zavarba a lány.

– Ciao, Anikó köszönöm, hogy felhívtál, a *retrodzsungelben* már nem akartalak tovább fárasztani a dologgal. Hogy vagy? Túléltetek az éjszakát?

– Igen, köszi, most már nagyjából minden rendben, csak mintha Micike a macskám, a gyomromba költözött volna. Miről lenne szó pontosan?

– Divatügynökségem van és modelleket keresek a kifutókra. Neked csodálatos alakod van ehhez a munkához, fiatal vagy és szép, csak az egerke jelmezt le kéne dobnod.

– Te most ugratsz, ugye? Én és a kifutó?

– Miért ne próbálnád meg? Mit veszíthetsz?

– De én...tra...tra... tracheitissel szenvedek itthon éppen – vágta rá gyorsan, mielőtt felhívta volna Marcello figyelmét arra a tényre, hogy ő transznemű nő.

– Az valami őslény? – nevetett dallamos hangján a telefonba Marcello.

– Nem, légcsőgyulladás.

– Aha, és mikor gyógyulsz meg belőle?

– Fogalmam sincs, elég makacs – nyomatékosította érvét egy erőltetett műköhögéssel.

– Ugye, mondtam, hogy nem volt jó az öltözéked a buliban, sem divat, sem egészségügyi szempontból. Biztos akkor fáztál meg, amikor kint beszélgettünk a teraszon.

– Vagy előhozta az allergiámat a cigifüstöd! – replikázott gyorsan Anikó.

– Tudod, mennyire sajnálom, mille scuze, signorita! Komolyra fordítva a beszélgetést, lenne egy ajánlatom számodra, Anikó.

– Hallgatlak!

– Én már Milánóban vagyok, gyere el hozzám és megbeszéljük a jövődet.

– A jövőmet? Nekem nem kell megbeszélni a jövőmet senkivel. Pár nap és jobban leszek, aztán megyek vissza, evezni az MMA-ba.

– Mit szólnál inkább csodálatos ruhákhoz, nagyestélyikhez, világhírességekkel eltöltött közös vacsorákhoz és jachtos bulikhoz?

Hosszú csend volt a vonal másik végén. Anikó elképzelte, ahogy a kifutón lépdel egy gyöngyökkel kirakott túsarkúban, csillogó, hosszú, nagyestélyi ruhában. Nagyon tetszett neki a gondolat, minden vágya ilyen ruhák viselése volt, de sosem tudná megvenni magának, meg hát hová is venné fel, gondolta.

– Az nem az én világom, Marcello, én csak egy vidéki lány vagyok, Debrecenből.

– Estig tudnék sorolni neveket, akik vidéki lányok voltak, és ma a legnépszerűbb, legsikeresebb emberek a világon.

– Én nem vágyom népszerűsége, meghúzódo, csendes átlagéletet élnék inkább, ahogy eddig is.

– Gyere el Milánóba és megbeszéljük! - kérlelte a férfi. Megveszem a repülőjegyet, csak jönnöd kell. Küldd el emailben az adataidat, hogy lefoglaljam a jegyedet! Ráírtam a névjegyre a számommal együtt az email címemet is. Kérlek, gondolkodj el az ajánlatomon! Ciao, Anikó! – köszönt el, majd letette a telefont.

Este Evelin és Nina Mici vezetésével érkezett haza a műszakból, fáradtan. Az éttermi meló a nap végére eléggé leszívja az ember erejét. Emmával közösen kezdték el készíteni a vacsorát, Mícike pedig a kamra mellett táborozott le, jelezve ezzel azt, hogy a bent lévő macskakonzervek közül most már ideje lenne egyet felbontani neki.

– Felhívtad a fickódat, Anikó? – kérdezte két edény elmosogatása közben Emma.

– Mit jelentsen az, hogy fickódat? – csapott le a kérdésre és a konyhaasztalra azonnal Nina.

– Nyugi, nem csaltalak meg, csak Marcellóval beszéltem.

A megcsalás szót meghallva, pedig Evelin nézett Anikóra mérgesen.

– Mattocskával? Minek?

– Munkát ajánlott, az a mániája, hogy én leszek a kifutók királynője!

– Te? – nevetett fel kétkedően Evelin – Biztos is! Egy transznemű csaj, Debrecenből! Már látom is a szalagcímeket: *Miss Keresztúri, a debreceni nyomornegyedből feltörekvő transznemű lány, aki megbódítja a világot jelentő kifutódeszkákat!* – kacarászott, de mire a mondat végére ért már meg is bánta. – Ne haragudj ez csúnya volt, elnézést!

– Kabbel!

– Mit mondtál *Mattocskának*? – kérdezte türelmetlenül Nina.

– Hogy légcsőgyulladásom van.

– Micsodád?

– Mindig ezzel jövök elő, ha zavarban vagyok és nem tudom kimondani, hogy transznemű vagyok.

– Miért kéne kimondani?

– Azért, mert elkérte az adataimat és akkor úgyis rögtön kiderül.

– Adataidat? Mellméret, cipőméret, csípő, ilyesmi? Már is csináltatja neked a ruhákat? – kezdte kicsit gúnyosan megint Evelin.

– Dehogy! A repülőjegyhez, kell.

– Hova mész? – kérdezte megijedve Nina.

– Milánóba

– Azta! – csúszott ki Nina száján, Evelin a világkörüli útjait bejárva annyira nem lelkesedett, volt többször is a dómban, és ebédelt sokszor a divat egyik fellegrárában a családjával, így ő csak egy halk hümmögéssel nyugtázta a hírt.

– Eldöntötted? Elmész? Ezt meg kellett volna előtte beszélünk!

– Igen, elmegyek, nincsen veszítenivalóm, legfeljebb hazajövök autóstoppal.

– Kerékkulcs legyen nálad! – szisszent fel Evelin.

– Ezt azért beszéljük meg négyszemközt! – háborodott fel Nina, Anikó felé fordulva.

– Azt hiszem, hogy még egy beszélgetésre szükség lesz azelőtt a négyszemközi előtt – erősített rá Evelin, szintén Anikó felé fordulva.

Emma kitette az ételeket az asztalra, a vacsora csendben telt. Láthatóan Márton atyának is hosszú napja volt, és valahol a teológia útvesztőiből próbált evés közben kikeveredni, mert eléggé gondterhelten, de magába fordulva kanalazta a forró húslevest. Mici két perc alatt falta fel a konzervet, és már a tisztálkodásnál tartott. A lányok sem szóltak egymáshoz, mindenki készült a nagy beszélgetésekre.

Anikó tudta, hogy Evelinnel valamit le kell zárnia, ami benne talán soha el sem kezdődött, Ninát pedig meg kell nyugtatnia, hogy ellentétben a *retrodzsungelben* tett kijelentésével, miszerint soha nem akarja őt elveszíteni, most egy időre ez fog történni. Az is bántotta egy kicsit, hogy a két lányt el kell hagynia és itt maradnak a vegyes érzelmeikkel, egy lezárt és egy nyitott kapcsolattal. Nem utolsósorban még Micit is itt kell hagynia, ami talán a két zűrös kapcsolatának a megélése mellett a legjobban fáj neki. Emma érzékelte a feszültséget és a vacsora után felajánlotta, hogy mindenki vonuljon vissza a szobájába, ő majd rendet rak.

– Gyere, beszéljünk! – fogta meg Evelin Anikó kezét és behúzta Emma szobájába, magukra csukva az ajtót, Nina pedig a saját szobájukba ment.

– Hallgatlak, Evelin.

– Nézd, én azt hittem, érzünk valamit egymás iránt, de tudom, hogy a bécsi események az érzelmeket jelentősen megtépázták, és nem jutott egymásra elég figyelem.

– Elég zűrös időszak volt, az biztos.

– Nem tudom, hogy te mit éreztél vagy érzel most, de én még mindig szeretlek.

– Én nem vagyok abban biztos Evelin, hogy ez kölcsönös. Nagyon jó barátok vagyunk, sok marhaságot csináltunk együtt, de valahogy az érzelmek nálam elmúltak.

– Ebbe a világvégéről jött transz csajsziába lettél szerelmes? – mutogatott hangját felemelve a szobájukban ücsörgő Nina irányába.

– Én is világvégéről jött, transz csajszi vagyok Evelin! – dühödött fel Anikó.

– Zsák a foltját...

– Kérlek, maradjunk barátnők, szeretlek Evelin, de csak, mint barátot. Nagyon fontos vagy nekem, kérlek, tartsuk meg a barátságunkat!

– Miért van az, hogy nekem sosem sikerül semmi? – nézett rá kétségbeesetten Evelin, majd elsírta magát, és arcát kezébe temetve roskadt le Emma ágyára. – Hazamegyek Maldívra, Ronnie-hoz, a kiskutyámhoz. A kutyák mindig hűségesek és mindig örülnek a gazdinak.

– Maldívra? Azt hittem, budapesti vagy, Evelin.

– Az is, de erről még nem beszéltünk, mert az események ezt sem tették lehetővé, de ahogy te is elmondtad Bécsben, hogy transznemű vagy, akkor én is elmondom most neked, hogy én pedig egy NER-es, elkényeztetett, burokbán felnőtt, multimilliárdos család, leszbikus, kibaszott, lúzer tagja vagyok, akinek az apja egy tolvaj, aki meglopja az embereket, én pedig ennek a haszonélvezője voltam évekig. Rájöttem, hánytam ettől, leléptem, otthagytam őket, és vissza sem akarok menni, csak a kutyusom ottmaradt a Maldív-szigeteken, ahol gyakorlatilag az életünk másik részét éltük, egy hatszázötven négyzetméteres házban, úszómedencékkel, indiai szolgákkal, magánrepülőgéppel.

– Hatszázötven? Te jó Isten! – kiáltott fel Anikó, de nyilván többet értett az egészből ennél és nem is biztos, hogy a lényegét ragadta ki az elmondottakból.

– Ja, olyasmi, nem tudom, mennyi.

– Hűha, azt hiszem megértelek. Én nem tudom, mit tettem volna a helyedben, de azt hiszem, ilyen *álommocsokban* én sem tudnék tiszta lelkiismerettel élni. Amellett meg a NER sosem volt a barátunk, igaz? – ölte át a még mindig síró Evelint.

– Nem, soha nem volt, és nem is lesz.

– Sajnálom, Evelin – súgta, Anikó, azzal magához szorította, majd megpuszilta. Evelin viszonzta, és most először érezte azt, hogy a barátságuk örökké tarthat, míg a szerelmük hamar véget ért. Elfogadta Anikó barátságát.

– Vigyázz magadra az úton, Anikó, és légy mindig észnél!

– Köszönöm, Evelin! Megkérhetlek valamire?

– Persze, mondd!

– Figyelj kérlek Ninára, nem könnyű neki sem, vigyázzatok egymásra és segítsétek egymást. Neki csak te vagy, neked meg csak ő. Egymásra számíthatok csak.

– Ja, és itt van ez a kis kékszemű sziámigombóc is – mutatott Evelin Micire, aki udvariatlanul rontott be, Emmát megelőzve a szobába.

– Elnézést, nem tudtam, hogy itt vagytok – mentegetőzött Emma, ahogy beért és körülnézett a saját szobájában.

– Elnézést Emma néni, ez a te szobád, mi már végeztünk is – nyugtatta meg Anikó a házvezetőnőt, azzal megfogta Evelin kezét, és felhúzta az ágyról.

Mici ugyanolyan udvariatlanul vágatott be a két lányt megelőzve a közös szobájukba is, ahogy ezt tette Emmánál. Nina az ágyán feküdt, és a plafont nézte üveges szemekkel. Evelin felkapta Micit, és felajánlotta neki, hogy megkeresik Márton atya kandúrját a kertben, azzal kiszaladt vele a szobából.

Anikó leült az ágyra Nina mellé, és megsimogatta, majd megcsókolta. Hosszú, forró csók kerekedett ki a közeledésből, ami tele volt szenvedéllyel. Nina nagyot cuppantott a csók végén, majd belekezdett a mondókájába.

– Imádlak, te kis dög, de annyira féltelek, ne menj digófüldre, ez a fickó be fog hálózni téged és elveszítelek. Mi lesz így velünk? Ha megtudja, hogy transznemű vagy, még valami rossz dologra kényszerít, és soha nem keveredsz ki a karmai közül.

– Ne félts engem, tudok én magamra vigyázni!

– Az a vicces, hogy én pedig érted aggódom. Nem érzek még lelkileg annyira stabilnak a tranzíciódban. Tudod, mi a legnehezebb része a transznemű tranzíciónak?

– Micsoda?

– Hogy előbb megértsd, majd elfogadjad saját magadat!

– A legnagyobb probléma, hogy nem nőnek születtünk!

– Ebben egyetértünk! Azt kell elfogadnunk ezzel együtt, hogy mi transznemű nők vagyunk. Én büszke vagyok arra, hogy transznemű vagyok. Iszonyúan büszke! A transznemű nemi identitás egyenrangú a férfivel és a nőivel, nem kell magunkat lealacsonyítani, nem kell azt gondolni magunkról, hogy bármit szégyellenünk kellene. Tudod, hányan mondták már nekem azt, hogy nagyon büszkéek rám, hogy felvállaltam magam, azt, aki vagyok? Nagyon sokan, rengetegen, Nina! Kurvára senkit nem érdekelt közülük, hogyan nézek ki, mert ez az igazi emberi kapcsolatokban semmit nem számít. Nem számít, hogy nő, vagy transznemű nő vagy.

– Igazad van amúgy, tényleg igazat adok neked.

– El kell fogadnunk a hibáinkat és azokkal együtt kell megszeretni magunkat. Addig nem fog senki szeretni minket, amíg magunkat nem tudjuk szeretni és nem békéltünk meg saját magunkkal. Kell, hogy legyen egy pont,

amikor megnyugszik a lelked és azt mondhatod, hogy megérkeztem, boldog vagyok.

– Annyian bántanak minket, hogy lehet ezt kezelni?

– Nézd, ezek a mocskolódó emberek tele vannak frusztrációval, mentális problémákkal, talán gyerekkoruk óta magukkal cipelt nehézségekkel. Mi vagyunk azok, akikre ugranak. Mi vagyunk a puska ravasza, ami ezeket a feszültségeket belőlük kihozza.

– Pont rajtunk? Kereshetnének mást is erre!

– Mindenki arra ugrik, amivel feldolgozatlan mentális problémái vannak. Talán molesztálták, erőszakoskodtak velük gyerekkorukban, titokban meleg filmekre maszturbálnak otthon, felizgulnak ezekre a videókra, amit borzasztóan szégyellenek és tulajdonképpen saját magukra mérgesek, csak ránk vetítik ki. Talán nincsenek sikereik ezeknek a férfiaknak a nőknél, kisebbségi, önértékelési zavarai vannak, amikkel nem tudnak és nem is akarnak szembenézni, de rajtunk, transznemű nőkön, és persze sokszor a feleségükön, vagy más nőkön töltik ki ezeket a frusztrációikat.

– Miért nem szednek gyógyszert, vagy kezeltetik magukat inkább, mindenkinek jobb lenne!

– A vicces, hogy a leghangosabban pont ezek az emberek követelik, hogy minket zárjanak be, mert mi vagyunk a dilisek, akik „helikoptereknek képzelik magukat” – nevetett fel Anikó. – Közben csak nekik lenne szükségük terápiára és nem nekünk. Mi nagyon jól vagyunk, köszönjük szépen!

– Fura ez az egész világ!

– Én azt szoktam mondani ezeknek az embereknek, hogy örülök, ha könnyíthetem rajtuk azzal, hogy lelki szemetesládának használtak és rám hányták a frusztrációikat. Talán ezzel elérnek egy kis megkönnyebbülést. Nekem nem okoznak ezzel nehézséget, az biztos. Én ettől nem leszek rosszul, nem leszek depressziós, akármennyire is ez lenne a céljuk. Kiprovokálják azt a

negatív mentális vitaspirált, ami csak felesleges energiákat emészt fel. Ezekbe nem szabad belemenni. Ismered Eszterházy Pétert?

– Valami focista?

– Nem, író. Ő mondta, hogy „*Egy bizonyos szint fölött nem süllyedünk bizonyos szint alá*”. Ezt mindig tartsd szem előtt, ha valaki vitát provokálna veled a transzneműséged okán és ne állj le vele vitatkozni. Keresd türelmesen és higgadtan mindig a párbeszédet mindenkivel. Érvelj stabil, megcáfolhatatlan, objektív kutatási tényekkel, amikkel általában nem tudnak mit kezdeni. Ettől csak még idegesebbek lesznek, mert látják, hogy nem érik el nálad azt az eredményt, ami a céljuk, hogy belemenjél egy végtelen, agresszív ellenségeskedésbe velük és utána azt tudják mondani, hogy lám, mentálisan beteg vagy.

– Annyira irigyellek, hogy te ilyen harmóniában vagy önmagaddal! Látszik, sugárzod magadból a kiegyensúlyozottságot, a boldogságot.

– Nina, ezt mindenki elérheti, minden transznemű társunk, csak dolgozni kell magunkon és bizonyos dolgokra talán egy kicsit más nézőpontból szemlélni és nem utolsó sorban kiszakadni a folyamatos önsajnálathoz. Nem könnyű a helyzetünk sehol a világon, ez tény, de ha még mi magunk is megnehezítjük, akkor valóban sokszor kilátástalan helyzetbe sodorhatjuk saját magunkat. Amin tudunk és akarunk a testünkön, azon változtassunk, amit nem tudunk megváltoztatni, azon nem kell erőlködni és talán akkor leszünk mentálisan egészségesek, harmóniában, békében önmagunkkal és másokkal is.

– Hiányozni fogsz, Anikó! – ölelte át barátnőjét Nina.

– Te is nekem, vigyázz Micire kérlek, és Evelinnel is próbálj kijönni! Megbeszéltem vele mindent, elfogadta, hogy barátok maradunk, különösebb érzelmek nélkül egymás iránt. Beszéljessél vele, neki sem volt könnyű élete.

– Nem, miért nem? – döbönt rá Nina, hogy még nem is igazán ismeri munkatársát, akivel együtt tölt napi nyolc-tíz órát.

– Majd ő elmondja, nem vagyok pletykafészek! – tette rá az ujját Nina szájára és újra megcsókolta, majd előkapta a mobiltelefonját és gyorsan megírta az emailt:

Kedves Marcello!

Sokat gondolkodtam az ajánlatodon, és végül úgy döntöttem, hogy szeretnék belevágni ebbe a kalandba. Köszönöm szépen a meghívást Milánóba, szívesen megyek.

Adataim: Keresztúri József

SZIG szám: SSAT562231991

Mielőtt visszakerdeznél a nevemre, elmondom, hogy transznemű nő vagyok, de Magyarországon nem engedélyezik a hivatalos nem- és névváltást, ezért a hivatalos irataimban még a születési nevem szerepel. Remélem, megérted, és ez nem okoz problémát majd a későbbiekben.

Üdvözlettel: Keresztúri Anikó

A válasz pár perc múlva meg is érkezett.

Kedves Anikó!

Semmi probléma, nagyon örülök neked, csatolva küldöm az elektronikus repülőjegyet, várlak a reptéren. Marcello

A repülőjegy másnap estére szólt. Indulás: Liszt Ferenc Repülőtér, 18.35 óra, fapados. Érkezés: Milánó, Malpensa repülőtér, 20:20. Csodajó, gondolta Anikó, de mikor és hogyan fogok onnan hazajönni vajon? Ez a bizonytalanság kis aggodalommal töltötte el, de hamar elhessegette ezeket a gondolatokat és elindult a nagy hátizsákja felé, kinyitotta a szekrényét, megfogta az egérszürke felsőt, behajította a kukába, a többi cuccát pedig beletette a hátizsákba.

A szürke pólóval együtt egy kis szív alakú papír is kiesett a zsákból – Lola feljegyzése az álmáról. Újra elolvasta és kirázta a hideg, amikor ehhez a sorhoz

ért: „*Felhők felett repült egy idegen városba, ahol már vártak rá.*” Úgy döntött az utazás mellett, hogy ezt a papírt nem is olvasta el előtte, és nem is jutott eszébe Lola álma. Talán most is lefeküdt volna anélkül, hogy megkeresi a papírt, de valami spirituális nyugalom szállta meg, tudta, hogy jól döntött, ez egy álom volt, egy gyermek Álmodó álma, ami hamarosan valósággá válik! Hát persze, hogy valósággá válik, nevetett magában, hiszen ez az utazás is egy *Álomvalóság* lesz.

A magyar repülőtéren eddig csak egyszer volt Anikó, amikor az osztállyal egy látogatónap keretében elvitték őket és olyan helyekre is bejutottak, ahova általában nem lehet bemenni. Félt a repüléstől, habár mindig vágyott a madarak szabadságára, de ez a fajta repülés azért egy kicsit más, szorongott. Már délután öt órakor kikerkezett a reptérre, ahol a hatalmas tömeg váratlanul érte. Átjutott gyorsan az ellenőrzőkapukon, majd keresett egy helyet, ahol le tudott ülni. Az információs táblák adtak tájékoztatást arról, melyik beszállókapuhoz kell majd mennie.

Eljátszott a gondolattal, vajon mi vár majd rá Milánóban? Hogy működik egy divatügynökség? Egyelőre neki ez az egész nemcsak a földrajzi távolság miatt tűnt távolinak. Amíg várakozott, a telefonját nézegette és próbált információkat keresni arról, hogy mi történik mostanában a divattal összefüggésben, Milánóban. Főleg a képeket nézegette, ahol rendkívül vékony és végeláthatatlan hosszúlábú lányokat fényképeztek különféle ruhakölteményekben. Nem tudta megmagyarázni, miért vonzódik annyira ehhez a világhoz. Volt benne számára valami rejtélyes, hiszen az egy zárt világ, ahova viszonylag nehezen kerül be az ember, de ha egyszer bejut oda, akkor ott már gyakorlatilag minden adott ahhoz, hogy nagykanállal élvezze az életet, ami egész élete során eddig - a debreceni panelből indulva - nem jutott ki neki.

Figyelem, a Milánóba tartó RA455 járatra a beszállást hamarosan megkezdjük, kérjük, készítsék elő utazási okmányaikat, és fáradjanak a

huszonkettes számú kapuhoz.

Anikó előkereste a beszállókártyáját és beállt a várakozó emberek közé a sorba.

– Jó napot kívánok! – üdvözölte a légitársaság földi kiszolgálószemélyzetének tagja Anikót, aki nyújtotta a beszállókártyáját.

– Az útlevelét vagy személyi igazolványát is kérem szépen.

– Tessék – nyújtotta át Anikó remegő kézzel az okmányt.

– Elnézést hölgyem, az önét szeretném elkérni.

– Ez az enyém, én transznemű nő vagyok, és a hivatalos iratainkat nem tudjuk átíratni, mert az állam nem teszi ezt lehetővé.

– Ö...igen, elnézést kérek, értem – a személyzet tagja hirtelen elpirult, zavarba jött. Visszaadta a papírokat Anikónak, a kapu lámpája zöldre váltott és Anikó besétált a repülő belsejébe, megkereste a helyét a gép hátsó részében. Az ülésor középső ülése volt az övé, feltette a hátizsákját a poggyásztárolóba, és lehuppant a székre. Mellette egy idősebb, jól szituált hölgy ült az ablak mellett.

– Milánó, a fiatalok városa – nézett kedvesen Anikóra.

– Nem tudom, én még soha nem jártam ott.

– Barátjához megy, kisasszony?

– Hm, talán olyasmi – gondolkozott el egy pillanatra azon, hogy Marcello igazából ki is neki.

– Az olasz fiúk nagyon csinosak, jó választás aranyom, kell egy kis kikapcsolódás igaz? Buli, szerelem, örült partik – kicsit elhomályosult szemmel emlékezett vissza a fiatalságára Anikó utastársa.

– Nem hiszem, hogy buli lesz ez inkább amolyan munkaféleség.

– Értem, milyen munka, ha szabad kérdeznem?

– Divatszakma.

– Oh, egy kicsit belekóstoltam én is abba a világba. Milánó talán Párizs után az egyik legjelentősebb város ilyen szempontból, fontos, hogy gondoljon már most a nyugdíjas napjaira és spóroljon majd!

– Nekem már nem hiszem, hogy lesz nyugdíjam, hölgyem.

– Miért ne lenne? Negyven évet lehúz, aztán huss, elmegy majd nyugdíjba.

– Tizenkilenc évesen kicsit korai még erről gondolkodnom.

– Az évek repülnek drágám, úgy ahogy mi is hamarosan, legalábbis remélem – nézett türelmetlenül az órájára, mert már a földön összeszedtek több, mint harminc perc késést.

– Amúgy pedig én úgysem kapnék ilyen lehetőséget, hogy negyven év után nyugdíjba menjek.

– Miért ne kaphatna? Minden nő megkapja, aki igazolhatóan ledolgozta azokat az éveket.

– Transznemű nők is? Úgy tudom, hogy rájuk ez nem vonatkozik, volt is ebből pár éve egy bírósági ügy.

– Miért ön transznemű nő? Ők miért kapnák meg? Aki férfiként élt sokáig, annak az természetesen nem jár. Azoknak jár, akik gyereket szültek, neveltek, otthon szinte másodállásban robotoltak!

– Én olyanról nem tudok, hogy a gyerekszülés feltétel lenne, vagy azok nem is nők, akik nem szülnek gyereket? Én születésem óta transznemű nő vagyok, akkor az most nő vagy nem nő?

– Hát ez egy jó kérdés – nézett tanácstalanul Anikóra a nő – Manapság egyre kevésbé szülnek aranyom, sajnos, és tudja miért? – terelte tovább a megválaszolhatatlan kérdésről a témát az idős hölgy.

– Ön szerint miért?

– Mert karriert akarnak építeni, nem foglalkoznak a családdal, a férjükkel! – mutatott mérgesen Anikóra a hölgy, mintha ez rá is vonatkozna.

– Ön szerint évente hány transznemű nő menne el nyugdíjba?

– Fogalmam sincsen – vallotta be a hölgy.

– Biztos vagyok benne, hogy a szám kettő és öt között van valahol. Ez most annyira kinek fáj, mondja meg?

– Nem fáj senkinek szerintem, csak az elv...

– Elv? – mélázott el Anikó – Ilyenkor bezzeg fontosak az elvek! Amikor pénzt kell ellopni, meg a kilakoltatások után elérvezni lakásokat mutyiban, és segítő kis egyházakat tönkre tenni, kivéreztetni az egészségügyet, akkor már annyira nincsenek szem előtt az elvek!

– Ez a törvény nőkre vonatkozik és nem férfiakra.

– A transznemű nők nem férfiak és nem élnek férfiként. Külföldön nagyon sokan már tizenkét éves korukban kapnak olyan készítményt, ami lassítja a hormonális érésüket.

– Ez az! Széthormonozzák ezeket a gyereket, borzalmas ez a világ!

– Nem, ön téved. Ön szerint ezek az emberek férfiként élik le az életüket és nem jogosultak erre a nyugdíjkezdvezményre?

– Én ezekhez ennyire nem értek.

– Semmi baj, nem tanítják sehol, miért is értene, csak látja, ön is egyből azt mondta, hogy a férfiaknak nem jár. Ebben igaza is van, de a transznemű nők nem férfiak, hanem nők. Nőként élnek. Igaza van, gyereket – még – nem szülnek, de nagyon sok nő szintén nem szül gyereket. Mi a különbség? Akkor azokra a nőkre se vonatkozzon ez a szabály, akik nem szültek gyereket? Akkor ez nem NŐK40, hanem SZÜLÉS40 szabály kéne, hogy legyen.

– Igaza van, fontos lenne a társadalomnak megértenie a transznemű emberek életét. Köszönöm, hogy ezeket elmondta nekem – fújt visszavonulót a hölgy, azzal fejét a repülőgép ablakához támasztotta, becsukta a szemét és elaludt.

Mire Anikó a magyarázat végére ért, a gép is elérte az utazómagasságot, a kapitány lekapcsolta a belső világítást és egyre több ülésből hallatszott

szuszogás, néhány helyről már horkolás is. Anikó is becsukta a szemét és arra gondolt, vajon mi vár rá Milánóban. Hiányoztak neki a lányok és persze Micike is. Elbizonytalanodott, hogy jól döntött-e, de mivel a felhők fölött az út már egyirányú, ez a gép őt, ha valami katasztrofális dolog nem jön közbe, Milánóban fogja letenni hamarosan. Ezekkel a gondolatokkal zuhant álomba ő is.

Fonal túsarkúval

2024. március – Milánó

A cigarettafüstöt hosszan fújta ki Marcello, hátradőlt a bőrfotelben, és a korábban kitöltött Bourbont elégedetten kortyolgatta a porta nuovei Garibaldi felhőkarcoló tizenharmadik emeletén. Hosszú évek óta eddig minden üzleti húzása bejött. Hatalmas divatházakkal állt ügynöki kapcsolatban és mint különböző sportágakban a játékosmegfigyelők, úgy járt a világban nyitott szemmel, folyamatosan keresve az ügyfeleinek a modelleket. Már az igényeket sem kellett neki leadniuk, mivel pontosan tudta, melyik cég milyen modellt keres, hogyan követik a trendeket. Tizenöt éve szállította nekik a világ minden tájáról a lányokat. Az ügynöksége csak pár emberből állt, a munkaidejének a legnagyobb részét azzal töltötte, hogy utazott a világban, bejárta Új-Zélandtól Alaszkáig, a Tűzföldtől Japánig keresztbe-kasul a Földet többször is. Elment rendezvényekre, hivatalos céges partikra, de sokszor, ahogy Budapesten is, egyszerűen csak alámerült, ahogy ő sokszor fogalmazta meg a munkáját, amihez valami isteni tehetséget kapott, mert nagyon jó megérzései voltak, hol kell keresni a gyöngyszemeket a kagylótengerben.

Porta Nuova, Milánó leggazdagabb üzleti negyede, a legnagyobb cégek döntöttek úgy, hogy ide helyezik a központjukat. Marcello ügynöki irodája is itt székelt. Rajta kívül még ketten dolgoztak a csapatban, egy titkárnő, aki Marcello naptárát és útjait szervezte, valamint egy menedzser, aki felkészítette a jelölteket a válogatókra. A főnök már Budapesten elhatározta, hogy Anikót ő fogja felkészíteni a következő nagy megmérettetésre. Olyan karaktere volt a lánynak, ami elsőre lenyűgözte őt. Nem csupán az alkata, a hosszú lába, a haja, hanem az intelligenciája és nem utolsósorban a kisugárzása fogta meg. Tulajdonképpen bármelyik nagy ügyfelének szívesen bemutatta volna, de végül

hosszas töprengés után úgy döntött, hogy dupla vagy semmi, a világhírű divatháznak, a Diamond Mountainnak (DM) – fogja bemutatni őt.

A Diamond Mountain céget ezernyolcszázötvenötben alapította egy Frank Garnetto nevű, olasz emigráns Amerikában, Minneapolisban. Saját kis manufaktúrával indult, ahol Indiából hozatott kígyóbőrből készített női táskákat, ezzel kezdte a vállalkozását, és nagyon hamar közkedveltté, elismertté vált, tíz évvel később pedig már Londonban nyitott üzletet, majd az 1900-as évek elején Párizsban. Elena Garnetto, Frank ükunokájaként irányította a vállalatot a kétezres évek elejétől, amikor a kis manufaktúra már a világ legnagyobb divatházává nőtte ki magát több, mint kétszázharminc alkalmazottal. A Fashion United divatindex rangsorában 25 milliárd dollárra becsülték a cég értékét 2023-ban. Egy hatalmas divatgépezet volt, mégis viszonylag kevés modellel dolgoztak és azt is nagyon megválogatták, hogy kikre adják rá a ruhakölteményeiket, hogy azokat a világ kifutóin bemutassák a divatszakmának. Az a kevés modell viszont a topmodellek kategóriájába tartozott, mesés álmfizetésekkel. Marcellónak pontos terve volt Anikóval, tudta, hogyan kell elkezdni a munkát vele, itt már minden csak a lányon múlt, azon, hogy mennyire akarja ezt az egészet.

Este nyolc óra volt, Anikó repülőgépe elkezdte a leszállópályát megközelíteni a malpensai repülőtérre. Marcello felhajtotta az utolsó korty whiskyjét, felugrott a székből, és leszaladt a garázsba, ahol már várta a méregdrága Aston Martin sportkocsija. Sosem problémázott azon, ha ivott és vezetett, többször már meggyűlt a baja emiatt a rendőrséggel Milánóban. A megengedett alkoholszint határérték öt ezrelék alatt van Olaszországban, neki ritkán ment ez alá a nap huszonnégy órájában. Olyan kapcsolatai voltak, amelyek bármikor, bármilyen helyzetből kimentették. Marcellóra szüksége volt az olasz divatszakmának, mivel ez az iparág jelentős résszel járult hozzá az olasz gazdaság teljesítményéhez, tehát áttételesen egész Olaszországnak is.

Padlógázzal indult a garázsból, és hamar kiért a reptérre. Mivel annyit utazott a világban, hogy szinte többet járt repülővel, mint autóval, ezért a legelőkelőbb helyen, a főterminál parkolójában volt állandó bérelt helye. Megengedhette volna magának a sofőrt is, de annyira szeretett vezetni, és annyira szerette a száguldást, hogy ezt az örömet nem akarta átengedni senki másnak. Az autóit két évente cserélte, és a nagyobb sportautómárkák egyedi megrendelésre gyártottak autót neki.

– Anikó, itt vagyok! – integetett Marcello a lánynak, aki éppen az „Érkezés” kapu alatt haladt át.

– Szia, Marcello, nagyon köszönöm a repülőjegyet és azt is, hogy kijöttél értem a repülőtérre!

– Minden elő van készítve, most elviszlek a hotelbe, ahol lakni fogsz. Helyezkedj el kényelmesen, ha bármire szükséged lenne, akkor tudod a számom, hívj, de reggel jövök érted és megbeszéljük a részleteket.

Kinyitotta Anikó előtt a sportkocsi ajtaját, a hátizsákot bedobta a hátsó ülésre, és elvitte a hotelhez. Anikó az úton csendben volt. Még mindig arra gondolt, jól döntött-e, hogy fejest ugrott az ismeretlenbe. Nem is ismeri ezt a Marceltot, tulajdonképpen egyszer beszélt vele kissé illuminált állapotban, aztán telefonon pár mondatot. Valóban fejest ugrott az ismeretlenbe. Kockázatos? Igen, természetesen, ma annyi az átverés, a becsapás a virtuális és valós világban, hogy nagyon észnél kell lenni! Ő észnél van vajon? Nézte a nagy, széles utakat, a csillogó üzleteket, de tulajdonképpen már legszívesebben lefürdött és ágyba dőlt volna. Marcello udvariasan nem faggatta és nem kérdezősködött azon túl, hogy milyen volt a repülőút. Hamar odaértek a szállodához, segítette a bejelentkező lapot kitölteni Anikónak, aki megkapta a szobakulcsot, és elköszönt az olasz divatügynök gurutól.

A szoba egy átlagos közép kategóriás szállodai szoba volt, semmi extra nem volt benne, tiszta, egyszerű berendezéssel. Anikó gyorsan lefürdött, megkereste

a kis halványzöld dobozt, elvégezte a tágítást, felkente az ösztrogénadagját, aztán lefeküdt aludni, mert hullafáradt volt. Elhatározta, hogy holnap felhívja Ninát, mert már most nagyon hiányoztak neki a lányok.

– Buon giorno! Megvolt a reggeli? – fogadta nagy lelkesedéssel Marcello Anikót a szálloda bárjában.

– Szia, jó reggelt! Igen, csak egy kis zabkását ettem, mert most már munkaköri kötelességből is vigyázok a vonalaimra, pláne, ha hamarosan versenybe kell szállnom a kifutóért másokkal – mondta huncutul Anikó végig simítva a csodálatos alakú csípőjét. Marcello elismerően követte a finom kézmozdulatokat.

– Gyere, menjünk, sok dolgunk lesz ma! – mosolygott rá a lányra, azzal beugrottak a sportkocsiba és a Garibaldi Tower mélygarázsáig meg sem álltak.

Beszálltak a liftbe, ami pillanatok alatt a tizennyolcadikra repítette fel őket, amitől Anikónak teljesen bedugult a füle. Marcello irodájából egész Milánót be lehetett látni.

– Hű, ez nagyon menő Marcello, csak az a helyzet, hogy nekem egy ötfokú létrán is tériszonyom van, így, ha ez a feltétel, hogy ezt kell nézmem mindennap, akkor már most megbuktam – szorongott Anikó, ahogy az iroda panorámaablakai elé állt.

– Nem, ez nem feltétel. Egy korty whiskyt?

– Alapjáraton nem iszom alkoholt, köszönöm.

– Igen ezt az alapjáratot tapasztaltam a *Retrodzsungelben* – mosolyodott el Marcello.

– Nem fogod elhinni, de az az este mind a hármunknak egy kivételes alkalom volt, mert egyikünk sincsen nagy barátságban a piával, de akkor úgy döntöttünk, hogy most aztán kirúgunk a hámból, és minden feszültséget kiengedünk magunkból.

– Igen, arra emlékszem, a hámtól megszabadultatok, és nem csak a feszültség jött ki belőletek, de hagyjuk, az már a múlt. Azért vagyunk itt, hogy a jövőről beszélgessünk, Anikó! Gyere, foglalj helyet! – mutatott egy nagy kényelmes kanapéra.

Anikó lehuppant, kicsit rugózott rajta fel-le, mint egy óvodás gyerek, meglóbálta a lábát is, és határozottan Marcello szemébe nézett.

– Figyelek, uram!

– Ahogy mondtam én egy divatügynökséget vezetek. Ez itt az irodám, ez Milánó legdrágább üzleti negyede. Minden nagyobb ügyfelemnek itt vannak az irodái a szomszédban.

– Kik az ügyfeleid?

– A nagy divatházak, azok, akik a világnak diktálják a divattrendeket. Általában fél-egy évre előre bemutatják az új kollekciókat a szakmának, az újságíróknak. Ezeket a ruhakollekciókat a modellek öltik magukra, és a kifutón az egész világ előtt felvonulnak. Ma a legjelentősebb ilyen divatház a Diamond Mountain, amelyet Elena Garnetto vezet. Egy vérbeli, kemény üzletasszony, nagyon nehéz vele tárgyalni, és mindig a legtökéletesebbet várja el mindenkitől.

– Eddig értem – mondta megrémülve Anikó.

– Sokat gondolkodtam, hogy melyik ügyfelemnek mutassalak be, kivel próbálkozzunk, végül úgy döntöttem, hogy a legjobbat érdelem meg, így egyből a DM-hez fogunk elmenni egy próbanapra.

– Jézusom, mikor?

– A próbanapokat a DM minden hónap első hétfőjén tartja, így van még három hetünk.

– Három hét Marcello, te hülyéskedsz, az nagyon kevés idő!

– Figyelj, nem kell aggódni, a kiválasztási folyamat többlépcsős lesz, és én végig segíteni fogok!

– Neked ebben hol a haszon, miért jó ez neked?

– Én akkor kapok pénzt, nem is keveset, ha téged Elena leszerződtet és a próbaidődet, ami hat hónap lesz, kitöltöd.

– Szóval eladsz engem, mint egy... görögdinnyét – nézett a gyönyörűen megrakott hatalmas gyümölcstálra az asztalon Anikó.

– Nézd, az üzleti világ így működik. Keressük a kölcsönösen előnyös megoldásokat, ami mindenkinek jó a végén.

– Kölcsönösen előnyös? Mindenkinek? Nekem is?

– Si, kezdjük nálad. Nagyjából egy ezrelék az esélye, hogy sikerül, de ha meg sem próbálsz, akkor tuti, nem jön be.

– Ez elég biztató kezdés, Marcello! – nevetett fel Anikó.

– Ha bejön, és Elenát meggyőződ, akkor belőled világhíres modell lehet. Én megkapom a pénzemet, nem keveset – hangsúlyozta újra –, Elena pedig felfedez egy gyöngyszemet, akivel a márkája még híresebb lesz, és ömlik hozzá továbbra is a pénz, mert te eladod a ruhakölteményeit. Egy olyan spirál drágám, amibe belekeveredni nehéz, ám ha már benne vagy, akkor onnantól csak te baszhatod el, és csak te tudsz kiszállni. Ha ki tudsz... - tűnődött el ezen kicsit Marcello.

– Hm, kezdem érteni. Nekem ehhez mit kell tennem?

– Sok mindent. Először is nekilátsz intenzíven olaszul tanulni, és nem ártana angolul is. Aztán szigorú étrendet kell kialakítani, ami pontos kalóriatáblázat alapján működik, de ezzel nem lesz gond úgy látom – és újra végigmérte Anikó csodálatos modellalakját – Meg kell tanulnod a kifutó mozdulatait, és persze ezeket mindenféle tűsarkú cipőben, szandálban, csizmában megtenni. Ha van benned némi szégyenlősség, akkor azon dolgozni kell, és el kell felejtetni. Egy modell magabiztos és sugározza az erőt.

– Na, szégyenlősség az már régen nincsen. Csak ennyi? – kérdezte felnevetve Anikó.

– Nagyjából igen, kezdetnek ennyi.

– Hogy megy egy ilyen kiválasztás, ami három hét múlva lesz?

– Elmegyünk a DM-hez. Első pár körös kiválasztásoknál Elena nincsen ott, csak a menedzserek, akik neki dolgoznak, és mintegy előszűrőként működnek. Ők a három, esetleg négy legjobbat választják ki a nyolcvan-száz jelölt közül. Elena már csak az utolsó körben jön, és ő választja ki a végén azt, akivel dolgozni fog a következő évben, években. Először csak kisebb rendezvényeken, aztán fokozatosan dobja őket bele a mélyvízbe.

– Jelezném, hogy a tériszonyomnál csak az úszástudásom borzasztóbb! – viccelődött újra Anikó, de Marcello elengedte a humorizálást a füle mellett, és komolyan folytatta.

– Ma együtt fogunk vacsorázni a DM egyik menedzserével, bemutatlak neki. Jó, ha már úgy fogunk menni a kiválasztásra, hogy nem ott lát majd téged először.

– Kikkel fogok versenyezni?

– Más ügynökségek jelöltjeivel. Sok ügynökség dolgozik ugyanúgy, mint én, mindenki a saját jelöltjét szeretné bejuttatni a DM-hez. Gyere, induljunk, nagyon elment az idő!

– Hova megyünk?

– Nézzünk neked egy kiskosztümöt, és egy körömcipőt, egy üzleti vacsorára nem jöhetsz farmerben, meg kajafoltos Rolling Stones-os pólóban! – bökött a ruhaösszeállításra és a póló közepén éktelenkedő foltra Marcello.

Milánóban a Via Monte Napoleone a legdrágább bevásárlóutca, de pályázott már a világ legdrágább utcájának a címére is. Természetesen Marcello a DM üzletéhez ment és a legutolsó kosztümkollekciójukból választott ki egy tengerészkek összeállítást. A harminchatos méret Anikóra úgy passzolt mindenhol, mintha rá gyártották volna. Semminek nem volt ára a boltban, egy ilyen exkluzív helyen igazán nem számít már, mi mennyibe kerül. Az eladó illet

még nem is látott, hogy sehol nem kellett a ruhához nyúlni, és bármit, bárhol igazítani. Elismerően bólogatott, majd egy drágakőberakásos, ezüst színű tűsarkút ajánlott hozzá. Anikó szinte soha nem hordott magassarkú cipőket, egy pár volt a debreceni cipősszekrénye mélyén valahol, de talán az is, ha egyetlen egyszer lehetett rajta, amikor a boltban felpróbálta. Nem is értette, hogy minek vette meg, tetszett neki, de nem tudta hova és kinek felvenni. Ez a cipő úgy nyolc-tízcentiméter magas sarkú lehetett, úgy állt benne, mintha egy lépést sem tudna megtenni. Nem is tudott.

– Ez nem fog nekem menni Marcello, én ebben nem, hogy járni, még állni sem tudok!

– Semmi gond, még van időnk erre, majd otthon gyakoroljuk, amúgy megcsodálatosan gyönyörű vagy ebben a ruhában! – vetette oda lazán Marcello.

– Nagyon jól érzem magam benne, mintha rám öntötték volna!

– Ha jó az öntőforma, jó a végtermék! – viccelődött Marcello. – Csomagoljon be, kérem, mindent, és az egyenlegemből vonja le – sürgette az eladót a férfi.

A vacsoráig még volt három óra, visszamentek a Garibaldi irodába, és Anikó több-kevesebb sikerrel próbálta virgácsait az emberi anatómia legnagyobb ellenségéhez szoktatni. Szambázott fel-alá az irodában, nézegette a tükörben magát, és egyre jobban kezdett neki tetszeni a cipő, és mintha a bokaszalagok is kezdtek volna engedelmessé válni a rajtuk elkövetett erőszakon. A mobiltelefonja annyira hangosan szólalt meg, hogy hirtelen összerezzen, rá sem nézett a kijelzőre csak rábökött:

– Na, mi van drága világutazóm, merre jársz? El is felejtkeztél rólunk igaz?
– Nina türelmetlenül kiáltott bele a telefonba a vonal másik végén.

– Szia, Nina! Nem, dehogy, csak Marcello elkezdte beosztani minden percemet. Képzeld, ma vett nekem egy ruhát, este lesz valami üzleti vacsora. Tudod, mi az az üzleti vacsora? Mit kell ott csinálni nekem?

– Honnan tudnám drágám, én egy egyszerű falusi lány vagyok, de gondolom, be kell zabálni – vihogott a vonal túlvégén Nina.

– Az üzleti vacsora arról szól, hogy megpuhítsd az üzleti partnered, hogy egy kicsit barátkozzál vele, esetleg befolyásold abban a döntésében, amit majd veled kapcsolatban meg kell hoznia. Szóval átvitt és valóságos értelemben véve is egy beetetés – vette át a telefont Evelin Nina kezéből.

– Beetetés? Mint a pecázásnál a csalikkal? Én vagyok a csali? Mit kell nekem majd ott csinálni a kajáláson kívül?

– Az attól függ, minek mész oda és kivel találkozol – vágta rá Evelin.

– Marcello be akar ajánlani a DM-hez, és azzal az emberrel fogunk találkozni, aki az előválogatón a döntést meghozza.

– DM?

– Diamond Mountain – a legnagyobb divatház a világon.

– Nem rossz srác ez a Marcello, érti a dörgést – nyugtázta Evelin -, én is vásároltam már náluk.

– Mit kell nekem ott csinálni, Evelin? – kérdezte újra és újra aggódva Anikó.

– Semmit drágám, mosolyogj állandóan, és mindenre bólogassál, az a lényeg, hogy a legjobb benyomást tedd a menedzserre és ne egyél olyan kaját, ami felfúj! – vihogott Evelin.

– Mindegy, én úgysem tudok olaszul, úgyhogy csak biodíszlet leszek, csak ezt a rohadt topánkát ne kéne felvennem!

– Milyen topánka?

– Marcello vett nekem egy kosztümöt és egy szürke tűsarkú cipőt. Szerinte Rolling Stones pólóban és farmerben nem lehet kajálni. A ruha nagyon tetszik, de ezzel a középkori kínzóeszközzel még nem tudtam megbarátkozni a lábamon.

– Nő vagy drágám, és a divatszakma ilyen, a sikerért és a szépségért meg kell szenvedni – kiabálta a közhelyeket Nina távolról.

– Veletek mi újság? Micike jól van?

– Micike.... szerintem..... bekandúrozott... – méházott el Evelin a cicát illetően.

– Mit csinált?

– Bekapta a legyet, felcsinálta Márton atya kandúrja, mintha kerekedne a hasa egy kicsit, és még többet eszik mostanában, mint azelőtt.

– Ajjaj...

– Az étteremben Evelin már üzletvezető lett, a ferdeszemű csaj egyre ritkábban jár be, a pasi csinálja a kajákat, mi pedig visszük a hátunkon az egészszet – hadarta Nina.

– Anikó! – gyere, átvesszük a vacsora részleteit! – kiabálta Marcello a szomszéd szobából.

– Mennem kell csajok, pár nap múlva jelentkezem, vigyázzatok magatokra és Micire!

A vacsora Milánó belvárosában volt, az egyik legdrágább étteremben. Marcello titkárnője segített elkészülni, Anikó feltett egy kis sminket, belebújt a csodálatos kosztümbe és felkapta a túsarkút, amivel egészen megbarátkozott az elmúlt pár óra alatt. Belekarolt Marcelloba és elindultak a vacsorára. A gyomrában egy nagy gombóc volt, és fogalma sem volt, hogy mit tud majd legyömöszölni, de mindenképpen csak valami könnyű salátára gondolt. Talán tíz-tizenöt perc késésben voltak, de Marcello szerint ő a divatraglétrán elért egy olyan pozícióba, ahol már mások szoktak rá várni, és arra mindig kényesen ügyelt, hogy ez nehogy fordítva legyen.

A sportkocsi az étteremhez közeledett, ami egy nagy tó közepén helyezkedett el. Anikó soha életében nem látott ilyen éttermet közlről-távolról sem. Ahogy az autó megállt, egy fehér kesztyűs, az étterem egyenruháját viselő férfi ugrott az ajtóhoz, szélesre tárta, várta, hogy Anikó kiszálljon, vagy kinyújtja a kezét segítséget kérve. Ki tudott volna ugrani sportosan az autóból,

de Marcello elmagyarázta neki, hogy ezekben a körökben a hölgyeket kísérik az autóból, így kinyújtotta kék szaténkesztyűs kezét, a férfi pedig meghajolt, és kísérette az autóból. Marcello hamarabb ugrott ki és az autó lapos teteje felett hanyagul dobta oda a kulcsot egy másik embernek, hogy parkolja le helyette.

Marcello láthatóan nem most járt itt először, mert a bejáratnál lévő hölgyek széles mosollyal köszöntötték őt, mire a férfi csak bólintott és határozott léptekkel ment tovább a nagyterem felé, ahol nagyjából húsz-harminc, kisebb-nagyobb asztal volt gyönyörűen megterítve. A plafonról óriási kristálycsillárok lógtak le merészen, amik diszkrétén világították be az egész termet, a falak pedig rogyásig voltak aranyozott stukkókkal és méregdrága festményekkel díszítve.

– Húha! – csúszott ki Anikó száján a meglepettség hangja.

– Nyugi, csak gyere mellettem, és mindig mosolyogjál! – súgta oda Marcello, aki meglehetősen gyors tempót diktált az asztalok között, ami Anikó a topánkáiban próbált követni.

– Buona sera, signore Ranieri! – köszöntötte a középkorú, sportos férfit Marcello, két kezét ölelésre tárva.

– Marcello, amico mio! – fogadta az ölelést a kopasz.

– Vorrei presentarti Aniko Keresztúri – lökött udvariasan a hátán Anikónak Marcello, hogy lépjen közelebb a férfihez, Anikó pedig mosolyogva kezét nyújtott.

Két-három vidám mondat kíséretében viszonzta a kézfogást az olasz, amiből Anikó egy szót sem értett. A személyzet kihúzta a széket Anikónak, aki helyet foglalt, majd a férfiak is leültek. Marcello a szokásos széles gesztikulációjú vehemenciával kezdett el mesélni Anikóról a menedzsernek, néha rávigyorogtak mindketten a lányra, amit ő még nagyobb vigyorral viszonzott. Egy szót sem értett az egész beszélgetésből, de Marcello még az

irodájában felkészítette, hogy el fogja mondani a menedzsernek, hogyan ismerkedtek meg, hogy szerinte miért lenne a legjobb választás a DM-nek. A férfi sokszor nézett Anikóra és hevesen bólogatott Marcello monológja közben, aki hirtelen felé fordult és tolmácsolta a menedzser kérdését:

– Ranieri úr azt szeretné kérdezni, hogy érzed magad Milánóban, mi vonz a divatszakmában és miért szeretnél a DM-mel együtt dolgozni?

– Jó kérdések, mi a francot mondjak ezekre, szerinted? – kérdezte még mindig kényszeredett műmosollyal az arcán Anikó.

– Bukik a fickó a flörtökre, ismerem huszonkét éve – mosolygott Marcello. Mondjuk azt, hogy szereted az olasz temperamentumos pasikat, és szeretnéd közelebbről megismerni a divat világot.

– Nekem barátnőm van otthon, dehogy bukok én a digókra! - sziszegte fülig érő mosollyal az arcán a lány.

Ezt már Marcello nem is hallotta meg, mert szinte azonnal válaszolt a menedzser kérdésére, nyilván nem azt, amit Anikó gondolt, mert a válasz után Ranieri mosolya valahogy sokkal pajzánabb lett. Anikó egyre kényelmetlenebbül kezdte érezni magát a szituációban, mert zavarta, hogy nem érti pontosan, miről beszélget a két férfi, főleg, hogy tudta, ő áll a beszélgetés középpontjában. Szerencsére az ételeket elég hamar kihozták, így a kényelmetlen mosolygást tudta oldani azzal, hogy elkezdett enni, és a férfiak heves beszélgetésének az intenzitása is alább hagyott.

– Hogy állunk eddig? – fordult oda Marcello felé két kaviáros falatka között Anikó.

– Nagyon jól! A fickó rád van kattanva teljesen, úgy érzem.

– Nem tudom, mit mondtál neki, de az a „*szeretem a temperamentumos olasz pasikat*” dolog annyira nincsen rendben. Remélem, nem adtál el neki két teve árért – mondta kényszeredetten Anikó.

– Az árakról még nem beszéltünk – ütötte el Marcello a poént egy másik poénnal.

Szerencsére az étkezés közben egyre nagyobb szüneteket tartottak a beszélgetésben. A vacsora végére elfogyasztotta a két férfi az üveg vörösbort is, miközben Anikónak már a facsart narancslé kezdte marni a gyomrát. Ranieri miután befejezte az étkezést és lehúzta a kristálypoharában maradt két korty vörösbort, felpattant és úgy tűnt, hogy elköszön tőlük.

– Ranieri úrnak mennie kell, de a válogatón nagyon kíváncsi lesz rád és türelmetlenül várja a találkozást! – tolmácsolta Marcello a menedzser elköszönő mondatait, mire Anikó bólintott és még szélesebbre húzta a mosolyát, ami egyre nehezebben ment a túsarkú cipők szorítása miatt. Annyira nem is bánta, hogy a vacsora végéhez közelednek végre.

Hazafelé már nem sokat beszéltek az autóban, Marcello visszavitte a szállodába. Anikó ahogy beért a puha vastag szőnyeggel borított szobába a drágakőberakásos túsarkú cipőket úgy rúgta le magáról, hogy a szoba másik végében landoltak a három méter széles franciaágy mögött. Még mindig nem tudta, hogy ezt akarja-e tényleg, vagy vegye vissza a kajafoltos Rolling Stones pólót meg a farmert és rohanjon haza Micikéhez és a lányokhoz. Nem érezte magát túl jól a vacsorán, de ez főleg annak volt köszönhető, hogy nem értette a beszélgetést. Az olasz nyelvtanfolyam csak másnap kezdődik, napi hat órát fog olaszul tanulni. Kemény dió lesz, tudta. Ha összegezni kellene a napját, akkor úgy tűnik ez a Marcello gyerek komolyan gondolja a dolgot és nem vitte bele semmi tiltott, rossz dologba, nem verte át, kapott egy méregdrága ruhaszettet, egy méregdrága cipőt, táskát, megtanult valamennyire túsarkúban járni, életében először elköltött egy vacsorát egy olyan étteremben, ahol kisegítették egy méregdrága sportkocsiból, evett egy nagyon finom kaviársalátát és talán jó benyomást tett arra az emberre, aki megnyithatja az első ajtót a karrierjében.

Nem is annyira rossz nap! Fontos lépés lesz, tudta jól, hogy ezen az ajtónyitáson most nagyon sok múlik. Pár hét alatt fel kell jönnie olasz nyelvből egy középszintre, meg kell tanulnia olyan cipőkben járni, ami ma rajta volt, és pár alap modellmozdulatot is el kell sajátítania. A feladatok, az út egyértelműek, Marcello mindenben támogatja, de mivel ebbe a napba már nem fért bele több, gyorsan elaludt.

Másnap, korán reggel gyönyörűen világította be Marcello milánói felhőkarcoló tetején lévő irodahelyiségeit a nap, amely fűgően kúszott az égbolton egyre feljebb. A kanapé, Anikó szerencséjére, a panoráma ablakoktól távolabb volt, ráadásul azoknak háttal, így nem kellett a Garibaldi toronyház tetején megbirkózni tériszonyával.

Szűk csípőfarmer volt rajta és a hátizsák alján megtalálta azt az Italy feliratú pólót, amit még az anyja hozott neki ajándékba Rómából, amikor éppen az volt az eltökélt szándéka, hogy egy olasz fickót szedjen össze magának. Pár pólóval, szuvenirrel, de férfi nélkül tért haza a kiruccanásból. Amolyan turistapóló volt, amelyet minden híres épület ajándékboltjában kapni lehetett, tele volt olasz nevezetességek fényképével. Marcello egy darabig nézegette a pólót, először fennakadt a szemöldöke, aztán meggondolta magát, és mielőtt megjegyzést tett volna rá, elmosolyodott.

Anikó olasz nyelvtanítását nem tudta senkire rábízni, mivel Anikó semmilyen nyelven nem beszélt a magyaron kívül. Olyan embert pedig nem ismert, aki nyelvtanárként Milánóban egy magyarul beszélő tanítvánnyal elboldogult volna, illetve az idő is sürgetett, így ezt a feladatot is magára vállalta.

– Kértek kávét? – jött be Marcello titkárnője.

A tanuláshoz jól fog jönni, kicsit felpörgeti a nyelvet és a gondolkodást. Mindkettő szükséges az olasztanuláshoz! Az olasz kávék pedig világhírűek! –

biztatta Marcello az álmos szemekkel maga elé néző Anikót.

– Igen, köszönöm azt hiszem, az jól jönne most.

– Hogy aludtál? Jó a szoba, kényelmes az ágy? Fontos, hogy minden reggel kipihenten ébredj!

– Igen, köszönöm, minden nagyon jó! Kicsit szokatlan ez az óriási franciaágy, azt álmodtam az éjjel, hogy egy multimilliomos, szingli díva vagyok, akit kinyírtak és az óriási franciaágyon fekszik keresztben meztelenül, a napilapok tele vannak a fényképpel, ráadásul az egész szoba véres – mondta remegő hangon Anikó.

– Szegény kislány! Azért dolgozunk, hogy milliomos díva legyél, az álom második felét felejtse el gyorsan, mert csak lehúzz téged, azzal nincsen dolgunk. Ki és miért nyírna ki?

– Igen, amolyan *Álomvalóság* lenne ez is – dűnnyögött maga elé Anikó.

– Álomvalóság?

– Igen, mostanában egyre többször történnek velem olyan dolgok, amiket én, vagy a környezetemben valaki más megálmodott. Fura ez, Marcello, a csajokkal elneveztük ezeket a dolgokat *Álomvalóságnak*. Mert olyan álmok, amik előbb- utóbb, így vagy úgy, de bekövetkeznek.

– Reméljük, nem lesz igazatok, mi inkább csak, az álom első felére koncentráljunk! Va bene!

– Micsoda?

– Ja, az olaszok mindenre ezt mondják: Va bene!

– Mit jelent?

– Ezt rengetegszer fogod hallani bármerre járunk. Az olaszok töltelékszava gyakorlatilag. Szimplán annyit tesz, hogy *rendben van*, és mivel az olaszok számára általában mindig minden rendben van, még akkor is, ha éppen a világvége fog eljönni pár perc múlva, ezért nélkülözhetetlen része lesz a szókincsednek. Amúgy egy modell nem ellenkezik sohasem, legalábbis amíg

nem ért fel a szakma csúcsára, így mindig mindenre azt mondod majd, hogy va bene! Elsőként koncentráljunk most a bemutatkozásodra Anikó, és arra, hogy magadról tudjál mondani legalább pár mondatot, és hogy alap mondatokat te is megértsél.

Egészen jól ment a tanulás Anikónak, gyorsan haladt a szavakkal, és az életből vett mondatokkal, amelyeket Marcello játékosan és ügyesen töltött a fejébe. Napi négy-öt órát tanultak, délelőtt nyelvet, délután pedig jöttek a modelliskola alapvetései.

Amikor az ebéd utáni pihenőből Anikó felriadt, akkor toppant a nappaliba Marcello, kezében egy piros, vastag, nagy fonalgombolyagot tartva.

– Cazzo! Még horgolnom is meg kell tanulnom Marcello, ne már! – ijedt meg Anikó a piros fonatra nézve.

– Nem, egyelőre nem. Azt majd elég lesz akkor, ha már nagymamaként ücsörögsz a monacói villád teraszán, miközben nézed a tenger smaragdszínű hullámain, ahogy a sirályokat ringatja a habjaiban.

– Csodálatos és idilli kép Marcello!

– Romantikus alkat vagyok drágám! – vigyorodott el Marcello – Na fogd meg itt a fonal végét és guggolj le a földre!

Anikó gyorsan végrehajtotta az utasításokat, Marcello pedig letekert a fonalból legalább tíz métert, majd a kezében lévő nagyollóval lenyisszantotta. Elegyengette a földön a fonalat, majd ellentmondást nem tűrően rámutatott a vacsorához vásárolt szürke túsarkúra.

– Jaj, ne, muszáj? – rémüldözött Anikó.

– A karrierért szenvedni kell, drágám – mondta kissé fura hanglejtéssel Marcello.

– Anikó felvette a cipőt, amitől tíz centivel lett magasabb, de már ekkor úgy érezte, hogy szédül.

– Na most! Állj oda a fonal végéhez! Andiamo! - sürgette Marcello és Anikó odakacsázott. - Húzd ki magadat! Vállat hátra, fejet egyenesen, állat fel! Nézz ide, a szemembe mindig! – Mutatott két ujjával a szemére Marcello, aki a fonal másik végéről instruálta a modellpalántát.

– Oké, megvan, azt hiszem.

– Jó, nagyszerű! Akkor most indulj el felém, úgy, hogy a fonal mindig a lábad között legyen, a csípődöt pedig ringasd jobbra-balra!

– A kezeimmel mit csináljak?

– Semmit, azoknak nincsen szerepük egyelőre, természetesen lógasd magad mellett.

– És egy, kettő, három, indulj!

Anikó megindult, de a mozgása nagyjából egy nyolcvanas években gyártott 1.0-ás fejlesztési stádiumban lévő robotéra hasonlított. Elért Marcellóig, majd a karjába zuhant.

– Na milyen volt? – kérdezte Anikó nagy levegőt véve, még mindig Marcello karjai között.

– Kicsit darabos, de elsőre nem rossz. Maradj itt a fonal ezen a végén! – azzal Marcello átszaladt a másik végére. – Felkészülni, egy, kettő, három, indulj! – kiáltotta, mint egy edző, mire Anikó újra megtette a távot, láthatóan már kicsit magabiztosabban.

– Szuper! Na most a következő körben koncentrálj a csípődre! Mozdasd, ahogy mész, jobbra-balra, ringatózzál, mint a monacói kikötődben majd a luxusjachtod!

– Luxusjachtom, micsoda hasonlatok! – nevetett fel Anikó.

– Indulj! Ez az! Jobban ringatózik az a hajó, nagyszerű! Jó lesz! Tartsd a fókuszod, szemkontaktust mindig velem, ide nézz a szemembe! Gyere, gyere, még egy kicsit! Ez az! – kapta el Anikót a fonal végén, és magához szorította egy pillanatra, és egy puszit nyomott a feje búbjára – Jól van, kislány, jó lesz ez!

– Köszönöm, aranyos vagy – régen szorította magához férfi Anikót, ezért valahogy nagyon jól esett neki a biztatás és a szeretet.

– Van kedvenc zenét?

– A Burns! - vágta rá Anikó

– Kicsoda?

– Pete Burns, Dead Or Alive, nyolcvanas évek. Imádom, most szerettem meg a *retrodzsongellben*.

Marcello elkezdte nyomkodni a mobilját, majd megszólaltak az első taktusok és Pete földöntúli hangja, amibe Anikó mindig beleborzongott.

– Na akkor most zenére próbáljuk ugyanezt, még egyszer! Egy-két-há' és indulj! - tapsolt Marcello, amikor Pete éppen belekezdett egy új sorba a szövegben, Anikó megindult a fonal mentén.

– Ez az, gyere kislány, gyere, nagyon jó! Te egy őstehetség vagy, éreztem én már Budapesten is! – lelkesedett Marcello.

Anikó egyre jobban belejött a mozdulatokba. A következő két hét minden napja egyformán telt el, délelőtt olasztanulás, délután a mozgássor gyakorlása. Estére hullafáradtan dőlt be az ágyba, de érezte, hogy napról-napra fejlődik, mind a nyelvtanulásban, mind a modellkedésben. És ami őt is meglepte, egyre jobban kezdte élvezni az egészet!

2024. március – Bécs

Épphogy csak lecsúszott a dobogó első fokáról Bécsben, ezért nagyon szomorú volt Lola, de Pozsonyban és Budapesten is nyert, így végül a Danube Gymnastics Tournament nemzetközi, ritmikus sportgimnasztikai verseny összetett címét is megnyerte. Ágnes nagyon büszke volt, és amerre járt, mindenhol elmesélte, hogy a kislánya tornászbajnok. Lolának hiányoztak a lányok, nagyon megszerette őket, de neki folytatódott az iskola, édesanyja pedig egy nagy cégtranszformációs folyamat közepén volt, mivel a tulajdonos

megvásárolt több kisebb céget az infokommunikációs piacon és ezzel, mint pénzügyes, rengeteg dolga volt. Ágnes fáradtan ért haza minden este, de szerencsére közel laktak az iskolához, mert amikor lakást keresett Bécsben, az volt az egyik fő szempont, hogy közel legyen az iskola, így Lola egyedül is haza tudott menni, mire negyedikes lett. Az anya önállóságra nevelte a kislányát, habár állandóan aggódott érte. Lola furulyázott, és klarinétozott is, mielőtt sportolni kezdett volna, de pár év után abbahagyta azokat a nagymamája nagy bánatára, aki Budapesten maradt.

Sokszor mondogatta, hogy nem kitartó ez a kislány, nem jó ez így! Ágnes ezt úgy fogta fel, hogy a gyermeke útkeresésben van, próbáljon ki minél több dolgot és előbb-utóbb biztosan meg fogja találni azt a hangszert, vagy sportot, amiben a legjobban érzi magát és a legtehetségesebb lehet. Abban hitt, hogy születésekor minden ember kap valami ajándékot, ami el van rejtve bennünk mélyen a lelkünkben, egy zárt ékszerdobozkában, csak meg kell találni hozzá a megfelelő kulcsot. Minden ember értékes, egyedi, és egy megismételhetetlen csoda, egy fantasztikus teremtmény, ennek bizonyossága, hogy még az egypetéjű ikrek sem teljesen egyformák, még az ujjlenyomatuk sem. Ágnes munkahelyén is sokan küzdöttek önértékelési, önbecsülési zavarral, önbizalomhiánnyal, őket is mindig bátorítja, hogy ne csüggedjenek, keressék a kulcsot, találják meg, hogy Isten miért teremtette őket.

– Keljél fel édes, drága kincsem, hat óra van, iskolába kell mennünk – próbálta Ágnes, óvatos pusztit lehelve Lola homlokára, felébreszteni őt.

A kislány örökmozgó volt, és nehezen aludt el este, éjszaka sokszor mélyen aludt és ilyenkor a nyálacskája is kifolyt a párnára, reggel viszont nagyon nehéz volt életet lehelni bele. A folyamatos anyai csóközön minden reggel megpróbálkozott ezzel. Lola nyöszörgött párat, aztán felült az ágyában, és elvette Ágnestől a forró, tejszínhabos kakaót és gyönyörű kis kék szemével minden háláját és szeretetét csillogtatta anyukája felé.

– Jó reggelt, anya!

– Jó reggelt kincsem, jól aludtál?

– Nagyon jól anya, ahogy mindig – és kortyolt a forró italból egyet.

– Gyere, készülődni kell, mert már egy kis késésben vagyunk.

– Furcsa álmom volt megint. Én eddig csak a milánói makaróniról hallottam az iskolában, meg itthon is sokszor ettük ezt a tésztát – ami amúgy a kedvencem – mosolyodott el -, de most valami mást álmodtam, nem tésztát.

– Mi volt az álmodban?

– Egy hosszú keskeny út, ami mellett rengeteg ember állt, szinte mindegyik fényképezett. Hangosan szólt a zene és a díszlet szétcsúszott, minden lámpát lekapcsoltak a teremben, csak egy világította meg az út elejét, ahol egy gyönyörű szőke lány jelent meg és kitört a teremben az ováció, a taps, mindenki nagyon örült. A lány kilépett a Milano feliratú kapun, csodálatos ruhakölteményben, amit viselt! Mosolygott és integetett nekünk. Óriási sikere volt, mindenki szerette őt és tapsolt a teremben, ahogy jött-ment.

– Ki volt az?

– Ki lett volna? Anikó!

– Úgy hangzik, mint egy divatbemutató, drágám, de Anikó mit keresne Milánóban, pláne egy divatbemutatón?

– Biztos odament és ott lép fel.

– A divatbemutató nem színdarab, drágám, Anikó pedig nem modell, és Budapesten dolgozik egy edzőteremben, de a többi akár még stimmelhet is – nevetett Ágnes.

– Hívjuk fel Anikót, anya, nagyon fontos lenne!

– Jó, drágám, majd este felhívjuk, most készülnünk kell, mert elkésünk az iskolából, gyere!

– Nem! Amíg nem hívjuk fel, nem megyek sehova!

– Reggel hat óra van, én nem hiszem, hogy örülne neki, ha ilyenkor zavarnánk.

– Nem baj, legfeljebb nem veszi fel, próbáljuk meg most azonnal akarom!

– Ágnes? Valami baj van, hogy ilyenkor hívsz? – szólt bele egy nagyon álmos hang a vonal másik végén.

– Anikó! Itt Lola beszél – szólalt meg a kislány a vékonyka, ám csodálatosan zengő-bongó hangján.

– Lola, mi újság, hogy vagy, mi történt?

– Álmodtam Anikó, álmodtam! Nagyon jól álmodtam! – lelkesedett, azzal gyorsan elhadarta az álmát a kislány.

– Ez nagyon szép, Lola!

– Milánóban vagy Anikó?

– Igen, kincsem, itt vagyok, de ez csak egy álom, még nekem is az, hogy a megálmodott siker bekövetkezzen. Ennek pár ezrelék csupán az esélye, kicsim!

– Ugye megmondtam, hogy Milánóban van! - nézett szemrehányóan Lola az édesanyjára, aki zavartan nézett maga elé. – Mi az az ezrelék?

– Mindegy, majd az iskolában megtanuljátok, szóval az a lényeg, hogy ez szép álom, de szinte biztos, hogy az is marad!

– Te sosem hiszel bennem, de én egy Álmodó vagyok, és eddig minden megtörtént, amit álmodtam veletek kapcsolatban. Ez is így lesz, tudom! - toppantott mezítlábal a kislány a padlószőnyegen.

– Igen, Lola de tudod, vannak véletlenek is az életben, majd, ha nagyobb leszel, rájössz ezekre te is.

– Az Álmodók valóságosak, és én az vagyok! – mondta határozottan Lola, miközben édesanyja átvette a telefont.

– Itt Ágnes, szia. Mikor lesz legközelebb lehetőséged a kifutóra lépni?

– Nem tudom, Ági néni, egyelőre arról még szó sincsen. Két nap múlva lesz egy előválogató, amire készülünk Marcellóval minden nap.

– Marcello? Hm, szép neve van, őt hol szerezted be?

– A Retrozsungelben.

– Miben? Te jó isten, én nagyon el vagyok maradva.

– Az egy szórakozóhely Budapesten, ahol megismertem egy olasz-magyar fickót, ő Marcello, akinek az a becsípődése, hogy belőlem topmodellt fog faragni – mondta nevetve Anikó –, én meg eljátszom egyelőre ezt a kedvéért.

– Miért ne Anikó? Higgyél magadban! Lehet, hogy megtaláltad a kulcsot az ékszerdobozhoz! Akkor szombaton lesz az előválogató Milánóban?

– Igen, a Diamond Mountain-nél.

– A DM-nél? - csapott le a névre Ágnes.

– Igen, ismered?

– Persze, nagyon híres divatvilágmárka. Puszillak, most mennünk kell és nagyon drukkolunk Lolával!

– Köszönöm Ági néni, de ez csak egy előválo.... letette – nyugtázta magában.

2024. március – Milánó, Garibaldi Tower

A Diamond Mountain irodaháza Milánó legelőkelőbb negyedében volt, a Garibaldi Tower felhőkarcolóban, Marcello irodájának szomszédságában. A szombat reggel hűvösen indult, a tavasz még csak most borította rügyekbe a fákat a divat egyik legjelentősebb fővárosában. A Piazza Nicolò Tommaseo-n található a Giardini di Renata Tibaldi. Ezt a kis magnóliakertet a turisták kevésbé ismerik, leginkább a helyiek kedvenc jegyesfotós helyszíne. Anikó pár napja fedezte fel, amikor szabadidejében Milánóban csavargott. Imádta a virágokat, és a liliumfa az egyik kedvence volt. Sokat időzött ezen a helyen,

talán a legalkalmasabb hely egy kis meditálásra, kikapcsolódásra. Itt készült fel lélekben a megmérettetésre.

A válogató reggel tíz órakor kezdődött, a bejárattal szemben lévő regisztrációs pultnál kellett mindenkinek jelentkezni. A jelöltek előzetesen, két héttel korábban már minden ruha-, és cipőméretüket leadták a cégnek, egy regisztrációs jelentkezési űrlapon. Marcello is megtette ezt, Anikóval egyeztetve a méreteket. Ha szükséges volt, akkor egy kis ruhaigazítás még belefért az öltözéssel egy időben. Fényképes igazolványt kellett leadni és az adatbázisba a hoszteszek minden adatot felvittek. Anikó izgult amiatt, esetleg kiszúrja valaki, hogy a magyar József név nem annyira női utónév, vagy akár a nem rovatnál *M (Male, férfi)*, van neki feltüntetve és nem *F (Female, nő)* betű, de már úgy volt ezzel, hogy nem igazán érdekelte ez az egész. Nem szólt senki semmit, visszaadták az igazolványát és bekísérték egy nagy öltözőbe. Az öltöző közepén hosszú guruló kocsikon, fogasokon egyforma türkizkék koktélruhák lógtak, mintha egyenruhák lettek volna, két szekrényben pedig a ruhához passzoló, magassarkú cipők. Minden ruha és cipő fel volt címkézve, hogy melyik leendő gazdáját várja. Anikó szerencsés volt, transznemű nő létére a sors nem túl nagy lábmérettel áldotta meg, a negyvenes lábára a női cipőosztályok felső végéről mindig talált magának valót, bár eddig inkább csak sportcipőket és bakancsokat hordott, azok meg többnyire unisex kivitelben készülnek.

A hormonterápia semmilyen hatással nincsen a lábméretre, így mindig sajnálta azokat a sorstársait, akik negyvenkettes, vagy akár negyvennégyes esetleg még nagyobb lábmérettel éltek. Marcello kint az öltöző előtt várt, a többi ügynökkel együtt. A mai nap egy nemzetközi válogató első állomása, amikor az ügynökök elhozták a modelljelöltjeiket. Anikóval nagyjából nyolcvan jelölt öltözött együtt, mindenki ugyanabba a DM által biztosított koktélruhába bújt bele.

– Anikó, de gyönyörű vagy! – lelkendezett Marcello, amikor elkészült, és kijött az öltözőből, hogy átmenjen a sminkterembe, ahol húsz-harminc sminkes dolgozott egyszerre a lányokon.

– Köszönöm szépen! – mosolygott Anikó.

– Figyelj, mókuska, nem kell izgulni, mindent úgy csinálj, ahogy gyakoroltuk. Fejet fel, vállakat hátra, itt nem lesz piros fonal, így azt neked kell odaképzelned. Maradj mindig fókuszban, nézz egy pontot magad előtt és tudod csípő ring, mint a...

– ... mint a leendő luxusjachtom a monacói villám kikötőjében – mondták már egyszerre a mondat végét.

– Menj a sminkbe, hamarosan kezdődik! Ügyes leszel!

– Sosem hívtál még mókuskának

– Hm, ez most olyan cuki, mókuskás buli lesz, élvezni fogod!

– Én nem tudom, mi fog ebből kisülni, de most már végigcsinálom! – mondta határozottan Anikó, azzal megpördült a tízcentis sarkán és elkopogott a sminkes terembe.

A lányok sorban álltak, mindenki kapott egy sorszámot a ruhájára, és Ranieri úr kilépett az irodájából a folyósóra. Úgy nézett ki az egész, mintha egy szépségverseny lett volna. Elmondott egy nagyjából kétperces köszöntőt először olaszul, azután angolul. Anikó az elmúlt hetekben olaszból nagyon sokat fejlődött, ezért szinte mindent megértett belőle, és a válogató menetének tájékoztatójából, amelynek a lefolyását Marcello előzőleg már szintén felvázolta neki.

Anikó a harmincnyolcas számot kapta. Egyszerre tíz lány ment a kifutóra, és három kört kellett megtenniük, először zene nélkül, majd kétszer zenére. Anikó a harmadik csoportban volt, és egyre jobban izgult. A csoportok bemutatója után mindig tíz perc szünet volt, Ranieri hevesen jegyzetelt a bemutatók alatt, az olasz temperamentumától teljesen szokatlan módon

mindenféle gesztus és mimika nélkül, ő volt az egyedüli, aki nem ült a székén a bemutató körök alatt, hanem folyamatosan rohangált körbe a hosszú kifutó egyik oldaláról a másikra. Hol megállt, lehajolt, mindenféle perspektívából szemügyre vette a lányokat, a kis lábujjuktól a fejük búbjáig mindent vizslatott és figyelte az egész test harmóniában történő mozgását. A szünetben beszélgetett a kollégáival, a tapasztalatokat összesítették. Anikó csoportja következett a harmadik körben, megszólalt egy általa ismeretlen technoritmus, és a sor elején álló lány Ranieri intésére megindult a kifutón. Anikó gyomrába beköltözött az ilyen szituációkból ismert gombóc, és úgy szorította a bélbolyhokat, mint a túsarkú cipő a lábát. Ahogy nézte a többieket, egyáltalán nem érezte magát rosszul, ügyetlenebbnek vagy esetlenebbnek. Sőt! Betéve tudta Marcello utasításait, főleg a fókusz, szemkontaktus megtartására koncentrált és a hajókája ringatására.

Ranieri őt is nagyon megnézte, talán még jobban is, mint a többieket, Anikó pedig ügyelt rá, nehogy kövesse szemével a menedzser örült mozgását és mozdulatait, ahogy próbált mindent megfigyelni és jegyzetelni közben. Az utolsó körre már megtetszett neki a zeneszám, és kezdett az egész felvonulásába rá jellemző pajkosságot belecsempészni. A harmadik csoport is befejezte a bemutatót, a lányok visszamentek az öltözőbe átöltözni.

– Hogy tetszett, van esélyünk, mit gondolsz? – faggatta Anikó Marcellót, amikor kijött az öltözőből.

– Csodálatosan huncut és nagyon ügyes voltál, ragyogtál, mint mindig.

– Te láttad, hogy huncutkodtam egy kicsit?

– Persze, ismerlek már, te csibész! – mosolygott, és egy pillanatra magához szorította Anikót. – Mi mindent megtettünk, most már Ranierin múlik a többi! Én tudom, hogy a legjobb voltál!

Az összes többi kör lement és a végén tartottak Ranieriék egy nagyjából egyórás szünetet, mielőtt az eredményt kihirdették volna. Nyolcvan ember

aggódó pillantása és egyenletes hangzavara töltötte be a termet. Kicsit tovább tartott a szünet, mire meghozta Ranieri és a csapata a döntést. Négy, esetleg öt embert kellett kiválasztania a nyolcvanból. A lányok felsorakoztak egy vonalba, Ranieri kilépett eléjük, megköszönte a lányoknak, hogy eljöttek, és bemutatott magukat. Lefutotta az udvariassági köröket, hogy mekkora megtiszteltetés ez a DM-nek, hogy hozzájuk jöttek el a válogatóra, majd mindenféle ünnepélyességet nélkülözve felsorolt négy számot egymás után, akik kiválasztásra kerültek. Anikó nagy levegőt vett.

– 11, 56, 38 és 47 – minden továbbjutónak szívből gratulálunk, az ügynökeiket értesítjük a további teendőkről hamarosan.

– Vaffanculo! Trentotto-t mondott? – kérdezte pontosítandó a harmincnyolcas számot az olasz és a magyar nyelv keverékén Anikó a mellette lévő lányt, aki nem értett sem magyarul, sem olaszul, így csak vonogatta a vállát. Anikó kinézett Marcellóra, aki már rohant széles vigyorral Ranieri felé, a vacsoránál megismert olaszos, teátrális széttárt kézmozdulatokkal.

– Igen, megcsináltuk! – ugrott egy nagyot örömeiben Anikó, és szaladt Marcello után.

Gyémánthegy tetején

2024. március – Garda-tó (Olaszország)

A Garda-tó Olaszország legnagyobb tava, ami az utolsó jégkorszakban képződött. Mediterrán klímája nagyon kedvező az ott élő flórának. Marcello Aston Martinja, ahogy mindig, most is száguldva tekergőzött a szerpentinon, majd egy darabig a sziklába vájt alagutakban mentek, közvetlenül a tóparti úton, végül az autó egy nagyon szűk útra fordult be, amelyet egy sorompó zárt le. A sorompó melletti oszlopon egy nagylátószögű kamera és egy kaputelefon várta a vendégeket. A sorompón tábla, *Area Privata!* - felirattal adta tudtára az érkezőknek, hogy ez bizony innentől már magánterület. Marcello megnyomta a gombot, majd pár mondatot váltott valakivel a kaputelefonban. A sorompó kinyílt, és az autó elindult meredeken felfelé, a hegyoldalba. Sokáig mentek a szerpentinon, Anikó arca annyira fehér lett a tériszonytól, mint a tavon hajókázó, egyre kisebb méretű vitorlások fehér vitorlái.

– Te jó isten, Marcello, azt nem mondtad, hogy a mennybe repítesz! Hova a fenébe megyünk? – vágja körmeit az ajtókárpitba épített könyöklőbe.

Marcello nem válaszolt, hanem megállt egy óriási tölgyfakapu előtt, amin hatalmas aranyozott névtábla adott hírt arról, hogy itt lakik *Elena Garnetto*. Anikó rábökött a névtáblára.

– Elena Garnetto? A DM tulajdonosa? Te jó isten! Én azt hittem, pár nap pihenőt kapok ennél a csodálatos tónál. Gondoltam, elmegyünk hegyet mászni, bújarkodni, vitorlázni – álmodozott volna még tovább Anikó, de Marcello félbeszakította.

– Még akár az is lehet belőle, gyere gyorsan! – mondta, de már a tölgyfakapu előtt állt, és meg is nyomta a csengőt.

Az elektromos motor váratlan fürgeséggel nyitotta ki a több száz kilogrammos ajtót, és Anikó előtt megnyílt a paradicsom. A kert gyönyörű

volt, mindenféle állat szaladgált bent szabadon, voltak flamingók, mókusok, kis makimajmok, és csak abban bizakodott Anikó, hogy egy oroszlán nem fog valamelyik sarkon szembejönni vele. A kertben egyetlen út vezetett felfelé az állatok között, a gazdag növényzettől övezve sem lehetett eltévedni, végül egy hatalmas kastélyhoz értek, ahol egy komornyik várta őket.

Elena középkorú, elegáns, tipikus olasz, filigrán, szőke, felnyírt hajú díva volt, aki a hatalmas terasz korlátjánál állt, hosszú, vörös báliruhájában. A teraszból az egész Garda-tóra rá lehetett látni, mind a negyvenegy kilométer hosszan, ahol az apró vitorlások vidáman szeltek a habokat. Marcellót és Anikót felvezette a komornyik a teraszra és magukra hagyta őket. Kissé tanácstalanul topogtak, mert Elena továbbra is a tavat nézte háttal nekik. Két-három perc várakozás után Anikó Marcello fülébe súgta:

– Mi legyen? Meghalt állva a múmia? – mire a menedzser tanácstalanul megvonta a vállát, és megköszöri a torkát.

– Üdvözlöm, Elena! – köszöntötte magyarul Marcello az elmélázott dívát.

– A múmia tud magyarul? – nézett meglepetten Anikó maga elé.

– Igen tud, ne hívd múmiának mert mindent ért és beszél is magyarul, mivel a nagyanyja magyar volt, Róth Lili.

A nő lassan fordult meg, tökéletes sminkje megcsillant a kora reggeli napsütésben. Lassan ment oda a teraszon lévő nagy körasztalhoz, amelynek közepén egy óriási gyümölcskosár volt, valamint egy jégbehűtött márkás, francia pezsgő és három pohár.

– Marcello, már vártalak benneteket! Gyertek közelebb az asztalhoz, vegyetek gyümölcsöt, és a megérkezésekre koccintsunk egyet! Elena Garnetto vagyok a DM tulajdonosa – nyújtotta a kezét Anikó felé.

– Keresztúri Anikó. Részemről a... szerencse? – tette kérdőmondattá a sztereotip bemutatkozási formulát, mivel fogalma sem volt, milyen eredménnyel távoznak majd innen.

A komornyik mintha egy színházban lettek volna, varázsszóra ismét előjött egy kis ajtó mögül, és teletöltötte mind a három poharat. Elena odanyújtotta Anikónak, majd Marcellonak a poharakat. A lány nem mert tiltakozni, hogy ő nem iszik alkoholt, hiszen az egész környezet, a kastély, a park, a terasz, a kilátás, komornyik, a makimajmok és maga Elena is annyira szürreális volt, mintha egy álm lenne. Koccintottak és a pezsgőt egyszerre hajtották fel.

– Foglaljatok helyet! – mutatott a kényelmes székekre az asztal körül Elena.

– Nagyon jól beszél magyarul, signora Garnetto – mondta udvariasan Anikó.

– Igen, a nagyanyám Egerben lakott, onnan átjött Bolognába, ahol találkozott a nagyapámmal, Lorenzóval, aki akkor a vállalatot vezette. Ő tanított engem magyarra. Mesélj magadról egy kicsit, Anikó!

– Én pedig Debrecenből mentem Budapestre, ahol találkoztam Marcellóval, aki elhívott Milánóba, és jelentkeztünk a felvételi válogatóra – folytatta Elena stílusában a bemutatkozását.

– Nagyon jól tetted! Tudod, Anikó, emlékeztetsz a fiatal énemre. Hány éves is vagy?

– Május ötödikén leszek húsz! – vágta rá büszkén a lány.

– Igen, sejtettem, én huszonegy voltam, amikor apám elindított ebben a világban – mélázott el a múlton egy kicsit Elena.

– Milyen ez a világ? – kérdezte Anikó.

– Egyszerre hátborzongtató, kegyetlen, de sokszor örömteli és vidám. Olyan, mintha mindennap álmodnál, de aztán mindig rájössz, hogy ez a valóság.

– *Álomvalóság* – mondta halkán Anikó.

– Az! Igen! Pontosan, ahogy mondod, egy *Álomvalóság*.

– Ön hisz az Álmodókban, signora Garnetto? – kérdezte hirtelen Anikó.

– Hogy hiszek-e? – nevetett fel Elena - Igen, azt hiszem muszáj hinni magamban, hiszen én is egy Álmodó vagyok! Nézz körül Anikó, én ezt egyszer megálmodtam, és most itt van a kézzelfogható valóság!

– Nagyon szép! Biztosan sok munka van benne.

– Hogyan folytatódik a kiválasztási folyamat Elena? – kérdezte Marcello.

Elena felemelte a pezsgőspoharat, a déli nap fénye felé tartotta és a poháron keresztül Anikót nézte, aki vele szemben foglalt helyet. Az egzotikus madarak hirtelen nagy zajt csaptak a terasz alatt a kertben, talán összevesztek valamin. Anikó és Marcello türelmetlenül várta a választ, de nem merték sürgetni Elenát, aki mintha valami varázslatot művelt volna a pohárral úgy nézte mereven, majd mintha abból olvasott volna fel egy jóslatot, megszólalt.

– Elkéstemek, a kiválasztási folyamat már befejeződött! – mondta kimérten, majd letette a poharat az asztalra.

– Befejeződött? – hitetlenkedett Marcello –, de Ranieri hívott ide minket, hogy ön beszélni akar velünk! – háborodott fel.

– Igen, mivel én kértem meg erre.

– Akkor minek hívott ide minket? – csattant fel Anikó, majd folytatta a felháborodását – nagyon szép a kertje, a háza, meg a kilátás a csodálatos Gandrára vagy mi a faszomra, a pezsgő is jó volt, annak ellenére, hogy nem iszom alkoholt, de akkor jobb dolgom is lenne, mint itt vakarászni a semmit és elmélkedni a maga fiatalkoráról meg a nagymamájáról!

– Garda – javította ki Elena csendesesen, nyugodtan, még mindig az asztalon lévő poharat bámulva. – Garda a tó neve, adj több tiszteletet a tónak, a természetnek, ha már nekem nem adod meg.

– Gyere, *Mattocska*, húzzunk innen a picsába! – pattant fel az asztaltól Anikó és megragadta Marcello öltönyének a gallérját. A férfi teljesen értetlen arckifejezéssel állt fel.

– Üljetek le – mondta nyugodt hangon Elena és intett a fehér necckesztyűs kezével.

A komornyik újra megjelent, egy tálcát hozott, rajta egy dossziéval. Mikor odaért az asztalhoz, meghajolt és átnyújtotta a tálca tartalmát Elenának. Közben a vendégek, akik már a teraszajtónál jártak, visszafordultak, és leültek az asztalhoz.

– Nos, láttok itt még valakit rajtunk kívül? – mutatott körbe Elena az üres teraszon, ahol csak két cica hűsölt az árnyékban, a teraszajtó mellett.

– Nem – nézett körbe zavartan Marcello. Anikónak egy pillanatra eszébe jutott Micike, mi lehet vajon vele, meg a porontyaival, ellátja-e anyai feladatait?

– Ahogy mondtam, a kiválasztási folyamat befejeződött. Elkéstemek. Azért késtemek el, mert a döntést már meghoztam, mielőtt ideértetek volna – mondta ellentmondást nem tűrő hangon a divatguru.

– Hogy érti ezt, Elena? Nem lesz utolsó körös kiválasztás, ahogy minden évben szokott lenni? – értetlenkedett Marcello tovább.

– De igen, idén viszont változtattam a módszereimen. Nem az utolsó kiválasztási fordulóra bíztam a döntésemet, hanem az... – mutatott Anikóra, mintha azt várná tőle, hogy befejezi a mondatot, de váratlanul Anikó megszólalt és befejezte a megkezdett mondatot.

– Az álmára. Egy Álmodó mindig álmodik és ha álmodik, akkor azt meg is valósítja – vezette le Anikó gyorsan a következtetéseket és kezdte egyre jobban érezni magát, mintha Elenával fél szavakból is megértenék egymást.

– Igen, tudtam Anikó, hogy befejezed a mondatot. Ezért választottalak ki téged, mert megálmodtam ezt a helyzetet is, és benne volt az álomban, hogy a helyes választ tudni fogod!

– Ez azt jelenti signora Ga...

– Elena, hívj kérlek Elenának.

– Ez azt jelenti Elena, hogy engem választott ki? – fejezte be a kérdőmondatot Anikó.

– Igen, mert te olyan vagy, mint én voltam ilyen idősen. Tudtam, ki vagy, lenyomoztam az egész életedet, minden aktát, és minden infót bekérettem rólad és nem utolsósorban megálmodtam a közös jövőnket.

– Egyre többen álmodják meg a jövőmet – mélázott el Anikó Marcellóra nézve – Akkor minek kellett ez az előválogató dolog, meg a vacsora Ranierivel, meg az a rohadt anatómiai, középkori kínzóeszköz a lábamra? – durcáskodott kicsit Anikó.

– Hogy lássam, mire vagy képes, ha igazán akarod. Ranierit arra kértem, hogy nagyon szigorúan értékeljen téged! Sokkal szigorúbban, mint a többiek! Azt akartam, hogy találjon valamit, hogy mondja azt, nem vagy erre alkalmas! Tudod, mit mondott nekem a válogató után?

– Mit? – dobta fel az egyszerű kérdőszót Anikó.

– Született modell, és egy született nő, egy csiszolatlan gyémánt vagy, egy igazi díva!

– Született nő? – akadt fenn a szeme a szavak hallatán Anikónak – Lehet, hogy akkor egy-két kémet ki kell rúgni a csapatából, Elena!

– Senkit nem kell kirúgni! Tudok Nagy doktornőről, Belgrádról, apádról, Bécsről, Mártonról...Tudok mindent! Nem attól nő valaki, hogy milyen kromoszóma betűi áramlanak a testében és puncival vagy farokkal született, hanem attól, hogy itt bent – mutatott egyenesen Anikó szilikon mellei közé – mi van!

A mondat végén Elena a pohár mellé tette fehér necckesztyűs kezét és súlyos csend telepedett az asztalra. Az egzotikus madarak időközben kibékültek egymással, és a makimajmok is már lustán terültek el a terasz környékén. Elena a hatásszünet után kinyitotta a dossziét és kivett belőle két papírt, az egyiket Marcello orra alá toltta, a másikat Anikó elé csúsztatta.

– Mi ez? – kérdezte Anikó megtörve a csendet.

– A megállapodásunk a következő két évre szól, amely opcionálisan további két évvel meghosszabbítható. A betanításodat én viszem tovább és megköszönöm Marcellónak, amit érted tett eddig. Az ügynöki jutalékok holnap a számládon lesz Marcello – nézett az ügynökre, aki mélyen meghajolva fejezte ki háláját.

Anikó egy szót sem értett egyelőre az egészből, csak a papír közepén egy borzasztó nagy számot látott, ráadásul a végére az volt odaírva, hogy USD. Az éves fizetése négymillió amerikai dollár lesz, amiért a világ bármelyik pontján kifutóra lép, amikor a DM erre kéri.

– Gratulálok, Anikó! – tárta két karját ölelésre Marcello.

– Koccintsunk a megegyezésre! - javasolta újra Elena, mivel a beszélgetés közben a komornyik kicserélte a palackot egy teli jéghideg pezsgőre.

Anikó elsírta magát és nem nagyon tudta hol van, egyelőre azt hitte, hogy csak álmodik, de a jéghideg pezsgő visszarángatta a valóságba. Sokszor álmodott arról, hogy balerina lesz, vagy modell és az álom most valósággá vált. Modellszerződést kapott a világ legnagyobb divatházától! Ez maga az *Álomvalóság!* Azonnal a telefonjáért nyúlt.

– Anikó, hogy vagy, mi újság veled? - szólt bele Nina a vonal túlsó végén, akinek a hangját valami borzalmas hangzavar nyomta el, mintha valami stadionban lett volna.

– Hol a francba vagy, mi ez a zaj?

– Itt vagyok az éttermünkben és éppen egy hatalmas céges buli közepén vagyunk, teltház van.

– Éttermünkben? - döbbent meg Anikó.

– Igen, képzeld a thai csaj bevett minket az üzletbe, most már nem csak alkalmazottak vagyunk, hanem tulajdonosok is. Sőt, annyira beindult az üzlet, hogy a thai házaspár lelépett és most éppen Bécsben kezdik beindítani az új

éttermüket. Evelinnel visszük ketten a budapestit, és lassan nem győzzük már. Jó lenne, ha hazajönnél a nyaralásból és besegítenél te is nekünk.

– Ezek nagyszerű hírek Nina, de én nem nyaralok itt, hanem dolgozok. Ezért is hívlak, mert képzeld, a DM szerződést ajánlott nekem.

– Hurrá! Felvettek?

– Az hagyján, hogy felvettek, de négymillió lesz az évi fizetésem!

– Nem voltak túl bőkezűek anyukám, mi azt Evelinnel összetarháljuk ketten pár hónap alatt, sőt ennél sokkal többet is, de kezdetnek nem rossz!

– Ez zöld hasú, amerikai dollár drágám!

– Hűha, na az már más! - füttyentett Nina a hangzavarban – Gratulálok! – ugrott örömeiben akkorát, hogy a serpenyő, ami előtte volt, nagy csengéssel-bongással landolt a konyha kövezetén – Meg akarlak nézni, mikor lesz a következő bemutató?

– Júniusban megyünk Londonba, majd elküldöm a részleteket, mikor, hol leszek! Nagyon várom, hogy megöleljelek, szeretlek, hiányzol!

– Te is nekem, nagyon vigyázz magadra! A divatvilág olyan, mint a zeneipar, hamar elnyeli az embert és rossz utakra viheti! Találkozunk júniusban Londonban!

2024. június – London

Elena repülőgépe korán landolt a Heathrow reptéren. A DM londoni irodájából jött elé a hatalmas fekete limuzinnal a sofőrje. Elena és Anikó siettek, késésben voltak, hiszen három óra múlva Anikónak már a kifutón kell állnia.

A londoni divathét egy ruhaipari kiállítás, amelyet évente kétszer, júniusban és szeptemberben rendeznek meg az Egyesült Királyságban. Több mint kétszázötven tervező mutatkozik be, így a Diamond Mountain is a befolyásos média és kereskedők globális közönsége előtt, ez New York, Milánó és Párizs

mellett a „Négy Nagy” divathét egyike. Ezek a divatbemutatók általában nem nyilvánosak a nagyközönség számára. A rendezvényen főként a divatszakma vesz részt, divatújságírók, influenszerek, hírességek, valamint a divatipar más szereplői, azonban a divathét egyes eseményeit néha online közvetítik, így a kíváncsi érdeklődők is nyomon követhetik a bemutatókat a közösségi médiában, valamint a hírességeket az utcán elhelyezett kordonok mögött láthatja a hatalmas tömeg.

Elena benne volt a hét megszervezésében is, és természetesen igyekezett úgy alakítani a programot, hogy Anikó a legújabb DM kollekciót az utolsó fellépőként, egyedül mutassa be az esemény végén, míg a többi, kisebb ruhatervezőműhely egyszerre lépett a kifutóra, hogy prezentálja modelljeit. Amióta a Garda-tónál megkapta Anikó a szerződését, azóta az intenzív felkészülés még jobban felpörgött. Anikó már haladó szinten beszélt olaszul és megértette magát angolul is. Marcello felbukkant hétvégenként Elenánál és segített neki, így mire Anikó Londonba ért, húsz-harminc kisebb-nagyobb bemutatón volt túl és egyre ismertebb lett. A szakma egyre többet írt róla, ami érthető, hiszen, ha valakit a DM kiválaszt modellnek, az automatikusan a reflektorfények közéjébe kerül. Amikor a repülőgép leszállt Londonban, a program már régen elkezdődött, és sorra vonultak fel a modellek a Royal Eagle Hotel nagytermében.

Elena és Anikó beszálltak a limuzinba, a sofőr pedig egyenesen a hotelhez hajtott.

Ez lesz az első komolyabb szereplésed, Anikó! Több kisebb olasz és francia rendezvényen már bizonyítottad, hogy megtanultad a szakmát és hogy nagyon jó vagy! Most itt a lehetőség, hogy szintet lépj. Meghívtam mindenkit erre az eseményre, aki számít a szakmában.

– Nagyon izgulok, Elena!

– Gyere, szívj fel egy csíkot! – kezdett kotorászni az autó tárolójában Elena, és már a limuzin minihűtőjéből is előkerült a két pohár.

– Tudod, hogy nem élek veled! Nem akarom, nekem erre nincsen szükségem Elena. Úgy gondolom, hogy nem ez fogja – mutatott megvető pillantással az üléstámlájáról lehajtott kis asztalkán kiszórt fehér csíkra – megoldani a szorongásomat! Az alkohol pedig csak rontja a teljesítményt.

– Tudod, azért választottalak, mert annyira olyan vagy, mint én voltam huszonevésen. Én is így gondolkodtam, ahogy te, aztán beszippantott ez a világ, jöttek a bulik, a partik, a pasik – kacsintott pajzánul Anikóra –, és egyszer belementem a kokózásba, amikor talán túl sokat ittam.

– Ezért nem kell inni és akkor nem csinál hülyeséget az ember!

– Nézd már, a taknyos oktatja az idősebbet! Vigyázz kislány, vigyázz magadra! - intette őt Elena, aztán felszippantotta a csíkot.

– Tényleg streamelni fogod a bemutatót az Instán?

– Igen, persze, megígértem – ezzel felhajtotta mindkét pohár pezsgőt is, amit kitöltött.

– A barátnőim itt vannak Londonban és nézik majd a bemutatót, az esemény után szeretnék velük lenni egy pár órát, mielőtt visszamegyünk Milánóba.

– Drágám, sietnünk kell haza, mert át kell ugranunk Minneapolisba is, az ottani irodába.

– Csak pár óra, muszáj velük lennem!

– Majd meglátjuk...

Az autó, ahogy befordult a szálloda utcájába, alig tudott elmenni a mélygarázs lejárataig, mert tele volt közvetítőkocsikkal, újságírók és fotósok rohagáltak mindenfelé, rendőrök próbálták a kordonok mögött tartani az embereket. Anikó az egyik kordonnál megpillantott egy szőke kislányt, Lolát, kezében egy sziámi cicával, mellette állt Nina, Evelin és Ágnes és integettek a

teljesen lesötétített limuzin felé. Anikó megpróbálta lehúzni az ablakot, de az központilag volt lezárva, a sofőrnél. Elena elmosolyodott.

– Te egy sztár lettél, Anikó, egy celeb, meg kell tanulnod távol tartani magadtól az embereket, a rajongókat!

– Én nem akarom magam távol tartani tőlük, főleg a barátaimtól nem!

– Akkor nem lesz egy perc nyugtod sem az életedben.

Az autó behajtott a szálloda mélygarázsába és egy elzárt részen állt meg. A sofőr kipattant az autóból és először Elenának nyitotta ki a hátsó ajtót, majd Anikónak is. A testőr ment elől, utána a két nő. Anikónak saját öltözője volt és a DM londoni irodájából jöttek lányok, akik segítettek neki az öltözésben. Az első szett nagyon izgalmas volt, egy majdnem combtőig érő, hosszú, fekete bőrcsizma lapos talppal, egy fekete kis bőrnadrág és hozzá egy fekete top. Anikó szőke, kibontott hajkoronája kompenzálta a sötét tónusú összeállítást. Jól érezte magát benne, mondjuk azon egy kicsit elgondolkodott, hogy felvenné-e egy átlagos nő egy szimpla hétköznapon ezt a szerelést, de a DM kollekciói a felső tízezernek készültek a tizenkilencedik század közepétől kezdve.

– Mikor kezdődik már? - türelmetlenkedett Lola a számítógép monitorja előtt, amit részben Micike foglalt el, mivel éppen ott próbálta minél tisztábbra nyalni hosszú szőrű, sziámi bundáját.

A közvetítés még csak a hatalmas DM logót mutatta a színpad hátuljában, aztán hirtelen elsötétült minden, és megszólalt a Carmina Burana. A fotósok vakui és a nyolcvanas évek diszkójából ismerős lámpák a színpad felett és a színes lézershow is fokozta a hangulatot. A füstgép akkora füstöt ontott magából, hogy már szinte semmit nem lehetett látni a teremben és a közvetítésben sem.

– Úristen, de jól néz ki ez az egész! Mintha egy rockkoncerten lennék – áradozott Evelin.

– Nem látok semmit! – panaszkodott Lola és kis kezével próbálta elhessegetni a monitor képernyőjén a füstöt.

A füst kicsit leszállt és a zene egy határozott taktusára a logó D betűjének kövér, kerek része szétnyílt és a Milánó táblával ellátott ajtón kilibbent a fekete szettben Anikó. Feltette a két kezét mintha köszöntötte volna az embereket, aztán a begyakorolt mozdulatokkal vonult végig a kifutón, amelynek két oldalán a fotósok szinte verekedtek a helyekért, hogy minél közelebből lekaphassák a DM kollekció első darabját.

– Úristen, csajok, feláll a szőr mindenemen, ez annyira jó! – lelkesedett Nina és egy csókot lehelt a kezére, amit szétkent Anikó monitoron közlőről megjelent arcán, amely csodálatosan szép volt a diszkrét smink alatt.

– Evelin megölelte Lolát és ömlöttek a könnyei, miközben a szívecskére hajtogatott papírt szorongatta a kezében. Kinyitotta a papírt és a monitor elé tette rábökve egy sorra a hosszú szövegből: „*Anikó mindenféle csillogó ruhákban járkált és nagyon sok ember szerette.*”

– Nem kell meglepődni nyuszómuszó, mondtam, hogy Álmodó vagyok, és tudjátok, az álmok sokszor valósággá válnak. Tudjátok, ez az... - de Lola már nem fejezhette be a mondatot mert a többiek egyszerre vágták rá.

– *Álomvalóság!* – Mici pedig egy nagyot nyújtózott és mintha elismerően bólintott volna ő is a monitorra nézve, ez rendben van, csajok.

Anikó még négy ruhaszettet mutatott be a kifutón, egyre nagyobb sikerrel. Az utolsó kollekció egy nagyon extrém partiruha volt, mindenkit az örületbe kergetett a megjelenésével. A bemutató végén még egyszer kijött és mélyen meghajolt, integetett és mosolygott. Anikót megismerte a divatvilág és egycsapásra ünnepelet sztár lett, hatalmas sikert aratott a DM. Minden fotós őt akarta lefényképezni és minden riporter vele akart interjút készíteni. Egyelőre a testőrök távol tartottak mindenkit, de megígérték, hogy a bemutató után egy

órával a DM sajtótájékoztatót fog tartani. Anikó lefürdött, gyorsan rendbe hozta magát, felvett egy gyönyörű burgundivörös hosszú ruhát és egy vörös túsarkút.

– Készen vagy, drágám? – rohanta le a kérdéssel Anikót Stephen, a DM kommunikációs igazgatója, ahogy kijött az öltözőből. – Tele van a terem az érdeklődőkkel. Rengeteg kérdésre számítsatok.

– Vaffanculo, nem fogunk itt ülni estig és a hülye, idióta kérdéseikre válaszolgatni. Harminc percet kapnak Stephen, te vezeted a sajtóértekezletet – azzal ment is tovább Elena.

A szálloda rendezői a kifutóra állítottak fel egy hosszú, aranyszínű abrosszal leterített asztalt, amelyhez leült középre Elena, egyik oldalán Anikó, a másikon Stephen foglalt helyet. Riporterek, fotósok és a teljes divatszakma, úgy száz ember szorongott a teremben.

– Szeretettel köszöntök mindenkit a Diamond Mountain sajtótájékoztatóján. Harminc percet tudunk a kérdéseikre szánni – nézett huncutul Elenára. – Várjuk a kérdéseiket, parancsoljanak! – nyitotta meg a sajtótájékoztatót Stephen. Milano Fashion, parancsoljon.

– Elnézést, de a vezetéknevét nem tudom kiolvasni és pláne kimondani. Miss.... – kezdte olaszul az újságíró.

– Anikó – vágta rá gyorsan az újdonsült top-modell. Miss Aniko nevet használom a szakmában.

– Miss Aniko, ön ugye nem olasz? Honnan jött, mit tudhatunk önről?

Anikó félve nézett Elenára, aki bátorításul bólintott egyet felé.

– Debrecenből jöttem, Magyarországról. Mit szeretne még tudni?

– Hány éves?

– Májusban töltöttem a húszat.

– Hogyan fedezte fel önt a DM?

– Megismerkedtem egy ügynökkel Magyarországon, aki elvitt egy válogatóra Milánóba, a DM-hez.

– Nagyon hirtelen befutott, kis esélye van erre annak, aki csak pár hónapja van a szakmában.

– Elenának köszönhetek mindent! – nézett gyorsan a mellette ülő divatguru tulajdonosra vigyorogva.

– Következő kérdés, New York Hits, parancsoljon – mondta Stephen kissé sűrgetően.

– Tervezi a DM áthozni önt az amerikai kontinensre is?

– Igen, mindenképpen, a 2025. februári eseményre is Anikót fogja a DM felkérni – válaszolt Elena.

– Hogy érzi magát a divatvilágban, Miss Aniko?

– Még szokni kell egy kicsit, de nagyon élvezem.

– Következő, London Fashion Street, tessék - pörgette Stephen az újságírókat.

– Felvenné ön is azokat a ruhákat, amelyeket bemutatott?

– Természetesen, most is a Diamond Mountain ruhájában vagyok – mosolygott újra Elenára.

– Hirtelen egy felnyírt hajú, magas nő emelte fel a kezét, Stephen rámutatott, aki éles törként szúrta bele az éterbe a kérdést.

– Tessék, ott hátul, parancsoljon!

– Milano Newstól vagyok, Bianca Bocelli. Igaz, hogy ön férfiként született és transznemű nő?

Hirtelen nagy csend lett a teremben és minden szempár Anikóra nézett, várva a választ.

– Nézze, mindenkinek a nemi identitása és a szexuális orientációja szigorúan magánügy. Úgy gondolom, ez nem tartozik a nyilvánosságra és a divathetet sem határozza meg – utasította el a kérdést Elena.

- Igaz, hogy Belgrádban volt a nemátalakító műtétje?
- Nemi megerősítő műtétnek hívják, ha már annyira lovagol ezen a kérdésen
- mondta nyugodtan Anikó.
- Férfiként született, Anikó? – várta továbbra is a választ a riporter.
- Én nő vagyok.
- De férfiként született?
- Igen, transznemű nő vagyok, amire büszke vagyok! – csattant fel Anikó.

A teremben kitört a hangzavar, sokan felálltak és csalást ordítottak, hogy megtévesztik a vásárlókat egy transznemű modellel, Elena, Anikó és Stephen sietve elhagyták az asztalt, a testőrök kíséretében. Lola és a többiek a monitorok előtt sírtak.

Három héttel később a DM londoni irodájának nagy tárgyalóasztalán a sajtótájékoztató óta megjelent újságok álltak halomban, a címlapon mindenhol Anikó fényképe szerepelt különböző címsorokkal: „*A transznemű nő, aki a divatszakmát csúfolja meg*”, „*A gyémántbegy tetején transznemű nőt koronáztak*”, „*A DM behódolt a genderideológiának*”.

Az asztal körül Stephen, Anikó, Elena és Marcello ült csendben. Az újságok mellett a DM heti eladási statisztikai jelentése állt különböző bontásokban. Az eladások a londoni, botrányosra sikeredett bemutató után három hét alatt ötvennyolc százalékkal estek vissza átlagosan, Londonban volt a legdrasztikusabb, ahol hatvannéggyel, Amerikába talán nem jutottak el még a hírek, de ott is tapasztalható volt már a visszaesés.

– Baj van, nagy a baj – mondta Elena bosszankodva – Mondja meg valaki nekem, azt, hogy a DM mitől fog rosszabb ruhákat gyártani, ha egy transznemű modell reklámozza azt? Eddig jó volt az embereknek és vették, mint a cukrot, most hirtelen senkinek sem kell? Értitek ezt?

– Igen, persze – mondta maga elé nézve Anikó. A világon ez a téma mindenhol átpolitizált lett. Borzasztóan megosztó, amiről mindenkinek van valami véleménye, de a többség kétkedve, sőt negatívan áll hozzá.

– De könyörgöm, nekem semmi közöm a micsodához is? Kérdezte, azzal felkapta az egyik újságot és olvasta a címlapot Elena, mert nem is tudta megjegyezni ezt a szót – *genderideológiához*. Mi a faszom az a genderideológia? Én találtam egy modellgyöngyszemet, aki fiatal, tehetséges, a fiatalkori énemre emlékeztet, szinte gyerekemként kezelem, jó, amit csinál, mindenki elfogadja és örül neki, sztár lesz belőle rövid idő alatt, aztán egy faszfej újságíró lenyomozza, hogy transznemű, bemondja egy sajtótájékoztatón és minden egyszerre összeomlik? Normális ez a világ, mondjátok meg nekem?! Észnél vannak az emberek? Mondjátok, hogy csak álmodom és ez nem a valóság!

– Elena, tudod jól te is, ez sajnos az *Álomvalóság*, amikor olyan dolgok történnek meg, amik csak álomban történhetnének – fakadt ki Anikó.

– Most hogyan tovább Elena? – kérdezte Marcello.

– Sokat gondolkodtam ezen, de azt hiszem ki kell adnunk egy sajtónyilatkozatot – válaszolt gyorsan Elena helyett Stephen.

– Miről? – kérdezte Marcello.

– Arról, hogy a DM felbontja a szerződést Anikóval – reagált halkán Stephen a kérdésre.

– Micsoda? – kérdezte egyszerre Marcello és Anikó.

– Nézzétek, a DM ezernyolcszázötvenöt óta működik, egy sikeres, világhírű cég. A világ top három divatháza közé sorolják. Nem engedhetjük meg, hogy mindez összedőljön. Nekünk nincsen elég tudásunk és erőnk harcolni a világgal azért, hogy teljesen mindegy ki a modell, a ruha a lényeg és értsék meg, fogadják el a transznemű embereket, a transznemű modelleket! Nekünk semmi közünk semmilyen ideológiához, meg ilyen szarságokhoz. Amerikában is volt egy sörmárka, amit egy transzneművel reklámoztak és az agybeteg

emberek bojkottot hirdettek a termék ellen. Mintha a sör íze más lenne attól, mert egy transznemű ember reklámozza - érvelt Stephen.

– Pedig mi harcolni fogunk és még az is lehet, hogy a cég portfóliójába felvesszük a queer divatot – döntötte el Elena ebben a pillanatban.

– Queer divatot? Az meg micsoda? – értetlenkedett Stephen.

– Majd mi megteremtjük! A DM mindig is úttörő volt a divatban. Nyitunk az LMBTQ közösség felé és nekik is fogunk készíteni ruhákat. Megalapítjuk az RDM-et, a DM leányvállalatát.

– RDM? Az meg micsoda? – kérdezte Stephen értetlenkedve.

– Rainbow Diamond Mountain divatházat, amelyet Anikó fog vezetni, így a fizetését is megemelem évi kétmillió dollárral. Azért is megcsináljuk és megmutatjuk a világnak! Anikó ismeri a közösséget, segít nekünk a tervezésben, és bemutatja ezt a portfóliót is kifutókon. Rendezünk külön queer divathetet, először Milánóban, otthon, majd egyre több helyen. Az a megérzésem, hogy óriási érdeklődés lesz. Forradalmasítjuk a divatot! – lelkesedett Elena és a fagyos hangulat kezdett felolvadni.

– Köszönöm, Elena, nagy vagy, büszke vagyok rád! – ölelte át Anikó a divatgurut széles, megkönnyebbült mosollyal.

Elena döntése után az egész csapat végül Londonban maradt, és az ottani DM iroda munkatársaival elkezdtek az új leányvállalat megalapításának jogi és pénzügyi hátterét megteremteni. Elkészítettek egy weblapot, ami kifejezetten csak ezt az RDM ruhaportfóliót fogja bemutatni. A csapat Elena londoni villájában lakott, miközben Loláék Anikóval egy hét bulizás után hazamentek Bécsbe, Evelin pedig vissza Budapestre Micivel, mivel a thai éttermet nem lehetett bezárni egy hétnél tovább, mert a vendégek elpártolnak tőlük, amit nem engedhettek meg maguknak most, amikor nagyon nagy felfutásban

voltak. Nina viszont nem akart visszamenni az étterembe, mert Anikóval egyre többet voltak együtt.

Az RDM beindításában Anikó egyelőre nem tudott segíteni, mert a jogi procedúrákhoz, cégalapításhoz, bejegyzéshez ő nem értett és nem is az ő dolga volt. Ezt az időt viszont kihasználta Ninával, és a kapcsolatuk szorosabbá vált. Rengeteget lógtak együtt, nappal járták London nevezetességeit, beültek ebédelni különféle éttermekbe, ahol Nina nagy szakértelemmel kóstolta meg az ételeket és volt, amikor a konyhába is bejuthatott, és beszélgethetett a séfekkel. Nyár volt és egyre melegebb, szebb idő. Anikóról egyelőre a lesifotósok úgy tűnik, lekoptak, vagy távolabbról fotózták őt, nem zaklatták azóta, hogy a bejelentést megtette nyilvánosan. Még pár gúnyolódó cikk megjelent, de ahogy sokszor mondogatta, minden csoda három napig tart, minden nap a Nap felkel, és a Föld forog tovább.

Kedvenc helyük a St. James Park volt. A huszonhárom hektáros terület a londoni királyi parkok közül a legrégebbi, sokan a város legszebb parkjának is tartják. Sokszor hoztak ki ide pokrócot a lányok és heveredtek le egy finom ebéd után.

– Annyira büszke vagyok rád, Anikó! Transznemű nőként felértél a csúcsra.

– Csak a gyémánthegy tetejére, de ez is két embernek köszönhető, Marcellónak és Elenának. Ha ők nem hisznek bennem, akkor még mindig eveznék a Dunán – utalt Anikó az MMA teremre, ahol dolgozott.

– Én azt hittem, hogy Elena meg fog futamodni, amikor az eladások drámain bezuhantak.

– Tehette volna azt is, igen. Én is aggódtam egy kicsit, de ő annak ellenére, hogy fogalma sincsen nagyon erről az egész queer világról, adott neki egy esélyt, mert ebben ő üzletet lát.

– És nem utolsósorban téged, Anikó! Szerintem megkedvelt téged.

– Igen, azt mondta, hogy a gyerekeként kezel.

– Hű, az sosem annyira rossz dolog, hogyha a világ egyik leggazdagabb embere a gyerekének fogad, akár jelképesen is.

– Tudod, arra gondoltam, megkeresem anyámat. Itt lakik Londonban egy üzletemberrel, biztos hallott rólam, és furcsállom, hogy ő nem keresett eddig.

– Nyilván oka van, szégyelli azt, hogy magadra hagyott, talán sosem értette meg, mi zajlik benned. Biztos, hogy annyira akarsz találkozni?

– Nem tudom, de van itt nála egy sokkal fontosabb ember is – hajolt közelebb Ninához és megcsókolta. Hosszú és forró csók volt, tele szenvedéllyel és szerelemmel. Őszinte érzések gyönyörű megnyilvánulása.

– Csodálatosan szép pár vagytok – mosolygott egy idős néni, aki ott ment el a pokrócuk előtt, egy pillanatra meg is állt. – Én ott voltam Woodstockban drágáim, 1969-ben, a Hendrixen. Rengeteget szívtunk és piáltunk, és a szerelem gyönyöre betöltötte a hatszáz holdas területet.

– Köszönjük, madame! – kedveskedett Anikó, miután gyorsan lefordította a hölgy mondandóját Ninának. A hölgy intett, majd tovább ballagott, láthatóan az emlékek új erőt tápláltak belé, és már sokkal virgoncabban ment, botjával az ég felé mutogatva hangosan idézte vissza a régi emlékeit. Azt sem gondolták kizártnak a lányok, hogy akár még egy spanglit is eldudálna.

– Annyira szeretlek, Anikó!

– Én is szeretlek, köszönöm, hogy megvártál és itt maradtál velem.

– Gyere, ülünk fel a London-Eye-ra! – javasolta Anikó és felpattant a pokrócról.

2024. július - London

Az ékszerbolt egy óriási pláza első emeletén volt. Anikó sok helyet megnézett már, sőt Elena tanácsát is kikérte, hogy hova lenne érdemes elmennie ékszert vásárolni. Marcello furcsának tartotta Anikó ötletét, mert

sosem viselt ékszereket a hétköznapokban, csak azokat, amelyeket a ruhákhoz adtak rá a kifutókon, de gondolta, nem szól bele Anikó életébe, most már elég rendes fizetést kap, amiből megengedheti magának az ékszereket is.

– Jó napot!

– Jó napot, kisasszony, miben segíthetek? – köszöntötte Anikót egy idősebb úriember, aki az ékszerbolt eladója volt.

– Gyűrűt szeretnék venni.

– Van valami elképzelése?

– Igen, jegygyűrűt.

– Nem a barátja veszi a gyűrűket? Az én időmben még a férfiak vették a jegygyűrűt, nem a lányok. Én is, amikor a csodálatos Emilynek megvettem a gyűrűt, rengeteget nézegettem előtte. Próbáltam kitalálni, melyik lenne a legjobb, melyik tetszene neki, aztán képzelje el, végül rá is találtam! Annyira gyorsan, ahogy az én drága Emilyre is. Negyvenhét éve vagyunk együtt, kisasszony, még ma is kézen fogva megyünk mindenhova!

– Ez nagyon szép, uram, megnézhetném a jegygyűrűket?

– Tudja, Emily nagyon szeret főzni és kertészkedni is – folytatta az életük történetet az ember, miközben kitett a pultra három nagy táblát tele gyűrűkkel – és isteni finomakat tud főzni! Kedvence például a káposztával töltött kacska.

– Ebben milyen kő van? – mutatott egy nagyon szép, kecses gyűrűre Anikó, aminek a közepén egy kék kő ékeskedett.

– Ez kék zafír kő. Mennyi pénzt szánna a gyűrűkre?

– Nem tudom, a pénz nem számít.

– Nem számít?

– Ja, nem úgy értettem – ütötte el a rosszul sikerült mondatot Anikó, amit mondott – nem az elsődleges szempont, de persze fontos az is – nyugtatta meg az eladót.

– A fiúnak mi tetszene?

– Milyen fiúnak? – buggyant ki hirtelen Anikóból.

– A vőlegénynek, gondolom, van valami elképzelése neki is nem? Esetleg katona valahol a Föld másik végén és nem tud itt lenni önnel?

– Itt van velem Londonban...szerencsére - tette hozzá Anikó.

– Te jó isten, ugye kórházban van? Nagyon beteg igaz?

– Miért lenne kórházban?

– Mert nem jött el magával, biztos beteg szegény. Mostanában annyi rosszat hallani a fiatalok rákos betegségeiről.

– Na idefigyeljen, drága uram! A párom egy csodálatos *lány*, nem fiú, itt van velem Londonban, utálja a fegyvereket, esze ágában sincsen katonának menni, remek egészségi állapotnak örvend, és ő tudja a legjobb pekingi kacsat csinálni a világon! – A lány szócskát Anikó különös hangsúllyal tette a mondatba és kissé ingerülten foglalta össze a kialakult helyzetet.

– Pekingi kacsat? Elküldené majd a receptet? – mintha az eladónak az egész előbújás történetből a kacsa játszott volna a legnagyobb főszerepet. Ezen el is gondolkodott Anikó, hogy sokszor a transznemű emberek annyira félnek az előbújásoktól, de lehet, hogy a másik félnek egy nemi identitás, vagy egy szexuális vonzalom annyira nem is meghatározó az életükben, mint például egy pekingi kacsa. Anikó ezen a felismerésen egy jót nevetett magában.

– Megveszem ezt a két gyűrűt és a kacsa receptjét el fogom küldeni, megadná az email címét?

– Milyen címet drága?

– Az email címét! – emelte fel a hangját Anikó.

– Halkabban kisasszony, nem vagyok süket, csak nem tudom, miről beszél. Nekem itt van címem a boltban, a lakásom pedig a külvárosban van.

– Rendben, értem – adta meg magát mosolyogva Anikó -, akkor majd behozom a boltba a receptet valamikor!

– Köszönöm kisasszony, az én Emilym nagyon fog örülni neki!

- Viszontlátásra, vigyázzon Emilyre!
- Sok boldogságot önöknek – integetett még az ajtóból is a férfi.

A London Eye százharmincöt méter magas, a legnagyobb óriáskerék Európában. Tiszta napokon akár negyven kilométeres távolságra is el lehet látni. 2000-ben, az évezredforduló tiszteletére építették. Anikó már elővételben megvette a jegyeket, és természetesen megvette a Cupido Capsula-t is. Ezzel a kiegészítővel az óriáskeréken egy privát kabint kap a jegyet megváltó, ahova más nem szállhat be, kiegészítve egy üveg pezsgővel, és egy luxus dobozos, rózsaszínű, pezsgős bonbonnal, amiket saját inas szolgál fel az utazás alatt.

Anikó és Nina időpontra érkeztek, a sor már hosszan kígyózott a nyári melegben.

– Na ne! Biztos, hogy ide akarunk felülni, nézd már hol van a sor vége! – keseredett el Nina

– Természetesen, gyere csak utánam – fogta meg Nina kezét, és több szúrós tekintetű sorban álló ember mellett elhaladva a VIP feliratú bejáráshoz mentek, ahol egy őr várt rájuk.

– Jó napot, hölgyeim! - köszöntötte őket udvariasan az jegyszedő.

– Parancsoljon, itt vannak az elektronikus jegyeink és a Cupido kiegészítő – mutatta telefonját Anikó a jegyszedőnek, aki lecsippantotta a QR kódot, majd bólintott.

– Jó napot kívánok! Robert vagyok, az inasuk, ezen a csodálatos napon – mutatkozott be a hatalmasra nőtt, színes bőrű férfi.

Beszálltak a kapszulába, az óriáskerék elindult, elhelyezkedtek az egyik nagy ablaknál, és átölelve egymást nézték, ahogy emelkedik felfelé a magasba az óriáskerék. Anikó borzasztó tériszonyát nehezen tudta leküzdeni, egyre szorosabban fogta Nina kezét, akiért és az alkalom kedvéért mindent feláldozott volna. Ha kell, akkor talán leugrik az óriáskerék tetejéről is. Félúton

Robert odaadta kezükbe a pezsgős poharakat és diszkréten hátravonult a kabinban. Anikó mélyen Nina szemébe nézett.

– Koccintsunk ránk, a kapcsolatunkra és a szerelmünkre! – mondta ünnepélyesen, majd megcsókolta Ninát, koccintottak, és kiürítették a poharakat, amiket Anikó a kabinban lévő asztalra tett.

– Nézd, Nina, azt hiszem elég sok kalandon átmentünk már együtt és a szerelmünk kivirágzott itt Londonban – mutatott ki az ablakon Anikó.

– Nagyon szeretlek! – nézett Anikó kék szemébe Nina.

Anikó a zsebébe nyúlt és elővette a kis dobozt, amelyben a két zafírköves gyűrű volt.

– Nina, kérlek legyél a feleségem! – kinyitotta a dobozt.

– Úristen! Anikó! Igen! – kiáltotta Nina és a szerelme nyakába ugrott.

Anikó felhúzta az egyik gyűrűt Nina ujjára, Nina pedig a másikat Anikó ujjára és megcsókolták egymást. A kabin a rögtönzött eljegyzés végén éppen visszaért a kiindulóponttra, és a lányok lecuppantak egymásról. Robert, az inas illedelmesen odalépett mindkettőjükhöz, elsőként gratuláljon a jegyespárnak. Ők voltak az ötezredik pár, akik már jegyesként szálltak ki a London Eye-ből. Az eljegyzés után felhívták Ágnes és Evelint is és boldogan elújságolták a nagy hírt. Nem győzték begyűjteni a gratulációkat, endorfin és boldogságfelhőkön lovagolva a mennyekben.

A DM londoni irodájának kapujában Tarnai Judit ácsorgott, láthatóan türelmetlenül várakozott. Az eső zuhogott, és az esernyőjét az egyik kezéből a másikba tette, miközben a metrókijáraton kihömpölygő tömeget figyelte, mikor megdobbant a szíve, mert meglátta, akire várt. Anikó megállt a metróaluljáró fedett részén, vett egy nagy lélegzetet, elnyomott egy káromkodást, hogy megint zuhog az eső, felhúzta a kapucniját és futásnak eredt.

– Anikó! Anikó! Kislányom! – kiabálta Judit a gyermeke felé, akit immár lányának tudott szólítani.

Anikó megtorpant, hiszen itt Londonban kevés ember kiabálja magyarul a nevét az utcán. Az eljegyzés óta csak pár nap telt el, az endorfinfelhő még javában dolgozott benne. A hang irányába fordult és megpillantotta az édesanyját, ahogy a DM bejáratánál toporgott.

– Anya! Mit keresel te itt? – kérdezte megdöbbenve.

Anyjával egy évvel ezelőtt beszélt utoljára, amikor elutalta a műtetre szánt összeget. Azóta nem hallott róla semmit.

– Gyere, üljünk be ebbe a kávézóba, mert itt szétázunk egy pillanat alatt.

– Rendben – futott édesanyja után Anikó, aki már benyitott egy tipikus angol kávéházba.

– Leültek egy asztalhoz, teát rendeltek és aprósüteményt.

– Annyira sajnálom, hogy eltűntem Anikó – kezdett bele Judit a beszélgetésbe.

– Megoldottam az életem, ezután is megoldom. Nagyon hálás vagyok, hogy kifizetted Belgrádot.

– Szeretném, ha kibékülnénk kislányom.

– Régen nem tudtad ezt kimondani, anya. Emlékszel a pszichiáternél is milyen nehezen ment?

– Igen, de kérlek értsd meg, hogy én is nehéz időkön mentem keresztül és a változásodat is nehezen éltem meg és még ott volt nekem az apád is, akivel nem tudtam tovább együttélni, meg aztán betoppant az életembe végül Roger is.

– Roger? – kérdezte úgy Anikó, mintha nem tudott volna arról, hogy anyja egy angol fickóval lépett le ide, Londonba.

– Igen, Debrecenben ismertem meg, egy konferenciára jött, vele élek most is. Szeretném, ha egyszer megismernéd őt. Egy nagyon intelligens, okos ember.

– Mivel foglalkozik?

– Fogorvos. Hiányoztál nekem nagyon, annyit gondoltam rád, de nem tudtam hogyan vegyem fel a kapcsolatot veled. Tudtam, hogy apádhoz költöztél és tisztában vagyok azzal is, hogy mennyire borzasztó dolog, ha egy anya eltaszítja magától a gyermekét, mert nem érti meg, hogy mit cselekszik – a mondat utolsó szavait kimondva már erősen szipogott. – Hallottam, hogy feljutottál a csúcsra, a divatszakmában, nagyon büszke vagyok rád, és szégyellem magam, hogy nem voltam melletted.

– Köszönöm anya, sok minden kellett ehhez. Álmodok, tervek, véletlenek, kitartás, szerencse, tanulás, munka és még sorolhatnám.

– Megértem, hogy otthagytad apádat, én sem bírtam az alkoholizmusát, meg a folyamatos piszkálódását elviselni. Bántott téged?

– Nem, fizikailag nem bántott, de állandóan baszogatózott mindenért. Aztán eljöttem, összeálltam Micikével és elkezdődtek a kalandok – hagyta sejtelmesen nyitva a folytatást Anikó.

– Micikével, Debrecenben, a Rózsika néni lakótelepi sziámi cicájával?

– Igen, ő volt az egyedüli társam, amikor elindultam a nagyvilágba. Majdnem egy hónapot voltam egy hajléktalanszállón, aztán megismerkedtem Evelinnel és elmentünk Bécsbe. Volt egy balhénk a rendőrséggel, de végül felfedezett Marcello, aztán Elena és elindult minden felfelé, a tejút irányába – mutatatott az égre Anikó vigyorogva.

– Rendőrségi ügyed is volt?

– Nem para, volt egy kis gond, de végül jól jöttünk ki belőle.

– Kivel?

– Evelinnel.

– Ő kicsoda?

– A hajléktalanszállón szedtem fel, mondjuk úgy, hogy egy multimilliomos csellengő, de nagyszerű ember és jólelkű.

– Te jó Isten! Én mindig mondtam, hogy már nem értem ezt a világot. Miért cselleng egy multimilliomos? Nincs elég jó dolga?

– Nem is érteni kell anya, hanem élni, csak becsületes módon! – bökte ki Anikó hosszú csend után, mivel nem akart belemenni a NERia mocskos álmovilágának feltárásába az anyjának.

– Meseszerű, ahogy felértél a csúcsra egyedül, és annyira sajnálom Anikó, hogy elhagytalak! Kérlek szépen, bocsáss meg nekem! Nagyon csúnyán és önző módon viselkedtem, csak magamra gondoltam, és megmondom őszintén, az új szerelem elcsavarta a fejem. Tényleg! Te, hogy állsz a szerelemmel, kislányom?

– Nagyon jól – mosolygott sejtelmesen Anikó.

– Na ki van a függönyök mögött? – kuncogott Judit sejtelmesen.

– A Berta... – még a keresztnévben bizonytalan volt, hogyan mondja el anyjának Nina tranzícióját.

– Berta...Berta...A Várnayból, Debrecenből, az osztályodból?

– Igen, összefűjt minket a szél.

– Örülök, hogy találtál egy rendes, becsületes fiút, Anikó. Emlékszem rá aranyos, csendes srác volt. Az anyja nevelte elég nehéz körülmények között, Miskolc mellett laktak egy faluban.

– Ő nem fiú, hanem ő is transznemű nő, úgy, mint én, csak neki még a tranzíciós folyamatai nem tudtak elindulni, de tervezi, hogy hamarosan ő is megcsinálja majd.

– Te jóisten! Akkor, most te meleg, lesbikus vagy micsoda vagy?

– Anya, én Keresztúri Anikó vagyok, aki boldog. Hagyjuk már ezeket a címkéket, hogy mindent és mindenkit állandóan dobozokba akarunk suvasztani.

– Jó, jó, de most hogyan hívják Berta Tamást?

– Ninának. Berta Nina, de lehet, hogy hamarosan Keresztúri Nina lesz, mivel három napja volt az eljegyzésünk.

– Eljegyzés?! Már eljegyzés is volt? Amolyan hivatalos? – kapkodott levegő után Judit.

– Igen, fent a London-Eye-on jegyeztük el egymást. Ez elég hivatalos? – mosolygott Anikó.

– Hű, a London-Eye nem olcsó mulatság.

– Anya, ez most már nekem nem probléma. Nagyon szép volt és megható, csak az a fránya tériszonyom ne lenne!

– Ezt tőlem örökölted, én még soha nem mertem arra az istenverte kerékre felülni, annyira félnék rajta! – nevetett Judit.

– Akkor menjetek, ha Roger majd megkéri a kezed, és el fogsz felejteni minden nehézséget és problémát az életedben. Még a tériszonyt is!

– Sok szeretettel gratulálok, és drukkolok nektek, Anikó! Sok boldogságot kívánok! De tényleg. Nem csak azért mondom, mert ilyenkor ezt illik mondani. Komolyan is gondolom. Itt fogtok lakni Londonban? Tudunk akkor rendszeresen találkozni ezentúl?

– Nem, sajnos nem, Amerikába költözünk, ott indítjuk be a DM új leányvállalatát Minneapolisban. Szeretlek anya, köszönöm, hogy megkerestél, annyira örülök! - mondta szívgogva Anikó és átölte édesanyját. – Ninával pár nap múlva elrepülünk Amerikába és elkezdjük a munkát. Szeretném, ha most már rendszeresen kapcsolatban maradnánk.

– Vigyázzatok magatokra! Kérlek hívj majd, amikor tudsz, én nem szeretnék zavarni. Annyira büszke vagyok rád kislányom! De tudd, én mindig az anyád és a barátod maradok, támogatlak mindenben. Ezentúl soha nem foglak cserbenhagyni! Bocsáss meg nekem! – kérlelte Judit, és zokogva karolta át Anikót, aki üveges szemekkel nézett el a könnyekkel küszködő anyja feje felett a kávézó falán lévő szivárványos legyezőre. „*A barátod vagyok*” –

emlékezett a legyezőre, amit Nagy doktornő rendelőjében látott és jegyzett meg egy életre. Boldog volt, újra azt érezte, hogy megérkezett az életben, az anyja is elfogadta őt.

Szivárványszínű papírrepülő

2024. július – USA, Minneapolis

Az RDM koncepcióját Londonban rakta össze a csapat, de végül úgy döntöttek, hogy nem Milánóban, Olaszországban, hanem Amerikában kezdik el a márkát bevezetni, még mielőtt a novemberi választások megtörténnek. Tartottak attól, hogy újra a republikánusok nyernek, és mivel a Trump adminisztráció és a republikánus vezetésű államok üldözik a transznemű embereket, azért gondolták, hogy talán a fél év még elég lehet arra, hogy elinduljanak. Az elmúlt időszakban több államban is olyan törvényeket hoztak, amelyek megakadályozták a transznemű fiatalok transzegészségügyi ellátását, korlátozták őket abban, hogy az iskolában a választott nevüket és nemi identitásuknak megfelelő mosdót használják és a pedagógusokat kötelezték arra, hogy jelentsék a szülőknek, ha egy gyerek transzneműnek vallja magát az iskolában. Megszüntették a felnőtt, transznemű emberek számára az állami támogatásokat az transzegészségügyi ellátásuk finanszírozásában.

Ezek a szabályozások oda vezettek, hogy az amerikai transznemű közösség egy belső, államok közötti vándorlásba kezdett, hogy olyan államokat keressenek, ahol a törvények nem üldözték őket, de többen is elhagyták Amerikát és Európában próbáltak új életet kezdeni, Portugáliában, vagy a Skandináv országokban, esetleg Angliában. Sokan Minnesotába költöztek, oda, ahol a Diamond Mountain főhadiszállása is volt, így ezt a szerencsés helyzetet kihasználva indították be Anikóék a promóciót. Elena kisebb, helyi queer divatbemutatókat szervezett, amiket az interneten, valamint a fiataloknak szóló divatmagazinokban is reklámoztak. Rengetegen jöttek át Kanadából, és érdeklődtek az új márka iránt. Anikó nem csak a divatportfólió modellje, kampányarca lett, hanem az RDM céget is ő vezette. Az induláskor hat embert vett fel a DM leányvállalatának csapatába.

Nina is elkezdett nála dolgozni, helyére, a budapesti thai étterembe Evelin felvette Editet, segítőnek, akivel a *Retrodzsungelben* ismerkedett meg. Kiderült, hogy a lány vendéglátóipari iskolát végzett, így közel állt hozzá ez a munka, és úgy tűnt, hogy a kapcsolatuk sokkal több lesz, mint munkakapcsolat. Nina helyettesítése megnyugtatóan rendeződött, ő pedig immár Anikó jegyeseként boldog volt, hogy állandóan a szerelmével lehetett. Amolyan asszisztensi feladatokat látott el Anikó mellett, szervezte a divatbemutatókat és az interjúkat a magazinokkal. A várakozásnál sokkal jobb volt a fogadtatás, az eladások kezdtek beindulni, a siker nem maradt el. Anikó és az RDM egyre több címlapra került fel Amerikában és Kanadában is. Az internetes eladások minden csúcsot megdöntöttek, alig győzték a megrendeléseket teljesíteni. Anikó és Nina kapcsolata elmélyült, nagyon élvezték az életet és szinte nagykanállal habzsolták azt. Elena segítségével vettek egy házat a közeli tóparton, Minneapolisban és egy nyaralót Monacóban. Már az sem volt gond, hogy Anikó transznemű nő, hiszen a portfólió pont tőle és Ninától lett hiteles a vásárlóknak. A lányok a hétköznapiakon is az RDM által tervezett és készített ruhadarabokat hordták. Elena, úgy tűnt, merészet húzott, de bejött neki!

Egyik este Nina odabújt az ágyban Anikóhoz és megsimogatta az arcát.

– Annyira boldog vagyok veled! Nem is gondoltam volna Debrecenben, hogy pár év múlva együtt fogunk élni Amerikában, Minneapolisban! Ez olyan hihetetlennek tűnik Anikó.

– Én sem gondoltam, hogy így alakul az életem – ölelte át Ninát Anikó –, amikor a Városligethez közeli hajléktalanszállón összefutottam Evelinnel és elindultunk Bécsbe.

– Figyi! Szeretnék valamit mondani.

– Ne szégyenlősködj, tudod, hogy mindent meg tudunk beszélni.

– Persze, annyira szép volt az eljegyzésünk ott fenn, a fellegekben Londonban. Nagyon köszönöm neked, csodálatosan kitaláltál mindent – még

jobban magához szorította Anikót.

– Bökd már ki!

– Szeretném, ha összeházasodnánk!

– Hű, Nina, erre már én is annyiszor gondoltam, de azt hittem, hogy még szeretnéd kiélvezni ezt a jegyesidőszakot, de én is szeretném már megerősíteni a kapcsolatunkat.

– Ugye tudod, hogy otthon Magyarországon az állam ezt nem engedi meg nekünk?

– Tudom, persze, ezért sem élünk ott, többek között. Az egy életteretlen vacak ország, teljesen tönkretették.

– Nem baj, vannak lehetőségek külföldön, ahol azonos nemű párok is összeházasodhatnak! – bizakodott Nina.

– Azt otthon nem ismerik el hivatalosan.

– Szarok rá, mi úgyis itt fogunk élni Minneapolisban. Néha majd hazaugrunk körülnézni, és meglátogatjuk Evelinét. Mi lehet Micikével, vajon? Tudsz róluk valamit?

– Igen, bocsí, nem is mondtam, ma kaptam egy emailt Evelintől, de még nem nyitottam meg, mert hosszú napunk volt. Gyere, olvassuk el együtt!

2024. július Budapest

Evelin és Edit napi tíz-tizenkét órát dolgoztak az étteremben, és az volt a tervük, hogyha a thai házaspárt kivásárolják az üzletből, és megszerzik a teljes tulajdont, akkor már csak az övék lesz az étterem. A tervük megvalósításához még nagyjából fél évre volt szükség, és persze némi hitelre. A kapcsolatuk egyre erősebb lett és nem telt el nap úgy az étteremben, hogy ne simogatták volna meg egymást, vagy ne nyomtak volna egy-egy csókot egymásnak biztatásul, ha valamelyikük kicsit befordult volna magába egy-egy hülye vendégtől, aki kicsit túllépte a szervezete által megengedett alkoholszintet,

amivel még normális, emberi módon tudott volna kommunikálni. Este hullafáradtan értek haza, és gyakran még hétvégén is bementek dolgozni, ilyenkor voltak ugyanis a céges, és családi rendezvények, születésnapok, keresztelők.

– Evelin, drágám, ez is egy szuper nap volt, de én mindjárt összeesem és hulla leszek – zuhant vigyorogva a nagyágyra Edit.

– Még ne halj meg! – és Evelin ráugrott a hasára széttett lábakkal, mintha Editet meg akarná lovagolni. Megcsókolta.

Nagyon szeretlek! Annyira jó, hogy aznap este lejöttél a *Retrodzsungelbe!*

– Azóta sem voltunk ott! – nevetett fel Evelin.

– Nem, de csináltunk rengeteg őrültséget együtt.

– Én mindig jó voltam őrültséggyártásban – emlékezett vissza a bécsi kalandokra Evelin, amit azóta sem mondott el Editnek.

– Figyelj, azt szeretném, ha mi ketten... – Edit félénken elhallgatott a mondat közepén.

– Ha mi ketten? – nyomott egy csókot Edit ajkára biztatásul a folytatásra.

– Összeházasodnánk! – bökte ki végül Edit.

– Hű, de jó! Igen, azt hiszem, én is már gondolkodtam ezen, csak még nem mertem előhozakodni a témával, de én is úgy érzem, eljött az ideje, hogy összekössem veled az életemet hivatalosan is.

– Azt ugye tudod, hogy itt Magyarországon ezt nem lehet?

– Ja, persze hogy tudom, itthon csak bejegyzett élettársi kapcsolatra van lehetőség! – mérgelődött Evelin.

– Semmi gond, pár politikus nem állhat az utunkba! Én meg amúgy sem akarok bekerülni semmilyen módon ebbe a magyar, állami, nyilvántartási rendszerbe a kapcsolati státuszommal. Gyere, és nézd! – azzal elővette a mobilját és Evelin orra alá dugta. „*Házasodjon össze Dániában!*” - olvasták együtt.

– Dániában? Oda kell mennünk összeházasodni? – kétkedett Evelin.

– Persze, hiszen ott megengedik, hogy az azonos nemű párok összeházasodjanak – lelkesedett Edit.

– És akkor dán állampolgárok leszünk és ott kell élnünk?

– Nem, ettől nem leszünk állampolgárok és nem is kell ott élnünk, de nem is akarunk, hiszen nekünk itt van az étterem és ez a szőrős fenevad – bökött Micire, aki éppen a macskakonzervek körül ólálkodott és próbálta megfejteni, hogy a kaja milyen furfanggal jön ki az alumínium dozból a konzervnyitó nélkül.

– Akkor megyünk Dániába és összeházasodunk? – kérdezte hitetlenkedve Evelin.

– Igen! Nézd, ez a cég mindent elintéz helyettünk. Kicsit olyan, mintha egy wellness-csomagra fizetnél be egy szállodában. Van itt mindenféle a lehetőség a legegyszerűbbtől a legextrábig. – lelkesedett Edit.

– Mi szükséges hozzá?

– Személyi igazolvány vagy útlevel, igazolni kell, hogy a pár életvitelszerűen együtt él, és van itt egy nyomtatvány, amit ki kell töltenünk, tele bugyuta kérdéssel, például, hogy mióta vagyunk együtt? – sorolta Edit.

– Hm, amióta együtt hánytunk egy jót a pálma mellett, a *Retrodzsungelben* – adta meg a találkozás pontos időpontját Evelin.

– Hol találkoztunk?

– Bent, a táncteremben.

– Ezeket írd ide be, te lökött?

– Írd be, hogy két éve, egy szórakozóhelyen.

– Ez inkább csak négy hónapja volt – mondta nevetve Edit.

– Nem baj, itt Budapesten máshogy számoljuk az időt. Itt valahogy minden lassabban telik, mint Dániában, amúgy is olyan, mintha két éve lennénk együtt. Napi tíz-tizenkét óra, azért a jóból is megárt a sok – vigyorgott idétlenül Evelin.

– Mikor volt az első randink?

– Nekünk folyamatosan randijaink vannak az étteremben, ahol melózunk, de talán először a Huang Ho leves és a JuHi Min tészta között volt, azt hiszem.

– Ennyi hely nincsen ezt leírni.

– Akkor írd, hogy fél éve egy thai étteremben.

– Mikor találkoztunk először egymás szüleivel, barátaival?

– Fogas kérdés, mert ugye, az anyámék Maldívon vannak, a barátaim meg Amerikában – merengett magában Evelin. – Amúgy meg én sem nagyon ismerem a te barátaidat.

– Nekem nem is nagyon vannak. Ez a helyzet – mondta szomorúan Edit – Akkor mit írjunk?

– Írd, hogy Micikével, a barátunkkal, az étterem előtt találkoztunk együtt először, amikor éppen Márton atya kandúrjával a kormány családtervezési statisztikájának javításán dolgozott, ha már a magyar felsőbbrendű lényeknek ez évek óta nem sikerül.

– Macskákat is bevesznek a születési statisztikába? Ezt nem is tudtam! – kiáltott fel nevetve Edit

– A KSH, drágám? Mindenkit, aki él és mozog, a kiadott számokat be kell hozni. Tudod volt már abból is gond, hogy nem olyan időjárás lett, amit a főni elvárt egy augusztusi napon, aztán új meteorológusok után kellett nézni.

– Te nem vagy százas, az tuti, de ezt imádom benned! Amellett nincsen annyi hely, hogy ennyi mindent beírjak.

– De konkrétan így volt?

– Így – vallotta be Edit.

– Akkor írd, hogy thai étteremben tartottunk közös bulit.

Mikor?

– Mikor? Mikor? Mit tudom én, Szent-Balázs áldáskor.

– Mi van?

- Már nem emlékszem, hogy mikor volt ez a *Retrodzsungelben*.
- Ha együtt élünk, mióta élünk együtt?
- Amióta ránk borítottad a csirkés Nangh Pao levest és haza kellett jönnünk gyorsan átöltözni.
- Nem kellett volna felülni a gáztűzhelyre a csókolózás közben! – mondta szemrehányóan Edit.
- Ez mikor volt?
- Fingom sincs, legyen március 15. Petőfi emlékére, Isten nyugosztalja.
- Akkor zárva voltunk, ünnep volt.
- Dánoknak szerinted mond valamit Petőfi? Írjad már, mert mindjárt elmondom az Anyám tyúkját!
- Szoktunk-e együtt nyaralni?
- Persze, két kiszolgálás között kiülünk az étterem teraszára és napozunk. Ezek a dánok maguknál vannak? Írd be, hogy a Balatonnál nyaraltunk.
- Még nem is nyaraltunk együtt!
- Akkor a hétvégén elmegyünk a Balatonra és nyaralunk. Mire elolvassák a nyomtatványt, már igaz lesz.
- Ha nem élünk együtt, milyen gyakran találkozunk és hol?
- N. A.
- Micsoda?
- Not Applicable, nem értelmezhető, vagy NAgyon hülye kérdés. Együtt élünk.
- Milyen gyakran beszélünk Messengeren, telefonon, személyesen?
- Percenként, mert állandóan ordítod be nekem a konyhába, hogy mit kell főzni a vendégeknek.
- Szerintem ők valami romantikusabbra gondolnak!
- Ebédszünetben, amikor két smaci között bekapunk egy-két falatot.
- Ezt, hogy írjam ide?

- Elég lesz annyi, hogy minden nap az ebédszünetben.
 - Mikor döntöttük el, hogy összeházasodunk?
 - Mikor? Mikor? Ezeknek állandóan az idővel van a problémájuk.
 - Tulajdonképpen most döntöttük el az igaz, de az nem jön ki hülyén, hogy eldöntöttük aztán öt perc múlva kitöltjük a papírt?
 - Miért lenne az? Talán ez lesz az egyetlen valós tény benne.
 - Mik a közös terveink a jövőre?
 - Hm..., hát erről még nem annyira beszéltünk. Neked mi?
 - Én szeretnék egy közös gyereket.
 - Igen, az nagyon jó lenne tényleg, én is nagyon szeretném – bújt Evelin közelebb Edíthez, aztán belesúgta a fülébe: *Anyu bekakiltam....*
 - Küldjön közös fotókat, és képeket!
 - Mi ez? Társkereső oldal? Minek? Várj egy halom kép van a telefonomban.
 - Az enyémben is, csatolok majd párat.
 - Minek kell ez ennyire részletesen nekik?
 - Gondolom, meg akarják akadályozni, hogy valaki így szerezzen egy országban állampolgárságot egy érdekházasság megkötésével.
 - Mi egy országból jövünk, egy városból, miért kötnénk érdekházasságot? – értetlenkedett Evelin.
 - Készen vagyunk, azt hiszem. Írd alá te is! – Evelin odapingálta a lap aljára a nevét – Figyi, kéne írni egy email-t Anikónak és Ninának, hogy tervezzük az esküvőt – javasolta Edit.
 - Legyen meglepetés!
 - Ők is eljegyezték egymást Londonban és szóltak nekünk!
 - Igen, igazad van, dobjunk össze pár sort nekik egy email-ben.
- Mici hangos nyávogással jelezte, hogy róla mindenki elfeledkezett pedig már régen túl vannak a vacsoraidőn.

2024. július – USA, Minneapolis

– Na végre, olyan lassan nyílik meg ez az email, de itt van. Hű, ez nagyon baba levélpapír és micsoda betűk! Mi ütött ebbe a lányba, hogy ilyen emaileket küldözget? – mutatott Anikó a halványrózsaszínű cirádásan írt sorokra.

Nekem nagyon tetszik, annyira szép!

Drágáink!

Elérkezett a nap, amikor úgy döntöttünk, hogy hivatalosan is összekötjük az életünket, és összeházasodunk! Dániában találtunk egy céget, akik mindent leszerveznek nekünk. Válaszolni kell pár idióta kérdésre, befizetni a zsét, aztán futás Koppenhágába. Ahogy meglesz az időpont, jelentkezünk! Nagyon várjuk, hogy újra találkozzunk, és megöleljünk titeket! Reméljük, nálatok minden rendben és az RDM már multimilliomossá varázsolta a mi kis barátnőinket!

Puszikálás, ölelések!

Evelin & Edit

– Azt hiszem, kitalálom, melyik sort diktálta Evelin a levélbe – nyerített fel Nina. Ez az „idióta zsés futás”, ez tiszta Evelin. Le sem tagadhatná magát. Ezért is imádom őt!

– Ó, ez annyira szép! – sóhajtott fel Anikó és meghatottan szipogott.

– Mi miért nem megyünk Dániába?

– Gondolom, meghívják minket is az esküvőre – mélázott el Anikó.

– Nem úgy!

– Arra gondolsz, hogy mi is...

– Igen! Milyen gyönyörű lenne, ha mind a négyen egyszerre tartanánk esküvőt!

- Csak nehogy összekeveredjünk a végén! – nevetett fel Anikó.
Én már sokszor megmondtam, hogy nem adlak oda senkinek!
– Jaj, drágám, nagyon szeretlek!
– Én is imádlak! Akkor megyünk Koppenhágába?
– Megyünk! – Anikó csókkal pecsételte meg a döntést. – Mi is összeházasodunk Evelinékkal együtt!

2024. szeptember – Dánia, Koppenhága

A Koppenhágai Városháza Dánia fővárosának egyik legismertebb épülete, amely a város központjában, a Radhuspladsen téren található. Az épület százöt méter magas tornyában lakó harang hangos zúgással ébresztette a lakókat péntek reggel. A téren álló szállodát teljes egészében kibérelte a Diamond Mountain, nagyjából háromszáz ember érkezett a dupla esküvőre. Az talán még Dániában is ritka alkalom, hogy két azonos nemű pár egyszerre, egy időben mondja ki a *boldogító igent* egy házasságkötő teremben. Elena kitett magáért, rengeteg pénzt költött el az esküvőkre, de úgy volt ezzel, hogy egyrészt jó esetben megtérül a médiában megjelenő tudósítások által, másrészt egy életre szóló esemény, amelynek meg kell adni a módját. A DM adta a négy esküvői ruhát is a lányoknak, és a sminkesek is átjöttek Londonból.

– Mi az Isten ez az éktelen harangozás hajnali tíz órakor? – támolygott ki Evelin álmosan, pizsamában, a szállodai szoba erkélyére.

– Jó reggelt, szomszédasszony! – köszöntötte Anikó a barátnőjét, aki az erkélyen már javában tornagyakorlatokat végzett a hűvös szeptemberi reggelen.

Hirtelen egy szivárványszínű papírrepülő szállt le Anikó erkélyére, majd pár másodperc múlva Evelinhez is megérkezett egy hasonló. Először Anikó hajtogatta szét, a gyönyörűszépen megírt levélnek minden betűje egy műalkotás volt:

„Minden fehér lett, az egész világ fehérbe öltözött és boldogság vett mindenkit körül”.

Anikó és Evelin egyszerre nézett fel a felettük lévő emeletre, ahol Lola állt és mosolygott pajkosan.

– Mi van, most mit néztek? Ez a nap a legcsodálatosabb! A ti napotok lesz ez, amikor összeházasodtok a szerelmeitekkel! – Lola vidám fecsegése elnyomta a madarak csivitelését is.

– Lola! - kiáltotta egyszerre a négy lány, mert addigra előjött a szobából Edit és Nina is.

– Mindannyian az *Álomvalóság* részei vagytok – tárta szét az erkélyen a kezeit mintha a szeretetével be akarná kebelezeni az egész világot, ahogy ezt a Rio De Janeiroban álló Megváltó Krisztus is teszi.

– Képzeld, Anikó! Ezt az alkalmat én is megálmodtam, amikor eljöttem Miskolcra és elaludtam a buszon: „Két gyönyörű esküvői ruhába öltözött pár állt a tömeg közepén és boldogok voltak. Az esküvői menet készen állt, a koszorúslányok mögöttük, a násznép pedig a hatalmas teremben állt körben. Nem tudtam kivenni a négy alakot, akik éppen összeházasodtak, de azt láttam, hogy négy nő volt.” – idézte fel álmát Nina Anikónak.

– Gyönyörű szép és azt is tudom, mennyire vágyakoztál arra, hogy részese legyél ennek az eseménynek, de akkor mi még nem is találkoztunk újra.

– Honnan tudod, hogy vágytam arra, hogy részese legyek az esküvőnek?

– Anikó nem válaszolt erre a kérdésre, csak sejtelmesen mosolygott, felvette Micikét, magához ölelte és bement a szobájukba.

A virágoktól és a díszítésektől hófehérbe borult főtéren a földre ragasztott piros szívecskék mutatták az utat a házasságkötő terem felé, eltévedni sem lehetett. A lányokat a szállodában öltöztették és sminkelték, Elena egyszerű, de nagyon szép esküvői ruhákat hozott a DM kollekcióból. A két pár egymás mellett állt, mögöttük Judit, Anikó anyukája, majd Lola és Ágnes, őket követte

Elena és Marcello, utánuk pedig az egész Diamond Mountain személyzete, a világ minden tájáról. A lányok szülei közül egyedül Anikó anyukája, Judit jött el az esküvőre. A hivatal kapujában megjelent egy hölgy, aki angol nyelven elmondta, hogy mivel a házasságkötőterem nem elég nagy ekkora násznépnek, ezért csak a két pár és a tanúk tudnak bemenni majd. Kérte a párokat, hogy kövessék őt.

Az anyakönyvvezető elmondta, hogy a két pár az életében nagyon szép pillanathoz érkezett ezen a csodálatos napon, amikor Keresztúri Anikó és Berta Nina, valamint Temesi Evelin és Horváth Edit házasságot kötnek. Evelin és Edit nem cserélt gyűrűt, mert nekik már régóta megvoltak és viselték azokat. Anikó és Nina a Londonban vett zafírköves gyűrűket húzták egymás ujjára. Mindannyian aláírták a vonatkozó okmányokat, amelyeket a szertartást celebráló anyakönyvvezető is hitelesített, majd ki-ki megcsókolta a saját párját, ezzel a hivatalos eseménynek vége is lett. A folyosón egy meleg pár állt, és türelmetlenül várták, hogy sorra kerüljenek. Az azonosneműek házassággyára futószalagon ontotta a világnak a megpecsételt szerelmeket.

A DM hatalmas bulit rendezett a szállodában, hajnalig tartott a tánc és a vigasság, a hangulatért Evelin volt a főfelelős, aki ismét hozta a szokásos formáját, mindenki ragyogóan érezte magát. Micike kapott egy hatalmas, kacsás konzervet piros masnival átkötve, ám ő jobbnak látta, ha kimarad ebből a tivornyából és inkább körülnézett Koppenhága parkjaiban, hogy szemrevételezze a dán kandúrokat.

Ősök

2024. szeptember – Dánia, Koppenhága

– Anya! Köszönöm szépen, hogy eljöttél az esküvőre! - kezdte a beszélgetést az esküvői vacsoránál Anikó az édesanyjával, akivel Londonban találkozott utoljára.

– Kislányom! Nagyon örülök nektek és annak is, hogy végre úgy néz ki, hogy Amerikában, megtaláljátok a boldogságotokat. Hiányozni fogsz nekem! Hosszú idő volt nekem ezt feldolgozni, ami történt veled az előbújástól a műtéteken át, a házasságig Ninával. Én megszülettem, szoptattam, pelenkáztam, felneveltem egy testben férfit, de lélekben nőt. Ezt nagyon nehéz volt megértenem nekem is, de azt hiszem, sikerült megértenem, mit jelent a transzneműség. Nagyon örülök annak, hogy boldog vagy és megtaláltad az életben az utadat, és persze, a párodat. Apádról tudsz valamit?

– Nem tudok semmit, próbáltam hívni, hagytam neki üzenetet. Ha meghallgatta, akkor mindent tud rólam.

– Gondolod, hogy eljut valaha odáig az elfogadásodban, ahova én?

– Nem tudom, anya, neki is megvan az útja, hogy ezt feldolgozza, ha egyáltalán akarja. Nyilván nem tart még ott, mert nem reagált semmit, pedig már biztos meghallgatta az üzenetet. Szeretném természetesen, hogy fel tudja dolgozni ő is és el tudjon fogadni a lányának.

– Mit terveztek Ninával a jövőben?

– Folytatjuk az RDM-et, egyre több kollekciót fogunk kihozni és Elena segítségével építjük a céget, hogy méltó márkanév legyen a DM mellett.

– Ez nagyon szép, de tudod hogyan értem...

– Igen, tudom anya, az unokák...

– Szeretném megélni azt, hogy lesznek unokáim és még láthatom őket, mielőtt meghalok.

– Odébb van az még, anya! – nevetett fel Anikó.

– Melyik? Az unokák, vagy hogy meghalok?

– Mind a kettő anya!

– Tudod kicsim, Isten útjai kifürkészhetetlenek!

– Igen, valóban – emlékezett Anikó Márton atya figyelmeztetésére –, de az álmok talán fontosabbak még Isten útjainál is!

– Mivel egyikünk sem tud gyereket szülni és megtermékenyíteni sem tudjuk egymást, így ez örökbefogadással fog működni anya, vagy esetleg a Belgrádban lefagyasztott spermáimmal, vagy Ninának a spermáival. Hamarosan ő is átesik a műtéten Amerikában.

– Judit néni, ne aggódjon, ez a lány a jég hátán is megél! – támolygott az asztalhoz Evelin, aki láthatóan már túl volt a szervezete által megengedhető alkoholszinten.

– Tudjátok, én mindig aggódom értetek. A világ nem jó irányba megy, ha körbenéztek, mindenhol a szélsőjobboldali politikai erők kezdenek hatalomra jutni, aminek nagyon hamar rossz vége lehet. A nemzeti tudat automatikusan szétfeszíti a társadalmat, és nagyon veszélyes, hogy az Európai Unió is szétesik egyszer.

– Amerikában sem tudjuk, hogy ki nyeri a választásokat novemberben. Annyira szép lenne egy színes bőrű, női elnök az ország élén – reménykedett Anikó.

– Nagyon szoros a verseny egyelőre, furcsa, hogy egy olyan ember indulhat a választáson, akit az esküdtek egyhangúlag nyilvánítottak bűnösnek májusban – utalt Trump elnökjelölt bírósági ügyeire Anikó anyja.

– Judit néni, Anikó elmesélte, hogy nem is olyan régen még mennyire nehezen tudta feldolgozni, hogy transznemű. Hogy érzi ma mennyire tudott ezzel kibékülni? - faggatta Evelin Anikó anyját.

– Igen, ez nem volt könnyű folyamat, de kívánom minden szülőnek, aki szembesül ezzel, hogy szeresse a gyerekét és értse meg. Nem fog egyik napról a másikra menni, mert nagyon sok új dolgot kell majd megtanulni, de megéri, mert látni fogják, hogy a gyermekük boldog lesz és jól érzi magát a bőrében! Nekünk, szülőknak pedig ez a legnagyobb kincs a világon! A gyermekünk, és az ő boldogsága – ölelte meg Judit Anikót könnyes szemekkel.

– Anya, a négymillió forintot átutaltam a számládra és még egy kicsit a kamatokra, meg egyebekre. Köszönöm, hogy támogattad abban a nehéz helyzetben a műtétemet és még hitelt is felvettél értem. Most már bőven megengedhetem magamnak, hogy ezt visszafizessem neked és még ennél sokkal többet is! Jártál már a Garda-tónál?

– Nem, ott még nem, de azt hallottam, hogy szép környék.

– Gyönyörű szép, Elena meghívott téged, Nina anyukáját meg minket négyünket is a villájába. Tudom, neked is tériszonyod van, mint nekem, de majd együtt legyőzzük! – nevetett Anikó és megszorította édesanyja kezét.

– Miért? A felhők felett van a nyaralója?

– Ha nem is annyira magasan, de csodálatos a kilátás, az egész tavat be lehet látni, az összes apró, fehér vitorlással együtt.

Micike hirtelen Anikó ölébe ugrott és erélyesen jelezte, hogy valaki lemaradt Elena vendéglistájáról...

2024. október – Miskolc mellett egy kis falu

Nina az anyjával nagyon ritkán beszélt, amióta eljött a faluból. Talán neki sem volt az meglepetés, hogy elment, hiszen pontosan tudta, Ninának mennyire élhetetlen az a falu és milyen sokat szenvedett az ott élőkől. Nina az étteremből hívta fel egyszer, hogy dolgozik és rendben van Budapesten, aztán Londonból hívta, az eljegyzés után. Az esküvőről Nina édesanyja még nem tudott arról sem, hogy Amerikában van.

– Halló!

– Nina vagyok, anya!

– Na végre, hogy vagy, mi van veled?

– Minden jó, anya! Nagyon boldog vagyok.

– Anikóval jól megvagy?

– Igen, nagyon szeretjük egymást, anya!

– Ennek nagyon örülök! Hogy megy az étterem?

– Az a helyzet, hogy már nem vagyok ott.

– Te jó isten, kirúgtak titeket a ferdeszeműek?

– Nem, dehogy ők már Bécsben vannak és Evelin viszi az éttermet egy másik lánnyal.

– És te mit csinálsz? A híd alatt vagy?

– Nem, a tó mellett.

– Milyen tó mellett?

– Anikóval vagyok, aki a feleségem lett, összeházasodtunk Dániában és most a cégében dolgozok.

– Anikónak a cégében? Mit csináltok?

– Queer ruhákat, Amerikában.

– Amerikában vagy?

– Igen, Minneapolisban. Kezd beindulni az üzlet és sok pénzt keresünk. Küldök haza anyá, hogy könnyebb legyen az élet neked is.

– Nem kell nekem semmi, én nagyon jól vagyok, csak te hiányzol nagyon nekem!

– Most már gyakrabban foglak hívni, mert úgy néz ki, hogy kicsit végre megnyugszik az életünk itt, Amerikában.

– Jól van kicsim, vigyázzatok magatokra és puszilom a feleségedet, Anikót!

– Anya, mi van a kocsmával a faluban?

– A tulajdonost elvitték a rendőrök adócsalás miatt, bezárták, most mindenki átjár a szomszéd faluba és ott piálnak meg randalíroznak, nálunk csend van, szerencsére. Szinte minden héten újabb és újabb fiatal megy el innen, az idősek pedig sorban halnak meg. Egyre jobban fogyunk, a falu ki fog halni lassan.

– Azt szeretném anyá, hogy te is ideköltözzél Amerikába hozzánk! Nem hiszem el, hogy neked, abban a kis faluban jó élned, az isten háta mögött!

– Drágám, nekem ez a szülőfalum, ahová nem csak én és te, hanem már az ükapád is született, és azóta is itt élt mindenki a Berta családból. A fél temető a rokonságunkkal van tele, én itt szeretek élni, és itt is szeretnék meghalni, nekem nem való Amerika.

– Értem anyá és elfogadom, vigyázz magadra, jelentkezem hamarosan.

– Pusillak, kislányom! – Ezzel jelezte Nina édesanyja, hogy befejezte a szülői gyászát, mert megértette, elfogadta kislánya transznemű nemi identitását.

2024. október – Budapest

Temesi Sándor a II. kerületi villájában éppen befejezte a szaunázást. Felpattintott egy sört, töltött egy Unicumot és leheveredett a nappaliban. Hamarosan a Várkert bazár mélygarázsában lesz találkozója, ezért túl sok ideje

már nem maradt további sörök elfogyasztására. Ezt a párost felhajtotta, felöltözött, megkereste a fekete táskáját, napszemüvegét, lement a garázsba, beszállt a fekete Range Roverbe és kihajtott a kapun.

Ahogy kifordult az utcájukba, gyorsított és a kereszteződés piros lámpáján nagy sebességgel haladt át. A mögötte jövő rendőrautó egy szempillantás alatt felkapcsolta a szirénát és hamar utolérte, mutogatták neki, hogy húzódjon le a buszsávba és álljon meg. Temesi így is tett.

A rendőr megállt mögötte, kiszállt az autóból és odament hozzá.

– Jó napot! Kérem az iratait! – tisztelgett a rendőr.

– Parancsoljon, Temesi Sándor vagyok – mondta ki a bűvös két szót, ami ilyen helyzetekben mindig kihúzta őt a bajból.

– Ellenőrzöm az iratokat, várjon kérem!

– Minek? Mondom, hogy Temesi Sándor vagyok, maga nem ismer engem? Engem mindenki ismer ebben a kibaszott országban.

– Én új vagyok ebben az országban – mosolyodott el a rendőr, majd hátra sétált az autójához és elkezdett beszélni a rádiójába.

– Egy kis idő múlva a rendőr összeráncolta a homlokát, Sándor a visszapillantó tükörben figyelte, és kiszólt hozzá.

– Kicsit nem lehetne igyekezni? Időre megyek a Várkert bazár mélygarázsába!

A rendőr tett felé két lépést, elővette a fegyverét és felszólította:

– Temesi Sándor, szálljon ki az autóból! Ön ellen nemzetközi elfogatóparancsot adtak ki! Letartóztatom!

A Rover motorja felbőgött és Sándor padlógázzal indult meg, a rendőrt majdnem elgázolva, aki gyorsan beszólt a központba, hogy a gyanúsított elmenekült a budai rakpart felé, ezért útlezárást kért a környéken. Temesi autója átszáguldott az összes piros lámpán, több ütközést is csak az utolsó pillanatban került el, mígnem leért a budai rakpartra, nyomában a szirénázó

rendőrautóval. Azon gondolkodott, hogy mi ez az egész? Eddig a hatalom megvédte minden esetben, a rendőrök előre tisztelegtek neki. Most tudatosult benne, hogy a NERia vezetése is gazemberekből áll, valószínűleg valakinek rálépett a tyúkszemére és kiesett a kegyelti státuszból. Az úton, előtte egy teherautó haladt lassan, mire elnyomott magában egy káromkodást, és átrántotta a kormányt a másik, szembejövő sávba, megpróbálva megelőzni a teherautót, de a felső rakpartról elé kanyarodott egy szemétszállító autó. Temesi az ütközést elkerülve, a Duna felé irányította az autót, ami a nagy sebességtől átszakította a szalagkorlátot, az autó felborult, pörgött párat az oldalán és elsüllyedt a vízben. A rendőrautó megállt az út közepén, kiugrott belőle a két rendőr és lerohant a vízhez, de addigra már buborékon kívül a két és fél tonnás autóból semmi nem látszott ki. A Duna elnyelte az autót és Sándort is.

A mobiltelefon hajnali három órakor szólalt meg Evelin asztalán. Háromszor játszotta el a kedvenc dallamát, mire kikászálódott az ágyból. Ki az a barom, aki hajnal három órakor hív fel?

– Halló – szólt bele álmosan a telefonba.

– Temesi Evelinnel beszélek?

– Én vagyok, maga kicsoda?

– Komjáthy Pál, rendőrnyomozó. Sajnos rossz hírt kell közölnöm. Az édesapja, Temesi Sándor meghalt. Egy rendőri igazolás során elmenekült, az autója letért az útról és beesett a Dunába, elsüllyedt. A bűvárok és a katasztrófavédelem munkatársai most tudták kiemelni a roncsot.

– Úristen!

– Fogadja részvétem, hölgyem, a további teendőkkkel egy kollégám fogja keresni hamarosan.

– Mit történt? – közben már Edit is felébredt, és ott térdelt Evelin mellett az ágyon.

– Meghalt fater, menekült autóval a rendőrök elől és beleesett a Dunába.

– Ó, drágám, sajnálom – vigasztalta Edit, és szorosán magához ölelte a zokogó Evelint.

– Fura érzésem van most, a szeretet és a meg nem értés, az elutasítás érzése keveredik bennem – szipogott Evelin.

– Meg kellene bocsátanod neki.

– Nem is beszéltem vele Bécs óta, amikor haza akart hívni engem. Valahogy, tudod, mindig azt éreztem, hogy nem fogad el. Ő fiút szeretett volna, és kapott egy leszbikus, nagy pofájú lányt.

– És milyen jól járt...

– Lehet, csak ezt ő sosem ismerte fel, és már nem is fogja.

Evelin ürességet érzett, kavarogtak benne az érzések, újra elgondolkodott az élet és halál kérdésein, de nem tudott túl sokat merengeni ezen, mert Micike bevonult a szobájukba, mögötte három porontyával. Csodálatos az élet, mosolyodott el, hozzábújt Edithez, megcsókolta és elaludt.

Üzenet a palackban

2024. december - Monaco

Anikó és Nina a karácsonyt monacói házukban töltötték. Az RDM továbbra is hatalmas sikerrel szárnyalt Amerikában, üstökösként törtek a tejút felé az eladások. Több áruházlánccal is megállapodást tudtak kötni, akik az összes államban forgalmazták a márkát. A karácsonyi ünnepekre érkeztek a lányok megpihenni. A vacsora ritka alkalom volt arra, hogy egy exkluzív pincészetből származó, csúcsmárkás, francia vörösbort is kinyissanak és megigyanak. Nina elfáradt az elmúlt hónapokban, hiszen hatalmas hajtásban voltak, amelynek meg is lett a gazdasági eredménye. Egy csókot nyomott Anikó homlokára a vacsora romjai felett:

– Gyere, menjünk a jakuzziba! – súgta halkán, megsimogatta Anikó arcát, és megragadta a kezét.

– Még van egy kis elintéznivalóm, de menj előre nyugodtan, mindjárt jövök én is!

– Rendben drágám, várlak! – csókolta meg Anikót, azzal Nina kiment az étkezőből.

Anikó a kis íróasztalfiókból elővett egy üres papírlapot, és gyönyörűen formált betűkkel megírta a levelet a Föld népének. Azt az üzenetet, amitől reményei szerint egyszer majd jobb lehet a világ.

Kedveseim!

Az élet csodálatosan szép! Nektek, a legkisebbektől a legidősebbekig az a dolgotok itt, a Földön, hogy elfogadjátok egymást és segítsétek az embertársaitokat! Nem vagyunk egyformák, de higgyétek el, mindenki egyedi és megismételhetetlen kincs, egy csoda, saját magával és az általa hordozott

képességekkel, tehetségekkel, kinézettel. Keressétek meg a lelketekben elrejtett ékszerdoboz kulcsát. Ismerjétek fel először magatokban, majd másokban is ezt a csodát! Ha ezt megteszitek, akkor boldogan fogtok élni! Attól lesz szép és csodálatos a jövőtök, ha nyitottak vagytok egymás felé. Csak rajtatok múlik, hogyan éltek együtt, ezen a bolygón. Politikai, kisstílusú célok érdekében egész társadalmi csoportok életét ellehetetleníteni és boldogtalanná tenni a legnagyobb bűn, amit elkövethettek egymás ellen. Ha egyes emberek politikai hatalomhoz jutnak és azt kétségbeesetten tartják meg mások szenvedéseinek árán, az soha nem jelentheti a boldogsághoz vezető utat!

Sokszor beszéltek arról, hogy ki, vagy mi a normális, megpróbáltok mindent a tudattalan előítéleteitektől vezérelve felcímkézni és előregyártott, képzeletbeli dobozokba gyömöszölni. Ha valaki, vagy valami nem fér bele egyik dobozba sem, akkor sokszor durván és kirekesztő módon reagáltok csak azért, mert az agyatok természetes folyamatai nem tudják feldolgozni a „doboznélküliséget”, ettől türelmetlenek és idegesek lesztek, utána ítélkezők és kirekesztők. Sokkal kényelmesebb egy elutasító reakciót és ítéletet hoznotok, mint a tudattalan előítéleteiteken dolgozni és megpróbálni minél többször kikapcsolni azokat. Legyetek nyitottak egymás iránt, tanuljatok másoktól, és figyeljétek egymással! Az elutasításokkal sok embernek okoztok fájdalmat és tragédiákat.

Azon ne csodálkozzatok, ha az élet sokszor hihetetlennek tűnő eseményeket sodor elétek! Elgondolkodtatok már azon, hogy ezek az események annyira szürreálisak, hogy álomba illenének inkább, mintsem a valóságba? Ezeket ti magatok állítjátok elő, mert nincsen bennetek szeretet és megértés egymás iránt.

Transznemű társaim! Mások elfogadása saját magatokban kezdődik! Meg kell találni azt a pontot az életetekben, amikor meg tudtok elégedni és ki tudjátok mondani hangosan bárkinek: Boldog vagyok! Sugározzátok magatokról a harmóniát, a magabiztosságot! Legyen önbizalmatok és

szeressétek magatokat, így mások is szeretni fognak titeket! Az elfogadást kierőszakolni nem lehet a környezettől. Sok beszélgetés, esetleg nagy felismerések, akár közös sírások szükségesek ahhoz, hogy megértsenek az emberek titeket. Rengeteg türelemre, kitartásra és mentális erőre lesz szükségetek ezen az úton és nem hangos követelésekre, felvonulásokra és agresszív üzenetekre. Megértéssel, párbeszédekkel, de elveitek nem feladásával kell haladni a jövőben.

Figyeljétek az álmaidokat, mert sohasem tudhatjátok, Lola mikor váltja őket egyszer valóra!

Szeretettel öllelek benneteket!

Anikó

A papírlapot összegöngyölte, megfogta az üres borosüveget és belegyömöszölte a levelet, majd tövig nyomta a parafadugót az üvegbe. Kisétált a kertbe, majd a kert végében lévő stéghez ment, lendületet vett és nagy hajítással bedobta a palackot a tengerbe.

A monacói villa spalettái a decemberi szélben nyekeregtek és megpróbálták elnyomni a sirályok hangját, akik a tenger habjain kecsesen ringatóztak, pontosan úgy, mint ahogyan egy topmodell ringatja a csípőjét a kifutón, jobbra-balra, a „*Nikó Champagne Lady*” nevű luxusvitorlás mellett.

Anikó elmosolyodott, bement a házba, becsukta a spalettákat és mielőtt elindult volna a jakuzzi felé Nina után, megigazította az asztalon lévő, Marcellóval készült közös fényképét, ami az előválogató után készült Milánóban. Micike elnyomott egy diszkrét ásítást, majd követte kis gazdáját.

VÉGE

Tudtad? Kulisszatitkok

- Eredetileg lett volna a cselekménynek egy börtönszála is, a bűncselekmény után börtönbe csukják a lányokat, ahonnan megszöknek, de aztán helyette a hajléktalanszálló került be a történetbe, bemutatva a transznemű nők elhelyezésének intézményi problematikáját, ami életszerűbben hozza közelebb ezt a helyzetet, mint egy börtönszituáció.
- A könyv szinte minden részletét a szerző saját (80%), vagy a magyar transznemű közösséggel (15%) megtörtént események ihlették. A történet gördülékenysége miatt néhány apró részlet fikció. (5%) Hogy melyik kié? Azt fedje jótékony homály....
- Elena eredetileg a regényben Júlia volt, amit olaszul Giulia-nak kellett volna írni a könyvben, a magyar ragozások, toldalékok nehezen olvashatók lettek volna, így átkeresztelésre került menetközben Elenára.
- Lola úgy került bele a regénybe, hogy az író nő kislánya javasolta a karaktert. Őt mintázta meg a történetben is.
- A könyv borítóját és az összes grafikát a mesterséges intelligenciával készítette az író nő, a kislányának segítségével.
- A „*Bárcsak*” fejezetnek egy része megjelent az író nő publicisztikájaként korábban, a Népszava online 2024. december 14-i számában, valamint a könyv első fejezetének egyes részei is a „*Büszkén, magabiztosan*” című írásban, szintén a Népszava online 2024. november 20-i számában.
- Az edzőteremben elhangzott beszélgetés a transznemű nők a sportban dilemmára ad magyarázatot, ehhez pedig Imane Khelif algériai boksoló 2024-es nyári olimpiával kapcsolatos eseményei adták az ihletet. Az író nő publicisztikája a HVG360-on „*A Helif-ügy – az indulatokról és az állításokról, amelyeket nem tudnak alátámasztani*” címmel 2024. augusztus 7-én jelent meg ezzel kapcsolatban, ami a könyv ezen részének az alapját is képezték.

- A transznemű előbújáról különböző életkorokban egy hosszabb írása jelent meg a szerzőnek a Népszava 2025. január 4-i nyomtatott Visszhang mellékletében *Helyes testben – Transznemű előbújárás különböző életkorokban* címmel. A könyvben több helyen ebből a publicisztikából is megjelennek vonatkozó részletek.
- A kihallgatás szál a történetbe úgy került bele, hogy az író rész vett pár héttel az írás előtt egy három és fél órás rendőrségi tanúkihallgatáson a magyar transzegészségügyi ellátásokkal összefüggésben.
- A Garda-tó az író 2024-es nyaralásának a helyszíne volt.
- Eredetileg a történetben Anikót kirúgták a DM-től, amikor a sajtótájékoztatón kiderül, hogy transznemű, de aztán az író átírta a történetet egy befogadó megközelítésre, bemutatva, hogy van, aki kiáll a transznemű emberekért és nem csak üzleti alapon hoz döntéseket.
- Ugyanígy először Nina cipőbolti felvételi eljárásán sem volt ennyire egyértelmű a cég, ahova jelentkezett egy transzbefogadó vállalat, de végül ez is átírásra került, példát mutatva hogyan lehet egy munkáltató befogadó.
- Az eljegyzés eredetileg Párizsban lett volna az Eiffel torony tetején, de végül az is Londonban maradt.
- A történet eredeti elképzelésében Anikó és Nina örökbe fogadtak volna egy gyereket az esküvő után, de végül ez fejezet már nem fért bele ebbe a könyvbe...talán a folytatásba?
- Eredetileg Anikó és Nina fogadtak volna örökbe egy gyereket itt Magyarországon, de mivel ők Amerikába folytatták az életüket (ezzel kicsit bemutatva az amerikai transznemű politikai helyzetet), így Evelinnek kellett egy párt keresni és ezért került be végül a történetbe Horváth Edit, akivel Evelin kötött házasságot és fogadtak volna itthon

örökbe gyereket, de végül ez a rész nem került a könyvbe, de a lányok együtt maradtak.

- A *Dead Or Alive* és Pete Burns az író nő kedvenc együttese és zenésze.
- Az esküvő után lett volna még egy közös nászútja a két párnak, de ez már nem adott volna hozzá a történet lényegi mondanivalójához, így nem került bele a könyvbe. Talán a folytatásba?
- Több álom, ami leírásra került a könyvben, valóban megjelent álmoként az író nő életében.
- Nina kalauzos története a nyomdába küldés előtt az utolsó pillanatban került a történetbe.
- Anikó bécsi tüdőembólia műtétjének leírása eredetileg nem foglalkozott azzal, hogy a férfi vagy a női részlegre helyezték-e el a kórházban, a nemsemleges kórterem ötlete utolsó pillanatban került a történetbe, bemutatva egy lehetséges példát a transznemű emberek kórházi elhelyezésére. A nemsemleges helyiségek (mosdó, kórtermek stb..) azt jelenti, hogy bárki bemehet oda, nemcsak transznemű emberek, nemtől függetlenül.
- Ronnie, az író nő kutyája és valóban egy zsemleszínű labrador volt.
- Micike a történetbe úgy került bele, hogy a szerző gyermekei és a szerző is nagyon szeretik a macskákat, de jelen élethelyzetükben nem tudnak tartani.
- Micikét a szerző kislánya találta ki, hogy sziámi cica legyen és úgy nézzen ki, ahogy a könyvborítón látható.
- Az *Aphrodite Love* működő szexchat szolgáltatás itthon a történetben bemutatott módon, természetesen más néven érhető el.
- Nagy doktornő karakterét egy magyar pszichiáter adta, aki foglalkozik transznemű páciensek ellátásával, akinek szó szerinti mondatai is megtalálhatók az adott részben.

- A lányok vitorlásának a neve, *Nikó* a Nina és az Anikó nevekből adódott.

Epilógus

2025. január – Budapest

Köszönöm szépen, hogy elolvasta ezt a könyvet, ami a transzjogi aktivizmusom esszenciája. Az volt a célom a regény megírásával, hogy rámutassak arra, hogy a magyar kormány 2020. májusi XXX. törvény §33-as paragrafusával, amely módosította a 2010-es anyakönyvi eljárásokról szóló törvényt és indirekt módon betiltotta a transznemű emberek nem és névváltását (jogi tranzíció) milyen stresszes és nehéz élethelyzeteket okoz a közösség tagjainak és milyen személyes tragédiákhoz vezethet egy aljas, politikai szándékból meghozott törvény. Több, közbeszédbe is bekerült, transzneműséggel kapcsolatos átpolitizált kérdésre is igyekeztem megadni az én nézőpontomból a válaszokat. Tekinthetjük a könyvet akár egy új transzjogi aktivizmus irányjelölésnek is, amely a párbeszédre, az edukáción alapul, az elvek feladása nélkül.

Sajnos elég nagy esélyét látom annak, hogy a 2026-os magyar országgyűlési választások egyik fő témája újra a transzneműek lesznek, ahogyan ez történt a 2022-es magyar, és a 2024-es novemberi amerikai választásokon is, ahol a republikánusok több, mint kétszázmillió(!) dollárt költöttek a transzneműekkel foglalkozó, hálózati televíziós reklámokra. *(forrás: AdImpact 2024)*

Jó lenne, ha erre a választási időszakra a magyar társadalom minél nagyobb része megértene bennünket, tudnák azt, hogy nem kell féltetni a gyerekeket tőlünk, nem műtenek át sehol a világon kiskorú gyerekeket és hormonokat sem kapnak csak úgy a fiatalok! A kormánypropaganda félretájékoztatása helyett inkább beszéljenek érintettekkel és olvassanak, tanulmányozzanak

szakirodalmat, kutatásokat, hogy megértsék a transznemű embereket és reményeim szerint minél többen fogadják el őket.

Ajánlom a könyvet transznemű érintetteknek, olyan szülőknek, akiknek a gyermeke már előbújt transzneműként, pedagógusoknak, iskolapszichológusoknak, egészségügyi és szociális dolgozóknak, munkáltatóknak, HR dolgozóknak (toborzóknak, business partnereknek, HR vezetőknak) és cégvezetőknek, (egyházi)közösségeknek, azoknak, akik „távolról”, kicsit bizarrul tekintenek a transznemű emberekre, és tele vannak kérdéssel, kétellyel. Azoknak is érdemes elolvasni, akik elutasító álláspontot képviselnek előítéleteiktől vezérelve, talán kaphatnak olyan támpontokat, magyarázatokat, amelyek alapján átértékelhetik ők is a véleményüket a transznemű emberekről és a transzneműségről.

Az értelmes párbeszédre mindenkiel nyitott vagyok, állok rendelkezésére minden médiumnak, köszönöm a megkereséseket, felkéréseket, interjúra, publicisztika írásra, eszmecserére, előadások megtartására a témával kapcsolatban.

A történethez kapcsolódó, ChatGPT által generált képeket a <https://transzegeszsegkozpont.hu/galeria> weboldalon lehet megtekinteni, úgy, ahogy az olvasói visszajelzéseket és a szakmai recenziókat is ahogy azok megjelennek. A könyv Facebook oldala: <https://facebook.com/Alomvalosagkonyv>

Kedves Olvasó! Arra szeretném kérni, hogy az alul található email címre küldjön nekem egy üzenetet, amiben megírja nekem benyomásait a könyvről. Végezetül, kérem, beszéljen a könyvről családjának, ismerőseinek, barátainak!

Magasházi Mónika

Független transzjogi aktivista

Transzegészségközpont alapító, vezető

<https://transzegeszsegkozpont.hu>

<https://www.facebook.com/Alomvalosagkonyv>

info@alomvalosag.hu